

รายงานการศึกษากลุ่ม

(Group Report)

เรื่อง การศึกษาผลสำเร็จของกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขัง
ก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา

จัดทำโดย กลุ่มไก่อฟ้า

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม
หลักสูตรการบริหารงานยุติธรรมระดับสูง รุ่นที่ 2
สถาบันพัฒนาบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม
ประจำปี 2555

รายงานการศึกษากลุ่ม (Group Report)

เรื่อง การศึกษาผลสำเร็จของกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขัง
ก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา

จัดทำโดย กลุ่มไก่อฟ้า

1. นายกฤษณ์	กลิ่นกรอง
2. นายกริธา	สพโชค
3. นางสาวชฎารัตน์	อนรรฆอร
4. พนัฒน์วราจตรี ธีวชัย	นิลาณูช
5. นายธันว์	บุญยะตุลานนท์
6. นางพรทิพย์	โชคสมัย
7. นายไวพจน์	พูนสิทธิ์
8. นางสาวสิริญา	อินทามระ
9. นายอนุสรณ์	ทองสำราญ
10. พันตำรวจเอก อังกูร	คล้ายคลึง

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม

หลักสูตรการบริหารงานยุติธรรมระดับสูง รุ่นที่ 2

สถาบันพัฒนาบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม

ประจำปี 2555

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
สารบัญ	ข
สารบัญ (ต่อ)	ค
บทที่ ๑ บทนำ	
๑.๑ ที่มาและความสำคัญของปัญหา	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา	๒
๑.๓ ขอบเขตการศึกษา	๒
๑.๔ ประโยชน์ที่จะได้รับการศึกษา	๒
บทที่ ๒ แนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	
๒.๑ สถานการณ์อาชญากรรม	๓
๒.๒ สถานการณ์ยาเสพติด	๕
๒.๓ ประวัติราชทัณฑ์	๑๐
๒.๔ ทฤษฎีการลงโทษ	๑๔
๒.๕ วัตถุประสงค์การลงโทษ	๑๖
๒.๖ รูปแบบและวิธีการลงโทษในประเทศไทย	๑๗
๒.๗ การปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษา	๑๘
บทที่ ๓ วิธีการศึกษา	
๓.๑ วิธีการศึกษา	๕๑
๓.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๕๑
๓.๓ แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	๕๑
๓.๔ วิธีและเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๕๑
๓.๕ วิธีการวิเคราะห์และประมวลผล	๕๒
บทที่ ๔ ผลการศึกษา	
๔.๑ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ต้องขังทั่วประเทศ	๕๓
๔.๒ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจำนวนผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงสงขลา	๕๔
๔.๓ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของผู้ต้องขัง	๕๖
๔.๔ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานหญิงสงขลา	๕๘
๔.๕ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขัง	๕๘
๔.๖ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาและการพัฒนาจิตใจ	๕๙
๔.๗ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการฝึกวิชาชีพ	๕๙
๔.๘ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำผิดเงื่อนไขของผู้ต้องขัง	๖๐
๔.๙ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง	๖๑
๔.๑๐ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา	๖๑

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

๖๒

๕.๒ ข้อเสนอแนะ

๖๓

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

บทที่ ๑ บทนำ

๑.๑ ที่มาและความสำคัญของปัญหา

หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเริ่มตั้งแต่ ตำรวจ อัยการ ศาล ราชทัณฑ์ ต่างมีหน้าที่ในการให้ความเป็นธรรมกับประชาชนทุกคนอย่างเสมอภาค เมื่อมีผู้กระทำความผิด ตำรวจซึ่งเป็นหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขั้นต้นมีหน้าที่สืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องพนักงานสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้อง พนักงานอัยการมีหน้าที่กลั่นกรองพยานหลักฐานเพื่อพิจารณาส่งผู้ต้องหาฟ้องต่อศาล ผู้พิพากษามีหน้าที่พิจารณาพยานหลักฐานหากเห็นว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตามฟ้องโดยปราศจากข้อสงสัย ก็จะพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อให้ได้รับโทษตามกฎหมายราชทัณฑ์ หรือเรือนจำก็จะรับตัวผู้กระทำความผิดมารับโทษ ฝึกอบรม แก้ไขฟื้นฟูให้ผู้ต้องขังกลับตัวเป็นคนดี และขังเพื่อแยกผู้กระทำความผิดหรือผู้ที่เป็นอันตรายต่อสังคมให้อยู่ในที่ควบคุมตามที่กฎหมายกำหนดไว้

แต่จากข้อเท็จจริง ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และสื่อประเภทต่าง ๆ มักจะปรากฏเสมอว่าเมื่อผู้กระทำความผิดกฎหมายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม เมื่อมีการดำเนินคดีจนกระทั่งศาลได้ตัดสินคดีถึงที่สุดให้ได้รับโทษจำคุกแล้วในระยะเวลาไม่นานนักผู้กระทำความผิดเหล่านั้นก็มักจะได้รับการปล่อยตัวหรือออกมาอยู่ร่วมในสังคมอย่างรวดเร็วไม่ได้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลแต่อย่างใดทำให้มักมีความเคลือบแคลงสงสัยให้กับประชาชนทั่วไปและสังคมว่าเหตุใดผู้กระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้นจึงไม่ได้รับโทษตามคำพิพากษา หรือตามที่กฎหมายกำหนดไว้ทำให้ประชาชนผู้บริโภคเกิดความไม่มั่นใจในกระบวนการยุติธรรมว่าสามารถอำนวยความยุติธรรมให้กับประชาชนได้อย่างเสมอภาค ตามหลักการหรือไม่ และประชาชนเกิดความไม่มั่นใจในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความหวาดระแวงตลอดเวลาว่าผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวออกมานั้น สามารถกลับตัวเป็นคนดีและสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้ตามปกติสุขหรือไม่

จากสถิติคดีอาญาที่เกิดขึ้นทั้งจากการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และสถิติการลงโทษผู้กระทำความผิดตามคำพิพากษาของศาล และสถิติการลงโทษผู้กระทำความผิดจากราชทัณฑ์ หรือเรือนจำต่าง ๆ พบว่าผู้กระทำความผิดที่ถูกจับกุมตัวและศาลพิพากษาลงโทษเป็นผู้ต้องขังอยู่ในเรือนจำทั่วประเทศประมาณ ๖๐% เป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติด ทั้งในคดีผลิตยาเสพติด เสพยาเสพติด มียาเสพติดไว้ในครอบครอง มียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ทั้งที่เป็นรายย่อย รายใหญ่ และที่เป็นกระบวนการ

ราชทัณฑ์หรือเรือนจำ นอกจากจะต้องทำหน้าที่ ในการควบคุมผู้กระทำความผิด หรือบุคคลที่เป็นอันตราย ออกจากสังคมแล้ว ยังจะต้องให้การศึกษ อบรม เพื่อฟื้นฟูทั้งร่างกายและจิตใจ ให้ผู้ต้องขังกลับตัวเป็นคนดี และสามารถกลับไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมตามปกติได้ แต่เมื่อพิจารณาจากสถิติจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำทั่วประเทศ พบว่าปัจจุบันมีผู้ต้องขังถูกควบคุมอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดการแออัด ของผู้ต้องขัง ไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากล หรือมักจะพูดกันเสมอว่านักโทษล้นคุก แต่จำนวนผู้คุมกับมีจำนวนน้อยทำให้ควบคุมได้ไม่ทั่วถึง ทำให้เกิดการกระทำความผิดในเรือนจำอยู่เสมอ เช่น การลักลอบเสพ และค้ายาเสพติด เป็นต้น

ราชทัณฑ์ นอกจากจะต้องให้การศึกษา อบรม ฝึกอาชีพ เพื่อให้ผู้ต้องขังฟื้นฟูจิตใจและกลับตัวเป็นคนดีแล้ว ยังจะต้องมีมาตรการเพื่อจูงใจและสร้างกำลังใจ เพื่อให้ผู้ต้องขังทำความดี ประพฤติตนอยู่ในศีลธรรมอันดี อยู่ในกรอบแห่งระเบียบวินัย มาตรการเหล่านี้ได้แก่ การลดวันต้องโทษ การพักการลงโทษ และการพระราชทานอภัยโทษ มาตรการเหล่านี้นอกจากจะเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจ จูงใจให้กับผู้ต้องขังเพื่อประพฤติดนให้อยู่ในกรอบแห่งระเบียบวินัย ทำให้ผู้คุมซึ่งมีอยู่จำนวนน้อย สามารถควบคุมได้โดยง่าย และยังจะเป็นการช่วยระบายผู้ต้องขังให้ออกไปอยู่นอกเรือนจำ เพื่อลดความแออัดของเรือนจำได้อีกด้วย

คณะผู้วิจัยพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ต้องขังซึ่งกระทำความผิดตามกฎหมาย ทั้งคดีอุกฉกรรจ์ คดีอาญาทั่วไปไม่ว่าจะเป็นคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน รวมถึง คดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษซึ่งเป็นอันตรายต่อเด็ก เยาวชน และผู้บริโภคในสังคมได้รับการปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษาของศาลเป็นเรื่องที่ประชาชนทั่วไป และหน่วยราชการ ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ให้ความสนใจว่าผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวออกมานั้น ได้รับการฟื้นฟูจิตใจ กลับตัวเป็นคนดี พร้อมทั้งจะกลับมาอยู่ร่วมกับสังคมได้หรือไม่ และการปล่อยตัวผู้ต้องขังออกมาอยู่ร่วมกับสังคมเช่นนี้จะเกิดผลสำเร็จต่อกระบวนการยุติธรรมอย่างไร

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา

๑.๒.๑ เพื่อให้ทราบถึงกระบวนการตามกฎหมายในการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษาของศาล

๑.๒.๒ เพื่อให้ทราบถึงผลสำเร็จที่เกิดจากการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษาของศาล

๑.๓ ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้ต้องขัง คำพิพากษา การลดโทษ การพักการลงโทษจากทัณฑสถานหญิงสงขลา และการรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญด้านกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ ทนายความ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา ผู้อำนวยการทัณฑสถานและภาคเอกชน

๑.๔ ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา

๑.๔.๑ นำผลการศึกษา ไปปรับปรุงพัฒนากระบวนการและขั้นตอนในการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษา ให้เหมาะสม

๑.๔.๒ นำผลการศึกษา ไปเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไข ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสังคมจากการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษา

บทที่ ๒ แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ สถานการณ์อาชญากรรม

ในอดีต การที่ประชาชนมาอยู่รวมกันเป็นชุมชน เป็นสังคม ย่อมเกิดปัญหาขึ้น ในหลายด้านทั้งในเรื่องการปกครอง การทะเลาะวิวาท การทำร้ายร่างกาย การลักขโมยทรัพย์สิน เป็นต้น การที่ประชาชนอยู่ร่วมกันนั้น ย่อมจะมีผู้ที่คอยให้ความเป็นธรรมและดูแลให้ประชาชนทั้งหลายได้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ดังนั้นประชาชน จึงได้ยอมมอบอิสรภาพบางส่วนของพวกเขาให้บุคคลหรือคณะบุคคลผู้ที่จะทำหน้าที่ปกครองให้เขาเหล่านั้นอยู่ร่วมกันโดยไม่มี การเบียดเบียนซึ่งกันและกัน เช่น ไม่ยอมให้ผู้ที่แข็งแกร่งกว่ากระทำอันตรายแก่ผู้ที่อ่อนแอกว่าและไม่ให้ผู้ที่มียอำนาจมากกว่าข่มเหงรังแกผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่า

เมื่อชุมชนได้พัฒนาจากสังคมชนบทไปสู่สังคมเมืองและสังคมประเทศ และสังคมระหว่างประเทศมีการพัฒนาทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ปัญหาที่เกิดขึ้นก็มากขึ้นเป็นลำดับ การกดขี่ข่มเหงรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า การเอาไรต์เอาเปรียบผู้ที่ด้อยกว่า ทั้งทางแพ่ง ทางอาญา ทางการปกครอง กลับมีมากขึ้นและมีแนวโน้มว่าจะมีปริมาณสูงขึ้นและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นในทุกสังคม ปัจจุบันประชาชนจึงได้มอบอำนาจให้ผู้ปกครองเพื่อให้ความยุติธรรมแก่ทุกคนในสังคมโดยการออก เป็นกฎหมาย ซึ่งบุคคลหรือคณะบุคคลที่ประชาชนได้มอบความไว้วางใจ ให้ทำหน้าที่ในการคุ้มครองให้ความเป็นธรรม โดยเฉพาะในทางอาญา ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์

ในประเทศไทยตำรวจมีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางอาญา และเมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น ตำรวจจะต้องสืบสวนจับกุมตัวผู้กระทำความผิดส่งให้พนักงานสอบสวน ทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน มีความเห็นทางคดี แล้วส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมตัวผู้ต้องหา ให้พนักงานอัยการดำเนินการ พนักงานอัยการมีหน้าที่พิจารณาพยาน หลักฐานส่งฟ้อง ศาลเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิด ศาลมีหน้าที่พิจารณาพยานหลักฐานโดยปราศจากข้อสงสัยเพื่อพิจารณาพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดตามความหนักเบาแห่งข้อหาและพฤติการณ์แห่งคดี ส่วนราชทัณฑ์ก็มีหน้าที่นำตัวผู้กระทำความผิดที่ศาลได้พิพากษาแล้วมารับโทษตามคำพิพากษา เพื่อกัน ผู้ต้องโทษเหล่านั้นให้ออกจากสังคม แก่ไขพันฟูให้กลับตัวเป็นคนดีแล้วให้กลับไปอยู่ในสังคมได้ตามปกติ

ถึงแม้ว่าหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดังกล่าว จะได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ แต่จากการที่สังคมมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไป ความแตกต่างกันทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง จึงทำให้เกิดช่องว่าง เกิดความแตกต่างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม การขาดซึ่งคุณธรรมและจริยธรรม ทำให้เกิดการเอาไรต์เอาเปรียบซึ่งกันและกัน การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น การข่มเหงรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า การไม่เคารพและไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเกิดการกระทำความผิดทางอาญาขึ้นอย่างมากมา ยดังสถิติคดีอาญาที่นำมาแสดงต่อไปนี้

ตารางที่ ๑ สถิติคดีอาญา ปี พ.ศ.๒๕๕๑ - พ.ศ.๒๕๕๓

ประเภทความผิด	พ.ศ.๒๕๕๑		พ.ศ.๒๕๕๒		พ.ศ.๒๕๕๓	
	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ
1.คดีอุกฉกรรจ์	๖,๖๓๗	๓,๔๑๐	๕,๙๓๕	๓,๒๑๕	๕,๕๓๐	๓,๐๕๖
2.คดีชีวิต ร่างกาย	๓๓,๔๘๓	๑๗,๖๘๐	๓๒,๖๗๐	๑๘,๖๗๕	๒๙,๒๕๓	๑๖,๘๐๕
3.คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน	๖๗,๑๘๘	๓๐,๘๐๐	๕๙,๕๐๙	๒๕,๗๔๗	๕๖,๗๙๘	๒๖,๘๔๐
4.คดีที่น่าสนใจ	๔๓,๐๕๔	๘,๕๖๕	๔๓,๒๘๒	๘,๗๙๗	๓๙,๙๔๗	๘,๘๒๔
	จับ/ราย	จับ/คน	จับ/ราย	จับ/คน	จับ/ราย	จับ/คน
5.คดีรัฐเป็นผู้เสียหาย	๓๓๗,๒๐๑	๔๙๕,๑๖๙	๓๖๙,๘๔๐	๕๑๑,๗๙๖	๓๘๕,๐๓๒	๕๐๑,๒๐๓
- อาวุธปืน	๒๒,๙๔๒	๒๔,๐๗๒	๒๕,๙๔๕	๒๖,๖๙๘	๒๒,๑๖๒	๒๒,๙๗๓
- การพนัน	๗๕,๒๕๔	๒๒๑,๐๑๓	๗๑,๓๔๕	๑๙๙,๘๗๗	๖๔,๐๕๘	๑๖๓,๕๕๓
- ยาเสพติด	๒๐๒,๘๕๒	๒๑๓,๗๑๗	๒๓๖,๐๔๒	๒๔๘,๕๕๙	๒๖๖,๐๑๐	๒๘๑,๗๔๐
- ค่าประเวณี	๓๔,๐๑๘	๓๔,๑๙๗	๓๕,๓๖๙	๓๕,๔๖๐	๓๑,๗๗๙	๓๑,๙๑๒
- วัตถุลามก	๒,๑๓๕	๒,๑๗๐	๑,๑๓๙	๑,๒๐๒	๑,๐๒๓	๑,๐๒๕

ที่มา : รายงานประจำปี ๒๕๕๑-๒๕๕๓ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

จากสถิติคดีที่นำมาแสดงนี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้แบ่งกลุ่มคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในลักษณะต่าง ๆ ออกเป็น ๕ กลุ่ม ด้วยกัน ได้แก่

๑. กลุ่มที่ ๑ คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักพาเรียกค่าไถ่ และคดีวางเพลิง
๒. กลุ่มที่ ๒ คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ ประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย ดื่มขมขื่นกระทำชำเรา
๓. กลุ่มที่ ๓ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ประกอบด้วย คดีลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร ทำให้เสียทรัพย์
๔. กลุ่มที่ ๔ คดีที่น่าสนใจ ประกอบด้วย คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมโค กระบือ โจรกรรมเครื่องเพชร ปล้น ชิงรถโดยสาร ข่มขืนและฆ่า ลักพาเรียกค่าไถ่ ฉีดโกง ยักยอก
๕. กลุ่มที่ ๕ คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ประกอบด้วย คดีอาวุธปืน การพนัน ยาเสพติด การปรามการค้าประเวณี มีและเผยแพร่วัตถุลามกอนาจาร

จากสถิติตามตารางที่นำมาแสดงจะเห็นได้ว่าจำนวนคดีอาญาที่เกิดขึ้นและพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งความร้องทุกข์ไว้เพื่อสอบสวนดำเนินคดี ในปี พ.ศ.๒๕๕๑ รับแจ้งจำนวน ๔๘๗,๕๖๓ คดี

ปี พ.ศ.๒๕๕๒ รับแจ้งจำนวน ๕๑๑,๒๓๖ คดี และในปี พ.ศ.๒๕๕๓ รับแจ้งจำนวน ๕๑๖,๕๖๐ คดี ซึ่งในแต่ละปีจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

นอกจากนั้น จากสถิติตามตารางที่นำมาแสดงจะเห็นได้ชัดเจนว่า ในคดี ๕ กลุ่มที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้แบ่งประเภทไว้ นั้น กลุ่มที่มีจำนวนคดีที่รับแจ้งมากที่สุด ได้แก่คดีในกลุ่มที่ ๕ คือคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายและคดีที่เกิดมากที่สุดได้แก่ คดียาเสพติดให้โทษ โดยในปี พ.ศ.๒๕๕๑ จับกุมจำนวน ๒๐๒,๘๕๒ ราย มีผู้ต้องหา ๒๑๓,๗๑๗ คน ปี พ.ศ.๒๕๕๒ จับกุมจำนวน ๒๓๖,๐๔๒ ราย มีผู้ต้องหา ๒๔๘,๕๕๙ คน ปี พ.ศ.๒๕๕๓ จับกุมจำนวน ๒๖๖,๐๑๐ ราย ผู้ต้องหา ๒๘๑,๗๔๐ คน และเมื่อคิดเป็นร้อยละจะเห็นว่า ในปี พ.ศ.๒๕๕๑ คดียาเสพติดเกิดขึ้นคิดเป็นร้อยละ ๔๑.๖๐ ของคดีที่เกิดขึ้นทั้งหมด ในปี พ.ศ.๒๕๕๒ คดียาเสพติดเกิดขึ้นคิดเป็นร้อยละ ๔๖.๑๗ ของคดีที่เกิดขึ้นทั้งหมด และในปี พ.ศ.๒๕๕๓ คดียาเสพติดเกิดขึ้นคิดเป็นร้อยละ ๕๑.๔๙ ของคดีที่เกิดขึ้นทั้งหมด

คดียาเสพติดให้โทษ จึงเป็นคดีที่มีแนวโน้มที่จะเกิดมากขึ้นในอนาคตไม่ว่าจะเป็นคดีเสพยาเสพติด ครอบครองยาเสพติด ครอบครองเพื่อจำหน่าย จำหน่ายยาเสพติด และการผลิตยาเสพติด รวมถึงตลอดถึงการนำเข้าและส่งออกใบอนุญาตซึ่งยาเสพติดด้วย ยาเสพติดจึงนับเป็นภัยอันตรายต่อเด็กเยาวชนและทรัพยากรบุคคลของประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง

๒.๒ สถานการณ์ยาเสพติด

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าคดียาเสพติดเกิดขึ้นมากที่สุด ในจำนวนคดีอาญาทั้งหมด และนับวันจะมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น

๒.๒.๑ การปราบปรามยาเสพติด

ในปี พ.ศ.๒๕๔๖ ภายใต้รัฐบาลที่มี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีนโยบายในการปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจังและเด็ดขาด โดยได้ประกาศสงครามกับยาเสพติด จัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดให้ทุกชุมชน ทุกหมู่บ้านทุกตำบล ทุกอำเภอ จะต้องทำประชาคม เพื่อสืบค้นหาตัวผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติดออกจากสังคม โดยให้ถือว่าผู้เสพคือผู้ป่วยที่จะต้องได้รับการบำบัดรักษา และนำตัวเข้าบำบัดรักษาในโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง เพื่อให้เลิกเสพยาเสพติดและกลับเข้าสู่สังคมตามปกติ ส่วนผู้ค้ายาเสพติดจะต้องถูกดำเนินการโดยเด็ดขาด จนเกิดกรณีการฆาตกรรมผู้ค้ายาเสพติดกว่า ๒,๐๐๐ ศพ และยังเป็นที่ยังสงสัยของสังคม และยังเป็นกรณีที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนต้องสืบสวนเพื่อตรวจสอบแสวงหาข้อเท็จจริงให้ปรากฏต่อสังคมในปัจจุบัน

แต่ปัจจุบัน สถานการณ์ยาเสพติดได้กลับมาในสังคมไทยอย่างรุนแรงมากยิ่งขึ้นในช่วงปี ๒๕๔๖ ผู้เสพมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในทุกชุมชน ผู้ผลิต ผู้ลำเลียง ผู้ค้ารายใหญ่ ผู้ค้ารายย่อย พยายามคิด วิธีผลิต วิธีลำเลียง ให้พ้นสายตาตำรวจ และหน่วยปราบปรามยาเสพติด ผู้ค้ารายย่อยรับหาลูกค้ามากขึ้น ซึ่งก็คือเยาวชนของชาตินั่นเอง ถึงแม้รัฐบาลจะใช้การบูรณาการปราบปรามโดยระดมหน่วยงาน เช่น ปปส. สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ตำรวจปราบปรามยาเสพติด ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และหน่วยงานอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น สถานีตำรวจนครบาล สถานีตำรวจภูธร กองปราบปราม แต่ก็ไม่เพียงพอต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด

รัฐบาล ได้กำหนดให้ วันที่ ๒๖ มิถุนายน ของทุกปี เป็น “ วันต่อต้านยาเสพติด ” และกำหนดยุทธศาสตร์ ๕ รั้วป้องกันยาเสพติด ขึ้น อันได้แก่ รั้วชายแดน รั้วชุมชน รั้วสังคม

ร้วโรงเรียน และร้วครอบครัว โดยพ่อแม่ต้องล้อมรัก ให้ความรักความเอาใจใส่เป็นเกราะกำบัง ครูต้องล้อมร้ว ให้ความรู้ ความเข้าใจถึงพิษภัยยาเสพติด ตำรวจต้องล้อมจับหลังผู้เสพแหกร้ว ปฏิเสธ ความรักความหวังดีของพ่อแม่และครู แต่ยาเสพติดก็ยิ่งแพร่ระบาดเพิ่มมากขึ้นเข้าไปในทุกชุมชนและทุกสังคม กระทั่งมีคำพูดว่า ทุกวันนี้ยาเสพติดได้แพร่ระบาดจนเกือบเมือง ทั้งเมืองกรุง และเมืองชนบท ชนิดที่ เรียกได้ว่า ยาเสพติดล้นเมืองแล้ว (ยาเสพติดล้นเมือง , นิตยสารด้านอาชญากรรมยาเสพติด ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๔ เดือนมิถุนายน ๒๕๕๒ หน้า ๙-๑๒)

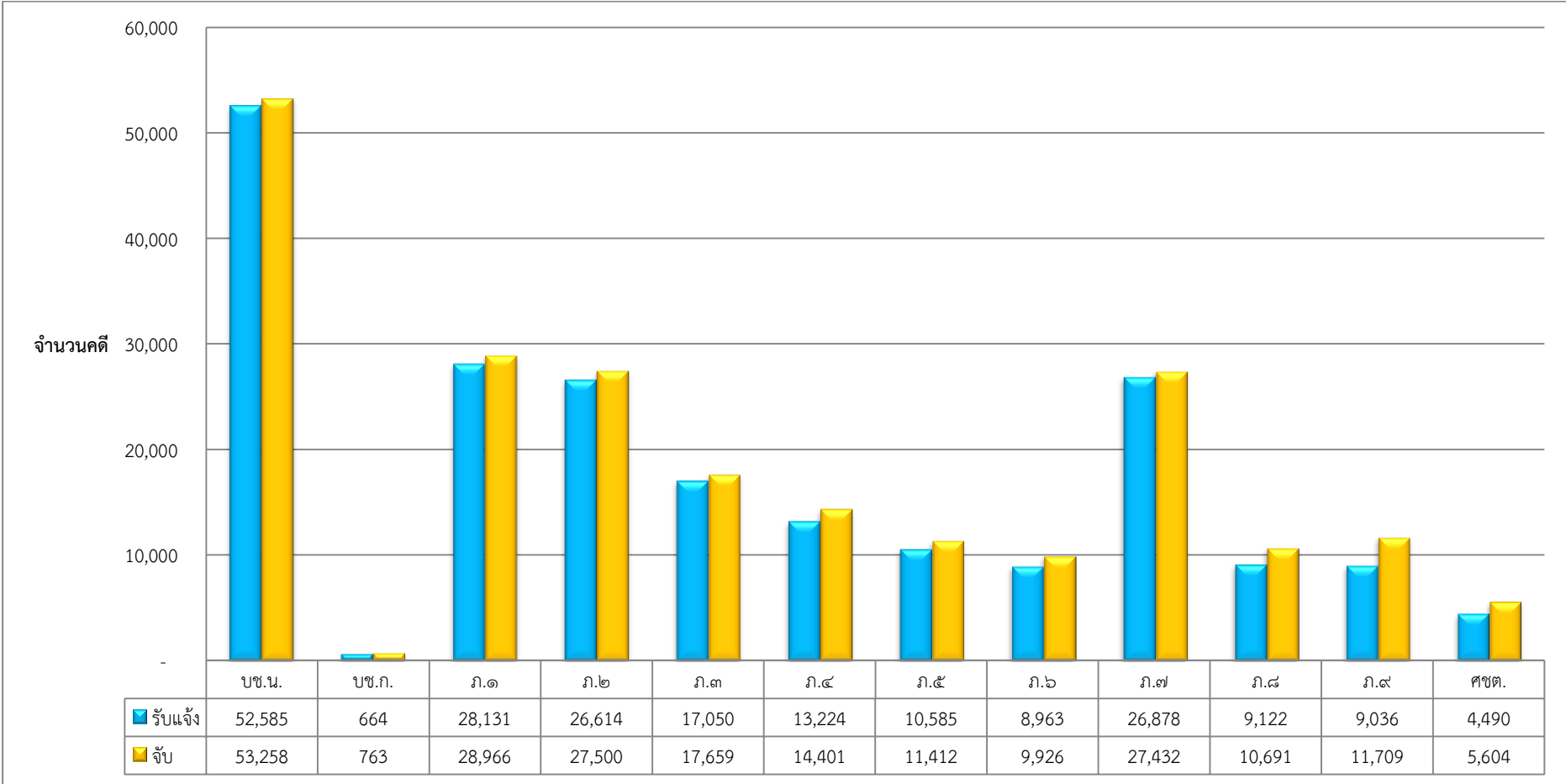
มีข้อมูลที่น่าสนใจ ซึ่งศูนย์เครือข่ายวิชาการเพื่อสังเกตการณ์และวิจัย ความสุขชุมชน มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ(เอแบค) เคยสำรวจเอาไว้เมื่อช่วงต้นปี ๒๕๒๒ โดยสอบถามกับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง ๑๒-๖๕ ปี จาก ๒,๔๕๒ คร้วเรือนในกรุงเทพ พบว่ามีชาวกรุงเทพมหานคร กว่า ๒๕๖,๓๘๘ คน เคยใช้ยาเสพติดในช่วง ๑ ปีที่ผ่านมา แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือ ผลการวิจัยพบว่า มีคนกรุงเทพ ที่เคยทดลองใช้สารเสพติด (ไม่รวมเหล้าบุหรี่) สูงถึง ๕๙๓,๓๑๔ คน และอีก ๑๙๗,๓๓๘ คน ยังคงใช้ยาเสพติดในช่วง ๓๐ วันที่ผ่านมา โดยข้อมูลระบุว่ากลุ่มเด็ก เยาวชนและกลุ่มวัยรุ่น อายุ ๑๒-๒๔ ปี รวม ๘๔,๕๑๗ คน หรือเกือบครึ่งของทั้งหมด ยังคงใช้ยาเสพติดในช่วง ๑ เดือนที่ผ่านมา โดยแบ่งเป็น กลุ่มผู้เสพยา ๒๓,๙๘๑ คน เสพยาบ้า ๒๒,๒๒๖ คน เสพยาไอซ์ ๑๘,๑๖๘ คน เสพกระท่อม ๑๓,๓๔๗ คน และสารระเหย (กาว-ทินเนอร์) อีก ๖,๗๙๕ คน

สาเหตุที่ทำให้ยาเสพติดระบาดหนักในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เมืองค์ประกอบ ๓ ประการ คือ

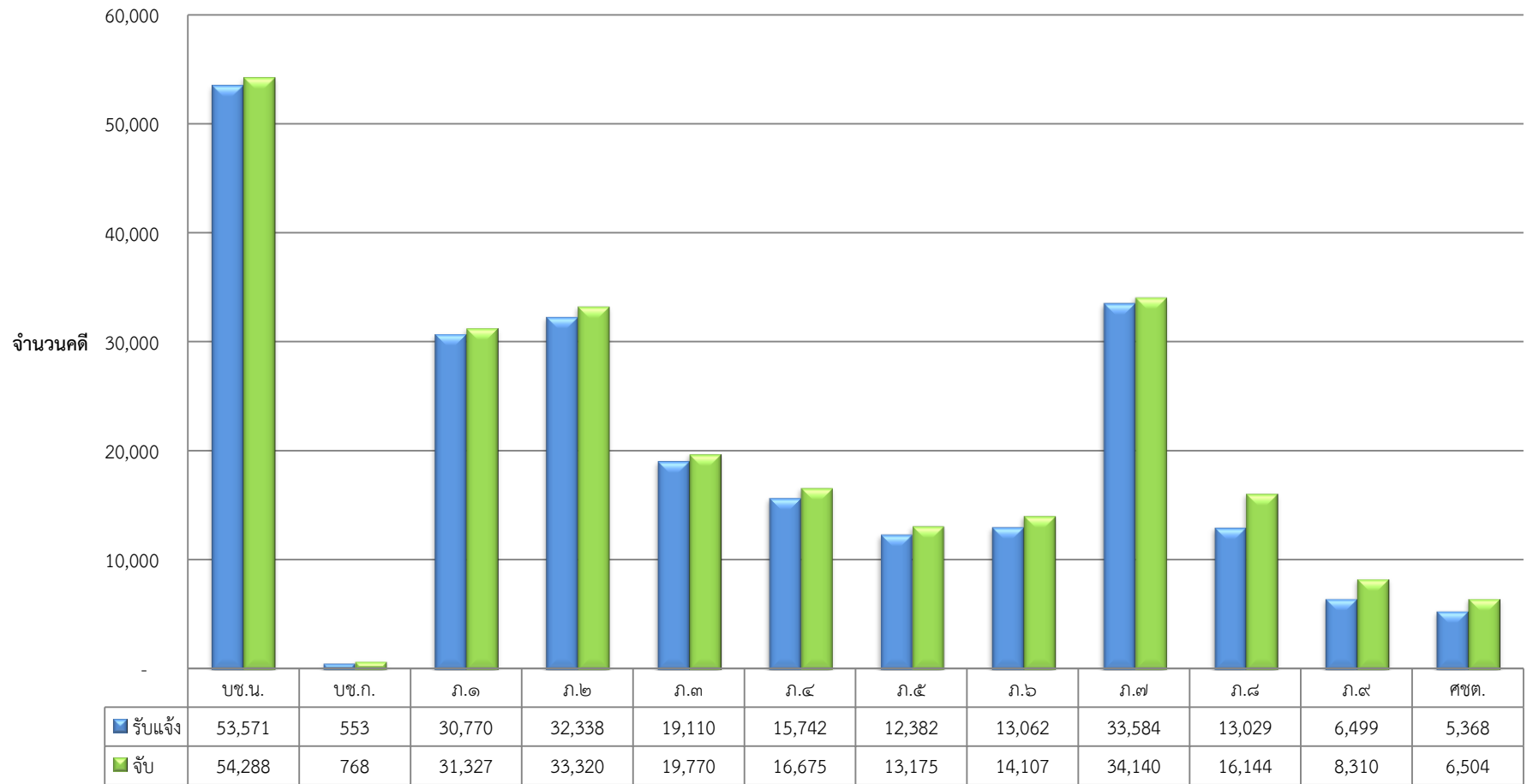
- (๑) การเปลี่ยนรัฐบาลหลายครั้ง ทำให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ขาดความต่อเนื่องในการแก้ปัญหา อีกทั้งการถูกวิจารณ์เรื่องฆ่าตัด ตอนและละเมิดสิทธิมนุษยชนในช่วงสงครามยาเสพติด ทำให้การทำงานของผู้บริหารที่ยังไม่เต็มทีนัก
- (๒) การที่เจ้าหน้าที่รัฐในระดับท้องถิ่น-ชุมชน ละเลยปัญหา ไม่สนใจ การแจ้งเบาะแสของประชาชนอย่างจริงจัง ไม่มีระบบติดตามแก้ไข ปัญหาแบบถอนรากถอนโคนและ ไม่รวดเร็วฉับไว ส่งผลให้ ประชาชนไม่ไว้วางใจในการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- (๓) การแก้ไขปัญหายาเสพติดภาคประชาชนอ่อนแอลงในช่วง ๒-๓ ปี ที่ผ่านมา จากสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองที่รุนแรง เกิดการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายแตกแยกของผู้คน ในสังคม ส่งผลให้ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนพื้นที่กรุงเทพมหานครที่แต่เดิมไม่จะสู้ดีอยู่แล้ว ให้แย่ และเลวร้ายลงไปอีก

การแก้ไขปัญหายาที่เป็นไปได้ที่สุด ก็คือ ให้รัฐบาลประกาศให้พื้นที่กรุงเทพฯ และจังหวัดรอยต่อเป็น “เขตภัยพิบัติด้านยาเสพติด” พร้อมกับยกระดับ การปราบปรามยาเสพติด ให้เป็น “วาระแห่งชาติ” เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าว ถือเป็นพื้นที่ผลประโยชน์ของขบวนการค้ายาเสพติด ที่ทุกภาคส่วนในสังคมไทยจะต้องเร่งป้องกันและปราบปรามและแก้ไขฟื้นฟูสถานการณ์อย่างต่อเนื่อง ด้วยความรวดเร็ว พร้อม ๆ กับการสร้างความเข้มแข็งในภาคประชาชนให้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง ยิ่งตัวเลขที่ระบุปริมาณยาเสพติดที่หมุนเวียนในประเทศไทย พบว่ากรุงเทพฯ ครองสัดส่วนมากที่สุด คือ ๓๖ % หรือราว ๑ ใน ๓ ของประเทศ ที่เดียว

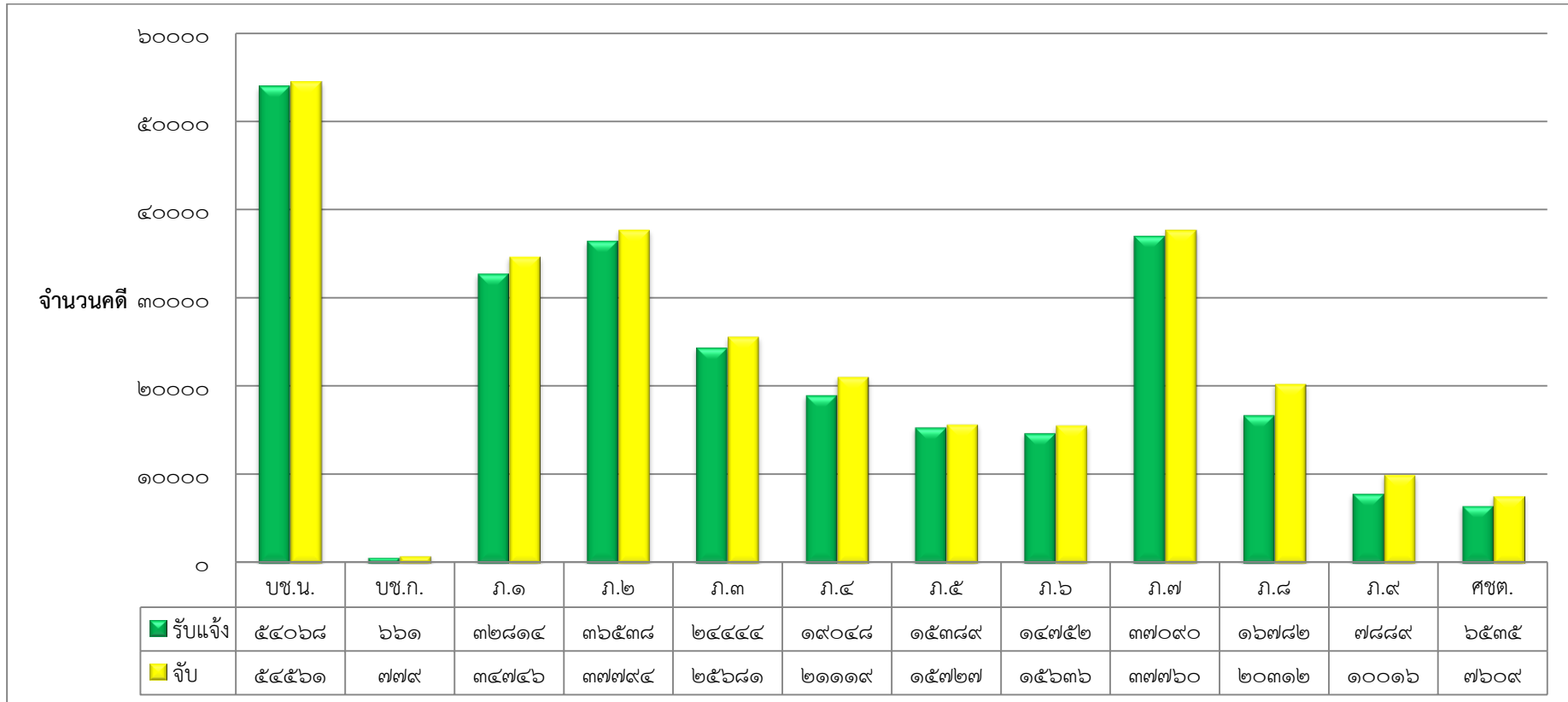
แผนภูมิที่ ๑ สถิติคดีอาญา ปี ๒๕๕๑ ประเภทความผิดยาเสพติด

แผนภูมิที่ ๒ สถิติคดีอาญา ปี ๒๕๕๒ ประเภทความผิดยาเสพติด

แผนภูมิที่ ๓ สถิติคดีอาญา ปี ๒๕๕๓ ประเภทความผิดยาเสพติด

๒.๒.๒ พื้นที่แพร่ระบาดของยาเสพติด

จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร มีปริมาณมากถึง ๓๖ % ของปริมาณยาเสพติดทั้งประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากกรุงเทพฯ มีประชากรมากที่สุด การแพร่ระบาดจึงง่ายกว่าพื้นที่ชนบท นอกจากนี้กรุงเทพฯ ยังมีประชากรแฝง หมุนเวียนเข้าออกเป็นจำนวนมาก อีกทั้งมีเมืองที่หนาแน่น หลากหลายกลุ่มและชนชั้น ตลอดจนมีปัญหาที่ซ้ำซ้อนกับปัญหาเสพติดก็คือ ปัญหาด้านเศรษฐกิจ สังคม การว่างงาน แรงงานต่างด้าว เป็นต้น

นอกจากนี้ เมื่อได้พิจารณาจากสถิติตามแผนภูมิที่นำมาแสดง ทั้ง ๓ แผนภูมิ อันได้แก่ แผนภูมิแสดง สถิติการจับกุมคดียาเสพติดทั่วประเทศ ในปี พ.ศ.๒๕๕๑ , พ.ศ.๒๕๕๒, พ.ศ.๒๕๕๓ จะเห็นว่าพื้นที่ที่มีการจับกุมคดียาเสพติดมากที่สุดเรียงตามลำดับ ดังนี้

- (๑) กองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งรับผิดชอบพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร
- (๒) กองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๑ ซึ่งรับผิดชอบพื้นที่จังหวัดภาคกลาง รอบกรุงเทพฯ เช่น สระบุรี ลพบุรี นนทบุรี ปทุมธานี อยุธยา สมุทรปราการ เป็นต้น
- (๓) กองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๒ ซึ่งรับผิดชอบพื้นที่จังหวัดภาคตะวันออก เช่น ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก เป็นต้น
- (๔) กองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๗ ซึ่งรับผิดชอบพื้นที่จังหวัดภาคกลาง เช่น นครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม
- (๕) กองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๓ ซึ่งรับผิดชอบพื้นที่จังหวัดภาคอีสานตอนล่าง เช่น นครราชสีมา บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ สุรินทร์ อุบลราชธานี เป็นต้น
- (๖) กองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๔ ซึ่งรับผิดชอบพื้นที่จังหวัดภาคอีสานตอนบน เช่น ขอนแก่น อุดรธานี หนองคาย นครพนม มุกดาหาร เลย เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า พื้นที่ที่มีการแพร่ระบาดและมีการจับกุมยาเสพติดมากที่สุด ได้แก่พื้นที่กรุงเทพมหานคร และพื้นที่ที่มีการแพร่ระบาดรองลงมา ได้แก่พื้นที่จังหวัดที่อยู่ปริมณฑลรอบกรุงเทพมหานคร และพื้นที่ภาคที่อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครออกไปก็จะมี การแพร่ระบาดของยาเสพติดน้อยลงไปตามลำดับเช่น พื้นที่ ภาค ๕ รับผิดชอบภาคเหนือตอนบน ภาค ๖ รับผิดชอบภาคเหนือตอนล่าง ภาค ๘ รับผิดชอบภาคใต้ตอนบน และภาค ๙ รับผิดชอบภาคใต้ตอนล่าง

๒.๓ ประวัติการราชทัณฑ์

๒.๓.๑ ความเป็นมาของกรมราชทัณฑ์

การราชทัณฑ์แห่งประเทศไทยได้วิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยอดีตเป็นระยะเวลาช้านาน และได้มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงไปตามยุคสมัย ซึ่งพอจะแบ่งแยกออกได้เป็น ๓ ยุค

(๑) ยุคแรกเป็นยุคก่อนรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ซึ่งปกครองบ้านเมืองในครั้งก่อนเป็นไปตามแบบแผนที่สืบเนื่องมาจากโบราณ

(๒) ยุคที่สองเป็นยุคในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ เป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง เป็นยุคแห่งการตื่นตัว ซึ่งสืบเนื่องมาจากความสัมพันธ์กับชาติตะวันตก จึงได้มีการจัดระเบียบเกี่ยวกับงานราชทัณฑ์เสียใหม่โดยเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๓๔ (ร.ศ. ๑๐๐) เป็นต้นมา และในที่สุดได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติลักษณะเรือนจำ ร.ศ. ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) ใช้บังคับกิจการเรือนจำเป็นงานเฉพาะงานราชทัณฑ์ตามแบบแผนใหม่ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ โดยเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ ได้มีประกาศจัดตั้งกรมราชทัณฑ์ขึ้นเป็นครั้งแรกโดยรวบรวมบรรดาเรือนจำทุกแห่งที่กระจัดกระจายอยู่ตามกระทรวงและกรมต่าง ๆ มาสังกัดขึ้นอยู่กับกรมราชทัณฑ์ทั้งสิ้น

(๓) ยุคปัจจุบัน เริ่มตั้งแต่สมัยหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองบ้านเมือง พ.ศ. ๒๔๗๕ จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

๒.๓.๒ การราชทัณฑ์ในสมัยปัจจุบัน

การราชทัณฑ์แห่งประเทศไทยได้วิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยอดีตเป็นระยะเวลาช้านาน และได้มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงไปตามยุคสมัย ซึ่งพอจะแบ่งแยกออกได้เป็น ๓ ยุค

(๑) ยุคแรกเป็นยุคก่อนรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕

เริ่มตั้งแต่เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองบ้านเมืองในระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ เป็นต้นมา รัฐบาลในระบอบการปกครองใหม่ได้ให้ความสำคัญของงานราชทัณฑ์ว่า เป็นภารกิจที่สำคัญของชาติที่สมควรที่จะได้รับการแก้ไขปรับปรุง โดยยึดหลักอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาที่ใช้กันอยู่ในอารยประเทศเมื่อได้ยกฐานะเป็นกรมแล้ว ก็ได้รับนโยบายจากรัฐบาลให้กรมราชทัณฑ์ดำเนินงานกักกันผู้มีส่วนผิดเป็นผู้ร้ายเพิ่มขึ้นอย่างหนึ่ง และได้รับโอนงานโรงเรียนตัดสันดานเด็กจากกรมตำรวจมาดำเนินงานเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๔๗

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๙ กรมราชทัณฑ์ได้พิจารณาเห็นว่าพระราชบัญญัติลักษณะเรือนจำ ร.ศ. ๑๒๐ ใช้มาช้านาน มีบทขัดแย้งไม่ทันสมัยไม่สอดคล้องกับหลักอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาและระเบียบข้อบังคับของเรือนจำก็สับสนยากแก่การดำเนินการและยึดถือปฏิบัติ จึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงแก้ไขใหม่ต่อสภาผู้แทนราษฎรและได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายเรียกว่า “พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙” และได้ปรับปรุงออกกฎกระทรวงฯ ข้อบังคับและระเบียบการให้เหมาะสมแก่สถานการณ์ ซึ่งได้จัดแบ่งส่วนราชการออกเป็นราชการบริหารส่วนกลางและราชการบริหารส่วนภูมิภาค

ก. ราชการส่วนกลาง มี ๖ กอง คือ กองกลาง กองผลประโยชน์ กองทัณฑวิทยา กองมหันตโทษ กองลหุโทษและกองอบรม

ข. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค มีเรือนจำจังหวัดและเรือนจำอำเภอ

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ กรมราชทัณฑ์ได้ตั้งกองในราชการบริหารส่วนกลางเพิ่มขึ้นอีก ๒ กอง คือ กองเรือนจำภาคและกองนิคมฝึกอาชีพ (กักกัน) ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ ได้เปลี่ยนชื่อกองมหันตโทษเป็นเรือนจำกลางบางขวาง และกองลหุโทษเรือนจำภาคเป็นเรือนจำกลางประจำเขตในราชการบริหารส่วนกลาง

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ กรมราชทัณฑ์ได้เพิ่มกองใหม่ในราชการบริหารส่วนกลางอีก ๓ กอง คือ กองเรือนจำกลางคลองเปรม กองทัณฑสถานวัยหนุ่ม และกองโรงเรียนฝึกอาชีพ และนอกจากนี้ยังได้เปลี่ยนชื่อกองผลประโยชน์เป็น “กองผลิตกรรม” กองทัณฑวิทยาเป็น “อาชญาวิทยา” และกองนิคมฝึกอาชีพเป็น “วิชาชีพ” และเรือนจำกลางประจำเขตเป็น “เรือนจำเขต” และเพิ่มกองใหม่ขึ้นอีก คือ กองแพทย์ ทัณฑสถานเปิด สถานกักขังเขต และสถานฝึกอบรมและฝึกอาชีพผู้ถูกควบคุม

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้มีการแบ่งส่วนราชการกรมราชทัณฑ์ใหม่ โดยการยกเลิกกองกลาง กองอบรม ทัณฑสถานวัยหนุ่ม ทัณฑสถานเปิด และสถานอบรมและฝึกอาชีพผู้ถูกควบคุม เปลี่ยนชื่อสถานกักขังกลางเป็นสถานที่กักขังกลาง สถานกักขังเขตเป็นสถานที่กักขังเขต กองอาชญาวิทยาเป็นส่วนอาชญาวิทยา

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมราชทัณฑ์ใหม่อีก กล่าวคือ ในราชการบริหารส่วนกลาง แบ่งออกเป็นกองและหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้ สำนักงานเลขาธิการกรม กองคลัง กองการเจ้าหน้าที่ กองทัณฑวิทยา กองทัณฑปฏิบัติ กองพัฒนาพฤตินิสัย กองแพทย์ เรือนจำกลาง เรือนจำพิเศษ ทัณฑสถานฝึกอบรมและฝึกอาชีพ ศูนย์ฝึกอบรมพิเศษ สถานกักกันและสถานกักขัง ในราชการบริหารส่วนภูมิภาค แบ่งเป็นเรือนจำจังหวัดและเรือนจำอำเภอ

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมราชทัณฑ์ใหม่อีกครั้งหนึ่ง กล่าวคือ ในราชการบริหารส่วนกลาง แบ่งออกเป็นกองและหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้ สำนักงานเลขาธิการกรม กองคลัง กองการเจ้าหน้าที่ กองทัณฑปฏิบัติ กองทัณฑวิทยา กองพัฒนาพฤตินิสัย กองแพทย์ ทัณฑสถาน เรือนจำกลาง เรือนจำพิเศษ สถานกักกัน สถานกักขัง และสถานอบรมและฝึกอาชีพ ในราชการบริหารส่วนภูมิภาค แบ่งออกเป็นเรือนจำจังหวัดและเรือนจำอำเภอ

กรมราชทัณฑ์ได้มีการจัดแบ่งส่วนราชการใหม่ตามพระราชกฤษฎีกา แบ่งส่วนราชการกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ ในปัจจุบันกรมราชทัณฑ์ได้ย้ายไปสังกัดกระทรวงยุติธรรม จะเห็นได้ว่ากรมราชทัณฑ์มีประวัติความเป็นมายาวนานพอสมควรและงานราชทัณฑ์ได้มีการแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการมาโดยตลอด โดยแบ่งการบริหารงานราชทัณฑ์ออกเป็นราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

2.3.2 การกิจหลักตามที่กฎหมายกำหนด

กรมราชทัณฑ์มีภารกิจเกี่ยวกับการควบคุมและแก้ไขพฤตินิสัยผู้ต้องขัง โดยมุ่งพัฒนาเป็นองค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นพลเมืองดีมีสุขภาพกายและจิตที่ดีไม่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำ ได้รับการพัฒนาทักษะฝีมือในการประกอบอาชีพที่สุจริตและสามารถดำเนินชีวิตในสังคมภายนอกได้อย่างปกติโดยสังคมให้การยอมรับ โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑. ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งตามกฎหมาย โดยดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการราชทัณฑ์และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

๒. กำหนดแนวทางปฏิบัติต่อผู้ต้องขังให้สอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ นโยบายขอกระทรวง หลักาอาชญาวิทยา และหลักทัณฑวิทยา ตลอดจนข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ สำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง และข้อเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวข้องขององค์การสหประชาชาติ

๓. ดำเนินการเกี่ยวกับการสวัสดิการและการสงเคราะห์แก่ผู้ต้องขัง

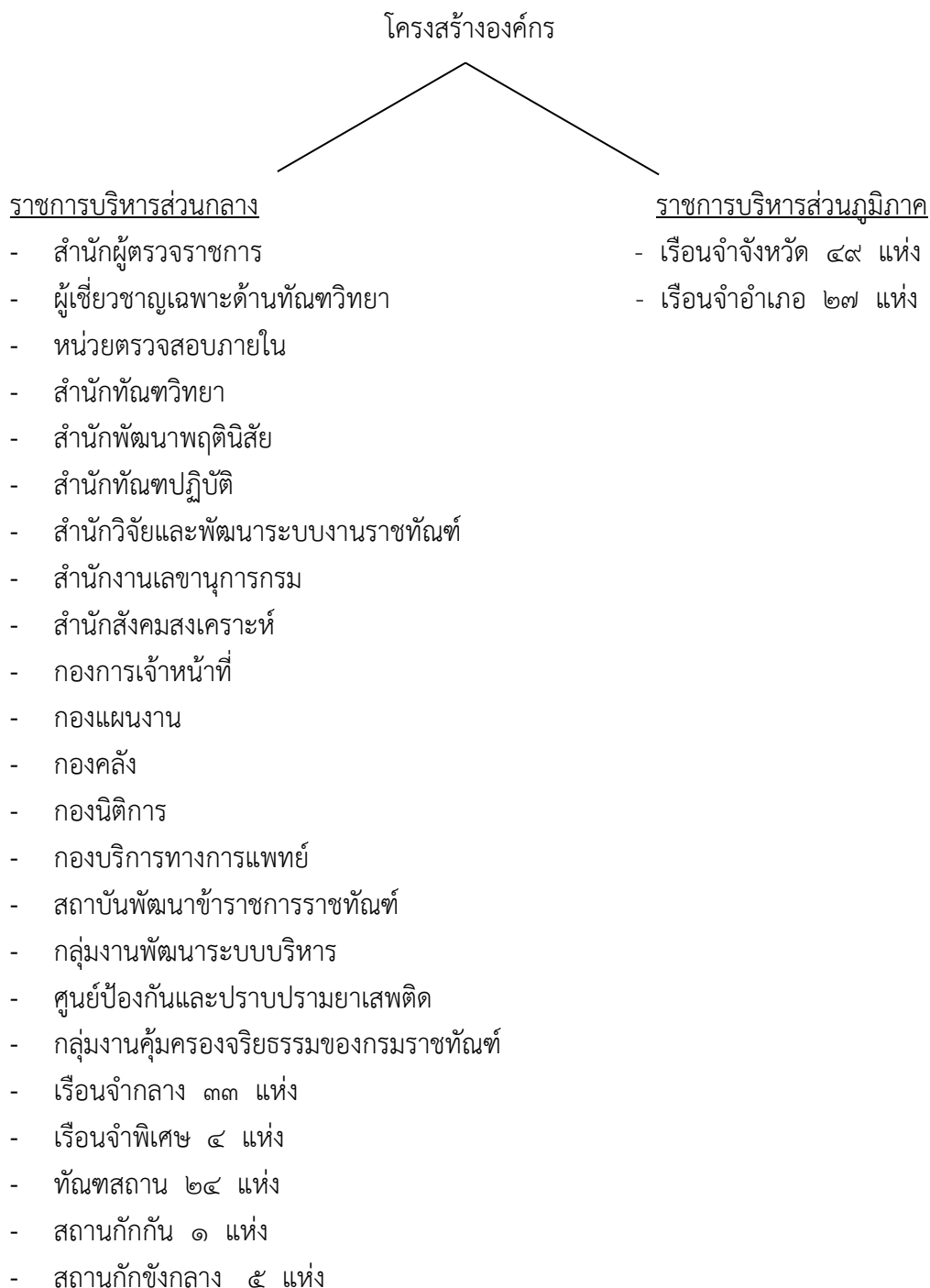
๔. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรม หรือตามที่ กระทรวงหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

วิสัยทัศน์ กรมราชทัณฑ์ เป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพในการควบคุม แก้ไข และ พัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง เพื่อคืนคนดี มีคุณค่าสู่สังคม

พันธกิจ

๑. ควบคุมผู้ต้องขังอย่างมีอาชีพ

๒. บำบัด ฟื้นฟู และแก้ไขพฤตินิสัยของผู้ต้องขังอย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๔ ทฤษฎีการลงโทษ

ทฤษฎีการลงโทษมี ๔ ทฤษฎีใหญ่ด้วยกันคือ ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน ทฤษฎีการลงโทษแบบบรรณาธิปไตย ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด (Rehabilitative Theory) และทฤษฎีการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคม (Social Protection Theory)

(๑) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน

เป็นปฏิกิริยาของสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎหมายในลักษณะแก้แค้นทดแทนเกิดขึ้นในสภาวะธรรมชาติของคนในความสัมพันธ์กับโลกภายนอกและมีมาตั้งแต่โบราณกาล

ปฏิกริยาของสังคมต่ออาชญากรรมที่เป็นการแก้แค้นทดแทนที่เป็นการกระทำต่อผู้ประทุษร้ายโดยสมาชิกหรือโดยกลุ่มหรือโดยรัฐ

โดยสรุปนักทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนนี้ไม่ได้สนใจต่ออนาคตของผู้ถูกลงโทษหรือของสังคม สนใจแต่เพียงอย่างเดียวต่อพฤติกรรมหรือการกระทำในอดีตของผู้กระทำความผิด เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นไม่ว่าร้ายแรงมากน้อยประการใด ผู้กระทำความผิดสมควรได้รับโทษตามนั้น ในปัจจุบันนี้การลงโทษตามทฤษฎีนี้ มีแนวโน้มจะนำกลับมาใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกาอีก เพราะเหตุว่าการลงโทษเพื่อวัตถุประสงค์ประการอื่น เช่น เพื่อแก้ไขฟื้นฟูไม่ได้ผลในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเท่าที่ควร

(๒) ทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์

นักอาชญาวิทยาสำนักคลาสสิก ซึ่งมีซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Beccaria) (ค.ศ. ๑๗๑๘ - ๑๗๙๔) และเจเรมี แบนธัม (Jeremy Bentham) (ค.ศ. ๑๗๔๘ - ๑๘๓๒) เป็นผู้เสนอทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์โดยมีหลักการเบื้องต้นว่า คนเรากระทำความผิดโดยเจตนา และก่อนจะลงมือกระทำก็ได้พิจารณาใคร่ครวญแล้วจึงลงมือกระทำ เพราะฉะนั้นรัฐจึงควรบัญญัติความผิดและโทษสำหรับความผิดนั้นอย่างชัดเจน เมื่อมีกฎหมายบัญญัติชัดเจนอย่างนั้นแล้ว ผู้ที่ฝ่าฝืนย่อมจะถูกลงโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ทั้งนี้การลงโทษจะต้องทำอย่างรวดเร็ว แน่นนอน เสมอภาคกันและรุนแรงตามโทษที่กำหนดไว้ การลงโทษดังกล่าวย่อมจะมีประโยชน์ต่อสังคมในด้านการลดอาชญากรรมและส่งเสริมให้คนทั่วไปเคารพกฎหมาย

(๓) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

นักอาชญาวิทยาสำนักโพซิทิฟ ซึ่งมีซีซาร์ ลอมโบโซ (Cesare Lombroso) (ค.ศ. ๑๘๓๕ - ๑๙๐๙) เป็นผู้เสนอ เห็นว่าอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งในสังคม เช่นเดียวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น ฟาร์อง ฟาผ่า พายุพัด เป็นต้น โดยผู้ประกอบอาชญากรรมหาได้มีเจตนาที่จะกระทำผิดกฎหมายไม่ เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ประกอบอาชญากรรมไม่ได้มีเจตนาประกอบอาชญากรรม การลงโทษผู้ประกอบอาชญากรรมตามโทษที่กฎหมายกำหนดไว้จึงน่าจะเป็นการไม่ถูกต้อง นักอาชญาวิทยาสำนักนี้เน้นการศึกษาที่ตัวผู้กระทำความผิดเพื่อจะค้นหาสาเหตุโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ว่า เพราะเหตุใดจึงกระทำผิดกฎหมาย

(๔) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคม

นักอาชญาวิทยาสำนักป้องกันสังคม (Social Defence School) ซึ่งมีฟิลิปโป กรามาติกา (Philippo Gramatica) และมาร์ค แอนเซล (Mark Ancel) เป็นผู้เสนอ มีทัศนะเกี่ยวกับอาชญากรรม เช่นเดียวกับนักอาชญาวิทยาสำนักโพซิทิฟ แต่มีทัศนะในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดต่างจากสำนักโพซิทิฟตรงที่นำกฎหมายอาญาเข้ามาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดและแตกต่างไปจากนักอาชญาวิทยาสำนักคลาสสิกในแง่ที่ว่าเน้นการคุ้มครองสังคมโดยการแก้ไขปรับปรุงและอบรมบ่มนิสัยผู้กระทำความผิดมากกว่าการลงโทษ ทฤษฎีคุ้มครองสังคมนี้มีมานานแล้ว และแนวความคิดนี้ได้พัฒนาเรื่อยมาจนเป็นสำนักป้องกันสังคม ในปัจจุบันนักอาชญาวิทยาสำนักนี้ให้ความสนใจใน

๑) บุคลิกภาพของผู้กระทำความผิด

๒) กฎหมายอาญา และ

๓) การควบคุมสิ่งแวดล้อมเพื่อให้สังคมดีขึ้นและเพื่อป้องกันอาชญากรรม

๒.๕ วัตถุประสงค์การลงโทษ

วัตถุประสงค์ในการลงโทษอาจกล่าวได้เป็น ๔ กลุ่ม คือ เพื่อเป็นการแก้แค้นการกระทำความผิด เพื่อเป็นการยับยั้งหรือป้องกัน เพื่อเป็นการคุ้มครองสังคมและเพื่อปรับปรุงและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

กลุ่มที่ ๑ การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนหรือชดเชยความผิด แยกออกเป็น

(๑) การลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้น (Punishment as a Retribution, retaliation or revenge) นับว่าเป็นวัตถุประสงค์ที่ใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดที่มีมาแต่สมัยโบราณและแพร่หลายที่สุด แม้กระทั่งในปัจจุบันระบบการลงโทษแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของการลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้น ซึ่งกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่าผู้กระทำความผิดสมควรจะได้รับการโต้ตอบด้วยการลงโทษอย่างสาสมกับความผิดที่ได้กระทำขึ้น เช่น ผู้ที่ฆ่าผู้อื่นตายโดยเจตนา ก็สมควรจะได้รับโทษให้ตายตกไปตามกันทั้งนี้เพื่อยืนยันให้เห็นผลกรรมที่ได้กระทำไว้ต่อผู้อื่น

(๒) การลงโทษเพื่อเป็นการทดแทนหรือชดเชยความผิด (Punishment as a Expiation or Atonement) การลงโทษเพื่อเป็นการทดแทนหรือชดเชยความผิด ก็เป็นเหตุผลที่เก่าแก่พอ ๆ กับการลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้นตามวัตถุประสงค์นี้ผู้กระทำความผิดจะต้องชดใช้ความผิดด้วยความทุกข์ทรมาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการลงโทษได้กระทำต่อหน้าสาธารณชน วัตถุประสงค์ของการลงโทษนี้ก็มากยิ่งขึ้น

กลุ่มที่ ๒ การลงโทษเพื่อเป็นการยับยั้งหรือป้องกัน (Punishment as a Deterrence or Restraint or Prevention) การลงโทษเพื่อเป็นการยับยั้งหรือป้องกัน เพิ่งจะมีขึ้นในศตวรรษที่ ๑๘ ตามแนวความคิดของนักอาชญาวิทยาแห่งสำนักคลาสสิกซึ่งมีซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Beccaria) เป็นผู้นำ เบ็คคาเรียได้กล่าวไว้ว่าเจตนาของการลงโทษไม่ควรจะเป็นการทรมานผู้กระทำความผิด หรือชดเชยความผิด แต่ควรจะเป็นการป้องกันบุคคลอื่นมิให้กระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้น และการลงโทษที่ยุติธรรมควรมีอัตราความรุนแรงพอเพียงที่จะยับยั้งบุคคลอื่นๆ การลงโทษตามวัตถุประสงค์นี้ก็เพื่อจะทำให้ผู้กระทำความผิดเข็ดหลาบและเกรงกลัวจนไม่กล้ากระทำความผิดอีกต่อไป อีกประการหนึ่งก็เพื่อเป็นการเตือนมิให้คนอื่น ๆ ทำตามอย่างผู้กระทำความผิดเพราะจะถูกลงโทษเช่นเดียวกัน

กลุ่มที่ ๓ การลงโทษเพื่อเป็นการคุ้มครองสังคม (Punishment as a Protection of Society or an Incapacitation) การลงโทษเพื่อเป็นการป้องกันสังคมเริ่มขึ้นเมื่อมีการนำเอาวิธีการลงโทษจำคุกมาใช้แต่ก่อนหน้าการลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้นเพื่อเป็นการทดแทน และเพื่อเป็นการยับยั้งมิให้ผู้อื่นเป็นอันมาก เช่น ในการกำจัดศัตรูทางการเมืองผู้มีอำนาจปกครองนครเทศนิกโทษการเมืองหรืออาจกำจัดด้วยวิธีการประหารชีวิตหรือขังในห้องใต้ดิน

กลุ่มที่ ๔ การลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุง หรือแก้ไขฟื้นฟู (Punishment as a means of Reformation or Rehabilitation) การลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงผู้กระทำความผิดโดยการ ใช้โทษจำคุกมีที่มาจากทฤษฎีการลงโทษของนักอาชญาวิทยาสำนักคลาสสิกดังกล่าวมาแล้วเหตุผล

ก็มีอยู่ว่าการลงโทษมีแนวโน้มที่จะปรับปรุงผู้กระทำความผิดและอาจจะปรับปรุงแก้ไขได้สำเร็จ โดยการก่อให้เกิดความกลัวว่าจะมีการลงโทษซ้ำอีก โดยการก่อให้เกิดความสำนึกว่าอาชญากรรมให้ประโยชน์ไม่คุ้มกับโทษหรือโดยการทำลายนิสัยต่างๆ ที่อาชญากรได้สร้างขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าโทษเป็นการจำคุกระยะยาวผู้กระทำความผิดก็จะไม่มีโอกาสแสดงนิสัยเหล่านั้น ส่วนการลงโทษเพื่อเป็นการแก้ไขฟื้นฟูมีที่มาจากทฤษฎีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดของนักอาชญาวิทยาสำนักโพซิทิฟดังกล่าวมาแล้วเช่นกันด้วยวิธีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มแบบต่างๆ

๒.๖ รูปแบบและวิธีการลงโทษในประเทศไทย

การลงโทษผู้กระทำความผิดในประเทศไทยมีหลายประเภท ทั้งที่รุนแรงและไม่รุนแรง คล้าย ๆ กับต่างประเทศดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในสมัยโบราณการลงโทษออกจะรุนแรงและโหดร้าย สำหรับในปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๘ ได้บัญญัติโทษไว้ ๕ ประการคือ (๑) ประหารชีวิต (๒) จำคุก (๓) กักขัง (๔) ปรับและ (๕) ริบทรัพย์สิน ต่อไปนี้ขออธิบายเรื่องรูปแบบและวิธีการลงโทษในประเทศไทย ซึ่งซัทเธอร์แลนด์ได้แยกแยะทางไว้ดังนี้

๒.๖.๑ การกำจัดออกจากหมู่คณะ

ในประเทศไทยการลงโทษที่เป็นการกำจัดออกจากหมู่คณะประกอบด้วย การประหารชีวิต การเนรเทศ การจำคุก และการกักขัง

(๑) การประหารชีวิต เป็นวิธีการที่ประเทศไทยใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณโดยมีวิธีการต่างๆ เช่น ต่อยศีรษะให้แตกแล้วเอาก้อนเหล็กร้อนใส่ลงไปจนมันสมองพุ่งขึ้น วิธีการลงโทษประหารชีวิตดังกล่าวนี้ก็เพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนและขณะเดียวกันมุ่งต่อการยับยั้งมิให้ผู้อื่นกระทำความผิดด้วย แต่วิธีการลงโทษประหารชีวิตโดยทั่วไปนิยมใช้การฟันคอหรือการตัดศีรษะด้วยดาบ กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ (พ.ศ. ๒๔๕๑) มาตรา ๑๓ บัญญัติไว้ว่า ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ลงอาญาประหารชีวิตท่านให้น้ำมันไปตัดศีรษะแต่ต่อมาเห็นว่าการลงโทษประหารชีวิตแบบนี้ยังเป็นการทารุณโหดร้าย จึงให้ยกเลิกไป และมาตรา ๑๙ แห่งประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปยิงเสียให้ตาย และกำหนดวิธีประหารชีวิตด้วยการใช้อาวุธปืน

(๒) การเนรเทศ การลงโทษวิธีนี้มีใช้ค่อนข้างน้อยในประเทศไทย เท่าที่เคยพบมา มีการส่งตัวนักโทษทำผิดติดนิสัยและโทษการเมืองไปขังไว้ยังเกาะตะรุเตาและส่งเด็กที่กระทำความผิดไปควบคุมที่เกาะสีชังเพื่อเป็นการตัดสันดาน แต่ที่มีใช้อยู่จริงก็คือการเนรเทศชาวต่างด้าวที่ลักลอบเข้าเมืองหรือกระทำความผิดกฎหมายอื่น ๆ

(๓) การจำคุก ในสมัยโบราณประเทศไทยได้ใช้โทษจำคุกเพื่อเป็นการลงโทษจริง ๆ โดยไม่มีกำหนดเวลาแน่นอน ต่อมาในปัจจุบันได้รับการพัฒนาไปในทางที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดีมากยิ่งขึ้น โดยการใช่วิธีการต่าง ๆ เช่น การให้การศึกษาบรมการฝึกอาชีพ และการอบรมจิตใจ เป็นต้น

(๔) การกักขัง เป็นการลงโทษอีกวิธีหนึ่ง ตามมาตรา ๑๘(๓) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นโทษเบาว่าการจำคุก สถานที่ใช้ลงโทษกักขังต้องเป็นสถานที่กักขังที่ไม่ใช่เรือนจำ ถ้าพิจารณาถึงประเภทความผิดการลงโทษกักขังที่นำมาใช้แล้ว ก็จะเห็นว่าเป็นโทษความผิดเล็กน้อย หรือลหุโทษ และอาจเป็นการลงโทษกักขังแทนค่าปรับได้ด้วย ในขณะที่ผู้ต้องโทษปรับ

ไม่สามารถชำระค่าปรับได้ซึ่งในปัจจุบันการกักขังแทนค่าปรับให้ถืออัตรา ๒๐๐ บาทต่อชั่ง ๑ วัน แต่ไว้ในทางปฏิบัติแล้วความรู้สึกของการรับโทษกักขังก็เกือบจะไม่แตกต่างกับการรับโทษจำคุกเลย

๒.๖.๒ การลงโทษทางกายโดยการทรมาน

การลงโทษทางกายโดยการทรมานในประเทศไทยโดยเฉพาะสมัยโบราณเป็นวิธีการที่ออกจะโหดร้ายทารุณ เช่น การหวดด้วยหวาย การตัดอวัยวะต่างๆ

ในปัจจุบันการลงโทษดังกล่าวได้ยกเลิกไปหมดแล้ว แต่ที่ยังคงมีใช้อยู่ก็คือ โทษเชี่ยน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๘(๓) และมาตรา ๓๙

๒.๖.๓ การลงโทษโดยการประจาน

การลงโทษโดยเป็นการประจานหรือทำให้อับอายเป็นการลงโทษอีกวิธีหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เป็นการยับยั้งและป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดเช่นเดียวกันนี้อีก ในประเทศไทยสมัยก่อนใช้กฎหมายลักษณะอาญา การลงโทษประจานโดยมากจะใช้ควบคู่กับการลงโทษประหารชีวิต และการลงโทษทางกายอย่างอื่น สรุปได้นี้ (๑) การสัก ส่วนมากจะเป็นการสักบนใบหน้าซึ่งเป็นส่วนของร่างกายที่จะเห็นได้ชัดและให้สักให้เห็นชัดมิให้ลบเลือนไปได้ โดยสักข้อความผิดที่กระทำลงไปเพื่อให้ทุกคนที่ได้พบเห็นทราบว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่เคยกระทำความผิดใดบ้างมาแล้ว

๒.๖.๔ การลงโทษโดยการทำให้สูญเสียทางการเงิน

ในประเทศไทยมีโทษที่ทำให้สูญเสียทางการเงิน ๒ ประการคือ การปรับและการริบทรัพย์สิน ตามมาตรา ๑๘(๔) และ (๕) แห่งประมวลกฎหมายอาญา

(๑) การปรับ

เป็นโทษสำหรับความผิดเล็กน้อยหรือลหุโทษ ในปัจจุบันผู้ต้องโทษปรับมีจำนวนมากที่สุดถ้าดูจากสถิติคดีอาญาทั่วไปของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จะเห็นได้ว่าผู้ถูกจับกุมต้องโทษปรับในคดีเล็กน้อยมีถึงปีละประมาณร้อยละ ๗๐ ของคดีทั้งหมด

(๕) การริบทรัพย์สิน

ก็เป็นวิธีการลงโทษอย่างหนึ่งที่มีมาแต่สมัยโบราณโดยใช้ร่วมกับการลงโทษกับประเภทอื่นๆ เช่น โทษประหารชีวิตและจำคุก ทรัพย์สินที่ถูกริบตกเป็นของหลวง

๒.๗ การปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา

จากสถิติของกรมราชทัณฑ์ ณ เดือนเมษายน ๒๕๕๒ พบว่ามีผู้ต้องหาขังทั่วประเทศทั้งหมดจำนวน ๑๙๙,๖๐๗ คน เป็นผู้ต้องขังคดีอาญาเสพติด จำนวน ๑๑๑,๔๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๘๔

จากสถิติของกรมราชทัณฑ์ ณ เดือนเมษายน ๒๕๕๓ พบว่า มีผู้ต้องขังทั่วประเทศทั้งหมดจำนวน ๒๑๘,๕๖๖ คน เป็นผู้ต้องขังคดีอาญาเสพติด จำนวน ๑๒๔,๐๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๗๖

ปัจจุบัน เรือนจำทั่วประเทศมีจำนวน ๑๓๐ แห่ง มีพื้นที่นอนทั้งสิ้น ๑๔๐,๓๒๓.๕๒ ตารางเมตร และหากคิดตามความจุมาตรฐานที่ผู้ต้องขัง ๑ คนควรจะใช้พื้นที่นอน ๒.๒๕ ตารางเมตรต่อคน ซึ่งกรมราชทัณฑ์สามารถรองรับผู้ต้องขังได้เพียง ๖๒,๓๖๖ คนเท่านั้น แต่ในปัจจุบันกรมราชทัณฑ์มี

ผู้ต้องขังที่อยู่ในความดูแลทั้งสิ้น ๒๑๘,๕๖๖ คน เกินความจุมาตรฐานที่มีอยู่ถึง ๑๕๖,๒๐๐ คน เฉลี่ยผู้ต้องขัง ๑ คน มีพื้นที่นอนเพียง ๐.๖๔ ตารางเมตร ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานถึง ๓.๕ เท่า ของความจุมาตรฐานที่ควรจะเป็น จึงเกิดปัญหาสำคัญคือ ความแออัดของผู้ต้องขังในเรือนจำ ก่อให้เกิดผลกระทบตามมาหลายประการ คือ

(1) การที่ผู้ต้องขังต้องกิน นอน และถ่ายอย่างแออัด ย่อมส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ต้องขัง ซึ่งโรคที่เป็นปัญหาคือ โรคเอดส์ โรคผิวหนังทุกชนิด ซึ่งปัญหาโรคเอดส์ส่วนใหญ่เกิดจากปัญหารักร่วมเพศ หรือการใช้เข็มฉีดยาเสพติดร่วมกัน เป็นต้น ส่วนปัญหาวัณโรคหรือโรคผิวหนัง เมื่อผู้ต้องขังอยู่กันอย่างแออัด เมื่อมีผู้ป่วยเกิดขึ้นก็ย่อมสัมผัสและติดต่อกันได้ง่ายขึ้นและกระจายจำนวนผู้ป่วยมากขึ้นอย่างรวดเร็ว

(2) ปัญหายาเสพติด จากข้อมูลที่กล่าวมาแล้วในข้างต้นที่พบว่า ในเรือนจำมีผู้ต้องขังคดียาเสพติดสัดส่วนถึงร้อยละ ๕๖ ซึ่งมีทั้งผู้ค้าและผู้เสพ ทำให้มีการลักลอบนำยาเสพติดเข้ามาในเรือนจำอย่างแพร่หลาย วิธีการนำเข้ามามีทั้งลักลอบนำเข้าโดยติดสินบนเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่เป็นผู้นำเข้ามาจำหน่ายเสียเอง โดยเฉพาะปัญหาผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ที่เข้ามามีอิทธิพล และสามารถทำการซื้อขายยาเสพติดกับภายนอกเรือนจำได้

(๓) การที่เรือนจำมีสภาพคับแคบและมีผู้ต้องขังเป็นจำนวนมาก ไม่เพียงพอที่จะควบคุมผู้ต้องขังให้สอดคล้องกับการแก้ไขฟื้นฟูจิตใจ เพราะการมีนักโทษล้นเรือนจำเป็นผลเสียต่อเนื่องหลายประการ นอกจากการติดโรคของผู้ต้องขังแล้ว ยังทำให้ผู้ต้องขังมีจิตใจย่ำแย่ การแก้ไขพฤติกรรมทำได้ยาก แต่กลับเป็นผลร้ายมากขึ้น เพราะมีการถ่ายทอดพฤติกรรมที่ไม่ดี เรียนรู้วิชาโจรกันเอง นอกจากนี้ ยังนำไปสู่ปัญหาการควบคุมดูแลไม่ทั่วถึง เกิดปัญหาหนักโทษรังแกกดขี่ข่มเหง หรือข่มขืนกันเอง ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย

จะเห็นได้ว่า สาเหตุและปัจจัยความแออัดยัดเยียดของผู้ต้องขังในเรือนจำ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการที่ผู้กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นคดีเล็ก คดีใหญ่ คดีค้ายาเสพติด หรือคดียาเสพติด ที่ศาลตัดสินเด็ดขาดแล้ว หรือ ยังไม่เด็ดขาด จะถูกส่งเข้าเรือนจำเป็นส่วนใหญ่ และทำให้ประเทศไทยมีจำนวนผู้ต้องขังเพิ่มขึ้นมาก ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว กรมราชทัณฑ์ ไม่อาจแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ได้เพียงองค์กรเดียว จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากองค์กรอื่นในกระบวนการยุติธรรม ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม เพื่อลดจำนวนผู้ต้องขังที่จะเข้าสู่เรือนจำ หรือลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำให้น้อยลง และสามารถแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในเรือนจำได้ตามมาตรฐานสากล และทำให้ผู้ต้องขังที่ออกจากเรือนจำแล้ว ไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำและต้องกลับเข้ามาในเรือนจำอีก

๒.๗.๑ การลดวันต้องโทษจำคุก (GOODTIME ALLOWANCE)

การลดวันต้องโทษจำคุก เป็นมาตรการตอบสนองความประพฤติดีของนักโทษเด็ดขาดที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถาน ให้ได้รับการลดโทษจำคุกปลดปล่อยตัวออกไปก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาล ภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติ และหากประพฤติผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติ ก็จะต้องถูกเพิกถอนการคุมประพฤติ และถูกจับส่งตัวกลับมาคุมขังยังเรือนจำและทัณฑสถานจนกว่าจะครบกำหนดโทษที่เหลืออยู่ วิธีการปฏิบัติเช่นนี้ ได้ถือกำเนิดขึ้นเป็นครั้งแรกในระบบราชทัณฑ์แห่งมลรัฐนิวยอร์ก เมื่อปี ค.ศ.๑๘๑๖ (พ.ศ.๒๓๖๐) และได้พัฒนามาสู่ระบบการลดวันต้องโทษจำคุกให้แก่แก่นักโทษที่ประพฤติ ที่เป็นระบบมาตรฐานในมลรัฐเทนเนสซี เมื่อปี ค.ศ.๑๘๓๙

(พ.ศ.๒๓๘๒) จนได้รับความนิยมถือปฏิบัติสืบเนื่องต่อมาในวงการราชทัณฑ์ทั่วไป เช่น ระบบราชทัณฑ์ในอังกฤษ ออสเตรเลีย หรือแม้แต่ประเทศในภูมิภาคเอเชียหลายประเทศ ก็ได้จัดให้มีระบบการลดวันต้องโทษจำคุกแก่นักโทษเด็ดขาดซึ่งประพฤติตนดีเช่นเดียวกัน อาทิ ฟิจิ ฮองกง อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ ศรีลังกา ฯลฯ สำหรับจำนวนวันลดโทษจำคุกจะมีกี่วัน ในรอบเดือนหรือปีหนึ่ง ๆ นั้น ก็แตกต่างกันไปตามหลักเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะแห่ง

การลดโทษจำคุกในระบบการราชทัณฑ์ไทย มีอยู่ ๒ กรณี คือ

(๑) กรณีการลดวันต้องโทษจำคุกแก่นักโทษเด็ดขาดซึ่งประพฤติตนดี เป็นการปฏิบัติตาม มาตรา ๓๒(๖) และ(๗) แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๒๐ และกฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ ๘ (พ.ศ.๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ กำหนดให้นักโทษเด็ดขาดที่ได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดมาแล้วไม่น้อยกว่า ๖ เดือน หรือน้อยกว่า ๑๐ ปี ในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต ที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา ซึ่งประพฤติดีได้รับการลดวันต้องโทษจำคุก โดยการอนุมัติของคณะกรรมการการลดวันต้องโทษจำคุก ซึ่งแต่งตั้งโดยกฎหมาย ประกอบด้วยผู้แทนกรมราชทัณฑ์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ และจิตแพทย์จากกรมการแพทย์ เป็นผู้พิจารณา โดยมีมติเป็นเสียงส่วนมาก นักโทษเด็ดขาดที่จะได้ลดวันต้องโทษจำคุกนี้ ต้องเป็นนักโทษชั้นดีขึ้นไปเท่านั้น โดยกฎหมายกำหนดให้นักโทษเด็ดขาด ชั้นเยี่ยม ชั้นดีมาก และชั้นดี ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุก เดือนละ ๕,๔,๓ วัน ตามลำดับ และหากประพฤติตนไม่ดี กระทำผิดวินัย ก็จะถูกตัดจำนวนวันลดโทษจำคุกระหว่าง ๑๕ - ๖๐ วัน ตามความหนักเบาที่ได้กระทำผิด

(๒) กรณีการลดวันต้องโทษจำคุกนักโทษเด็ดขาดที่ส่งออกไปทำงานสาธารณชนนอกเรือนจำหรือทัณฑสถาน เป็นการปฏิบัติตาม มาตรา ๒๒ ทวิ และมาตรา ๓๒ (๘) แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๒๓ นักโทษเด็ดขาดที่อยู่ในข่ายให้ได้รับการคัดเลือกออกไปทำงานสาธารณชนนอกเรือนจำหรือทัณฑสถาน นั้น ต้องเป็นนักโทษเด็ดขาดซึ่งเหลือโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี และเป็นนักโทษที่อยู่ในชั้นกลางขึ้นไป โดยนักโทษเด็ดขาดที่ถูกส่งตัวออกไปทำงานนอกเรือนจำหรือทัณฑสถาน จะได้รับลดวันต้องโทษลงอีกไม่เกินจำนวนวันที่ทำ เช่น ถูกส่งตัวออกไปทำงานสาธารณชน ๒ วัน ก็ย่อมจะได้รับการลดวันต้องโทษ รวม ๒ วัน

ประโยชน์อันพึงจะได้รับจากการลดวันต้องโทษที่เห็นได้ชัดก็คือ เป็นการลดค่าใช้จ่ายและลดความแออัดของสถานที่ควบคุม และถือเป็นการตอบแทนความประพฤติดีของนักโทษเด็ดขาด และการตอบแทนในคุณค่าแห่งการทำงานสาธารณชนของนักโทษเด็ดขาดให้ได้รับการปลดปล่อยก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา ซึ่งจะได้ผลมากหรือน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถของเจ้าพนักงานเรือนจำและทัณฑสถาน ที่จะวัดผลก้าวหน้าแห่งความประพฤติดี หรือ การทำงานของผู้ต้องขังได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนด้วยความเป็นธรรม มากน้อยเพียงใด รวมทั้งการกำหนดมาตรการควบคุมประพฤติที่รัดกุม ทั่วถึง เป็นองค์ประกอบการวินิจฉัยด้วย

ผลดีของระบบการลดวันต้องโทษจำคุก

- (ก) ผลดีต่อตัวนักโทษเอง
- (ข) ผลดีต่อสังคม
- (ค) ผลดีต่อทางราชการ

๒.๗.๒ การพักการลงโทษ

(๑) ความหมายของการพักการลงโทษ

การพักการลงโทษได้มีผู้ให้ความหมายไว้

คู่มือการปฏิบัติงานคุมประพฤติ (๒๕๔๐) ได้ให้ความหมายของการพักการลงโทษไว้ว่าเป็นการปล่อยตัวผู้ต้องขังที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วระยะเวลาหนึ่งให้ออกไปใช้ชีวิตภายนอกเรือนจำหรือทัณฑสถานก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาล โดยมีเงื่อนไขให้ปฏิบัติภายใต้การสอดส่องดูแลของพนักงานคุมประพฤติและอาสาสมัครคุมประพฤติจนกว่าจะครบกำหนดโทษ

วันเพ็ญ โภชกปริทัศน์ (๒๕๕๑, น. ๔) ให้ความหมายของการพักการลงโทษไว้ว่าเป็นการปลดปล่อยนักโทษเด็ดขาดชั้นดี ชั้นดีมากและชั้นเยี่ยมที่มีความประพฤติ มีความอดสุภาพ ความก้าวหน้าในการศึกษาและทำงานเกิดผลดีหรือความชอบแก่ทางราชการเป็นพิเศษ ออกไปอยู่นอกเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา โดยจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติจนกว่าจะครบกำหนดโทษ หากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวข้อหนึ่งข้อใด จะต้องถูกนำตัวกลับเข้าคุมขังในเรือนจำเพื่อรับโทษที่เหลือจนกว่าจะครบกำหนดโทษและอาจถูกลงโทษทางวินัยอีกด้วยก็ได้

เอกสารการสอนชุดวิชาการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (๒๕๔๐, น.๘๒) ให้ความหมายของการพักการลงโทษไว้ว่า การพักการลงโทษเป็นการปล่อยตัวผู้ต้องขังออกไปจากเรือนจำหรือทัณฑสถานก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาล โดยมีข้อแม้ว่านักโทษจะต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วระยะเวลาหนึ่งและขณะออกไปจากเรือนจำนักโทษเชื่อว่าจะมีอิสระอย่างแท้จริง หากจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและอยู่ในความดูแลของพนักงานคุมประพฤติ

สรุปได้ว่า การพักการลงโทษ หมายถึง การปล่อยตัวผู้ต้องขังที่มีความประพฤติดี มีความอดสุภาพก้าวหน้าในการศึกษาและทำงานบังเกิดผลดี ที่ได้รับการจำคุกมาแล้วระยะเวลาหนึ่งให้ออกไปใช้ชีวิตก่อนครบกำหนดโทษ ตามคำพิพากษาของศาล โดยในขณะที่ออกไปใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของการคุมประพฤติ ถ้าปฏิบัติผิดเงื่อนไขอาจจะต้องถูกนำกลับเข้ามาจำคุกในเรือนจำต่อไป จนกว่าจะครบกำหนดโทษที่เหลืออยู่

(๒) แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพักการลงโทษ

แนวคิดที่เกี่ยวกับการพักการลงโทษ

การพักการลงโทษเป็นหนึ่งในตัวแบบของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้ชุมชน (Community Based Corrections) ที่มุ่งเน้นให้มีการนำทรัพยากรจากชุมชนเข้ามาช่วยในการแก้ไขและให้ดูแลผู้กระทำความผิด โดยมีพื้นฐานแนวคิดที่สามารถอธิบายถึงการพักการลงโทษได้ ดังนี้

(๒.๑) สำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical School) ผู้ก่อตั้งสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม คือ ซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Bonesana, Marchese de Beccaria) หลักปรัชญาสำคัญ คือ เจตน์เจ้านอิสระ (Free will) ซึ่งเชื่อว่าเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมมนุษย์ หลักปรัชญานี้มีว่า “มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์สูงสุดทางด้านวัตถุและในการตัดสินใจเลือกกระทำการหรืองดเว้นการกระทำใดๆ มนุษย์จะพิจารณาทางเลือกต่างๆ ที่มีอยู่อย่างมีเหตุผล

เพื่อพิจารณาและคำนวณถึงผลประโยชน์หรือผลเสียที่จะได้รับจากการกระทำนั้นๆ หลังจากนั้นจึงเลือกจุดเว้นพฤติกรรมนั้น” (พรชัย ชันดีและคณะ, ๒๕๔๓, น. ๑๖)

หลักปรัชญาดังกล่าว จะเห็นว่า มนุษย์เป็นผู้เลือกที่จะกระทำหรือไม่ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยตัวเอง โดยพิจารณาว่าถ้าตนเองได้ประโยชน์สูงสุดจากการกระทำนั้น ตนเองก็เลือกที่จะกระทำและเมื่อเลือกที่จะกระทำแล้ว ก็จะต้องรับผิดชอบต่อผลการกระทำของตนเองพฤติกรรมอาชญากรรม ถือเป็นพฤติกรรมปกติที่อาจเกิดขึ้นได้ในสังคม แต่เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่เป็นอันตราย จึงต้องมีการดำเนินการกับบุคคลที่ประกอบอาชญากรรม

ตามหลักปรัชญาสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม เชื่อว่ามนุษย์เลือกที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยตนเอง เมื่อมนุษย์เลือกที่จะประกอบพฤติกรรมอาชญากรรม มนุษย์จึงต้องถูกลงโทษ ซึ่งวัตถุประสงค์ของการลงโทษ คือ การยับยั้งบุคคลจากการประกอบอาชญากรรม (Deterrence) จะใช้วิธีการกักขังบุคคลนั้นออกไปจากสังคมส่วนรวม โดยการจำคุกนั่นเอง ถือเป็นกรปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้เรือนจำ (Institutional Treatment) ซึ่งต่อมากการใช้การลงโทษแบบการจำคุกนั้นส่งผลในทางลบทั้งต่อตัวผู้กระทำผิดและต่อสังคม เนื่องจากการต้องโทษในเรือนจำเป็นระยะเวลานานๆ จะทำให้บุคลิกภาพเดิมสูญหายไป สูญเสียในเรื่องของสภาพจิตใจและร่างกาย รวมทั้งเมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่สามารถปรับตนเองให้เข้ากับสังคมและสภาพแวดล้อมภายนอกได้อีกต่อไป ในขณะที่สังคมจะต้องสูญเสียในส่วนของทรัพยากรมนุษย์ ที่ถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าไป และเกิดการตีตรา (Stigma)

กับบุคคลที่เคยต้องโทษจำคุกว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัย ไม่สามารถเป็นคนดีได้ จนส่งผลให้บุคคลที่เคยต้องโทษเหล่านี้กลับไปกระทำผิดอีก ดังนั้นในเวลาต่อมาจึงเกิดแนวคิดใหม่ขึ้น ในการอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมและการลงโทษขึ้น

(๒.๒) สำนักปฏิฐานนิยม (Positive school) ผู้ก่อตั้งสำนักปฏิฐานนิยม คือ ซีซาร์ ลอมโบโรโซ (Cesare Lombroso) แนวคิดในสำนักนี้แตกต่างจากสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม คือ สำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิมเชื่อว่ามนุษย์กระทำการใดๆ จะต้องมีความเจตจำนงอิสระและมนุษย์จะเป็นผู้ที่เลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำการใดๆ เอง แต่สำนักปฏิฐานนิยมเชื่อว่ามนุษย์กระทำพฤติกรรมใดๆ เกิดจากสภาพแวดล้อมและปัจจัยต่างๆ บีบบังคับ เรียกว่าเป็นปัจจัยกำหนด (Determinism) ดังนั้น จึงถือว่าผู้กระทำผิดหรืออาชญากรเป็นผู้ป่วย เมื่อผู้กระทำผิดถือเป็นผู้ป่วย จุดประสงค์ในการลงโทษจึงเน้นไปที่การแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation) ซึ่งในปัจจุบันได้นำไปสู่รูปแบบของกระบวนการยุติธรรมในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เรียกว่า Rehabilitation Model

แนวคิดของสำนักปฏิฐานนิยมนี้เป็นแนวคิดที่ให้โอกาสแก่คนในการที่จะปรับปรุงตนเองหลังจากที่เกิดความผิดพลาดไปแล้ว ดังนั้น แม้จะมีการลงโทษจำคุก แต่ก็แค่จำคุกเพียงช่วงระยะเวลาหนึ่ง ที่ไม่นานจนเกินไปเพื่อให้บุคคลเหล่านี้มีโอกาสที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคม การให้โอกาสในการกลับตัวเป็นคนดีนั้น เป็นฐานสำคัญในเรื่องของการพักการลงโทษ เพราะหลักเกณฑ์ในการพิจารณาให้ได้รับการพักการลงโทษนั้น จะต้องเป็นการกระทำผิดครั้งแรก ต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้ว ๑ ใน ๓ ของกำหนดโทษ ต้องไม่เป็นคนที่มีความรุนแรง และไม่เป็นผู้ที่กระทำผิดโดยสันดาน โดยผู้ต้องขังหรือผู้กระทำผิดเหล่านี้จะต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูก่อน การแก้ไขฟื้นฟูจะมีโปรแกรมต่างๆ ที่เหมาะสมกับความต้องการและพฤติกรรมของผู้ต้องขัง เมื่อเข้าตามหลักเกณฑ์เหล่านี้ผู้ต้องขังรายนั้น ก็อาจจะได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษ เพราะจากแนวคิดนี้จะถือว่าผู้กระทำผิดนั้นเป็นคนป่วย

ต้องได้รับการบำบัดฟื้นฟูและให้โอกาสกลับตนใหม่เพื่อกลับไปใช้ชีวิตในสังคมตามปกติ ผู้ต้องขังถือเป็นผู้กระทำผิดที่กระทำผิดเพราะสภาพแวดล้อมและปัจจัยอื่นๆ บีบบังคับ (Determinism) จึงต้องรับโทษ และต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูในเรือนจำควบคู่กันไป จากนั้นเมื่อครบกำหนดเกณฑ์ จึงจะได้รับการพิจารณาให้ปล่อยตัวออกไปก่อนที่จะครบกำหนดโทษจริง ถือเป็นโอกาสในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมอีกครั้งหนึ่ง

(๒.๓) แนวคิดเรื่องการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน (Community-Based Corrections)

นัทธี จิตสว่าง (๒๕๔๐ : น. ๑๑๕) ได้ให้ความหมายของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนว่า การใช้มาตรการในการควบคุมและแก้ไขผู้กระทำผิดแบบต่างๆ ที่ได้กระทำในชุมชนโดยอาศัยทรัพยากรในชุมชนแบบต่างๆ เข้าร่วมในการแก้ไขผู้กระทำผิด การใช้ทรัพยากรชุมชนนั้นอาจจะเป็นไปได้ในลักษณะ เช่น การใช้บรรยากาศและสถานที่ในชุมชนแทนการควบคุมผู้กระทำผิดในเรือนจำ การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขผู้กระทำผิดเช่น พนักงานคุมประพฤติ อาสาสมัคร รวมทั้งการเปิดโอกาสให้องค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขผู้กระทำผิด

Callison (ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์, ๒๕๕๑:น. ๒๑)ได้ให้ความหมายของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนว่า การนำทรัพยากรชุมชน (Community resources) ทั้งหลายที่มีอยู่มาใช้ประโยชน์เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำผิดให้สังคมยอมรับได้ ทรัพยากรเหล่านี้ได้แก่ ศูนย์งานบริการสังคม (Community Service Centres) บ้านกึ่งวิถี (Halfway House) งานคุมประพฤติ งานพักการลงโทษ โครงการก่อนปล่อยตัว (Pre-release Programs) สถาบันบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด และสุรา รวมถึงโครงการอื่นๆ ที่ได้รับการวางรูปแบบเพื่อผู้กระทำผิดโดยเฉพาะ

สังคมในอดีตเป็นสังคมที่ยังมีความใกล้ชิดและพึ่งพาอาศัยกันในลักษณะแบบญาติพี่น้อง โดยมีกลไกในการควบคุมทางสังคมคือ บรรทัดฐานและจารีตประเพณี เมื่อมีบุคคลใดกระทำความผิดก็จะดำเนินการจัดการกันเองในชุมชน ผู้กระทำความผิดยังมีโอกาสในการแก้ไขพฤติกรรมและยังมีความต่อเนื่องในการปรับตัวเข้ากับชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่ แต่ต่อมาชุมชนเริ่มขยายตัวเป็นเมือง ประชากรเริ่มเพิ่มมากขึ้น ประชาชนมอบอำนาจให้รัฐในการดูแลในเรื่องของการคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ดังนั้นการดำเนินการเมื่อมีการกระทำผิดหรือมีอาชญากรรมเกิดขึ้นคนในสังคมจึงเริ่มละเลยและไม่ใส่ใจธุระของตนเอง ถือว่าเป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ของรัฐ จะต้องเป็นผู้ดำเนินการทั้งในเรื่องของการป้องกันและให้ทั่วถึงจึงเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะในเรื่องของอาชญากรรมที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ยากต่อการป้องกันและแก้ไข

การลงโทษผู้กระทำความผิด ยังมีการใช้วิธีการกำจัดผู้กระทำผิดออกจากสังคมโดยใช้วิธีการจำคุก ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อยับยั้งการกระทำความผิด แต่ก็มีจุดบกพร่องในการตัดโอกาสของคนและการต้องโทษในระยะเวลานาน ทำให้ผู้กระทำผิดยากที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมภายนอก จนอาจเกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำได้อีก อีกทั้ง สังคมก็ไม่มีส่วนในการรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะการอยู่ร่วมกันจะต้องมีการแสดงความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมทั้งในเรื่องของการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในระดับมหภาคและจุลภาค

ต่อมาสังคมเริ่มตระหนักว่า การใช้วิธีการลงโทษจำคุกแต่เพียงประการเดียวไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหาได้ ที่สำคัญผู้กระทำผิดเหล่านั้นยังต้องกลับไปอาศัยอยู่ในชุมชน ชุมชนจึงเป็นรากฐานสำคัญที่แท้จริงทั้งในเรื่องของการป้องกันและแก้ไขปัญหา เปิดโอกาสให้ชุมชนได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนและเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขผู้กระทำผิดด้วยวิธีการต่างๆ ตามแนวคิดของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน และหนึ่งในวิธีการที่เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมคือ การพักการลงโทษ

ตามแนวคิดของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน การพักการลงโทษจะเปิดโอกาสให้อาสาสมัครคุมประพฤติ ซึ่งเป็นอาสาสมัครของชุมชนนั้นๆ ได้เข้ามาทำหน้าที่ในการดูแลพฤติกรรมของผู้ต้องขังหลังปล่อยตัวพักการลงโทษและผู้ต้องขังยังมีโอกาสที่จะได้กลับไปใช้ชีวิตในชุมชน ได้กลับไปประกอบอาชีพหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว อีกทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้สังคมได้พิสูจน์ในตัวของผู้ที่เคยกระทำผิดว่าสามารถที่จะแก้ไขพฤติกรรมได้ ทำให้สังคมเกิดความสมคูลได้แท้จริง

(๒.๔) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพักการลงโทษ

การพักการลงโทษ มีพื้นฐานจากแนวคิดจากสำนักปฏิฐานนิยมและแนวคิดการใช้ชุมชนเป็นฐาน เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนแนวการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดออกไปจากการใช้การจำคุกเพื่อกันตัวผู้กระทำผิดออกจากสังคม ตามสำนักคิดดั้งเดิม แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงไปเริ่มมีแนวคิดในการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดเข้ามาแทนที่ และมีการให้สังคมหรือชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม การพักการลงโทษถือเป็นส่วนหนึ่งที่เกิดจากแนวคิดเหล่านี้ และมีทฤษฎีที่รองรับในเรื่องนี้ ๓ ทฤษฎี ได้แก่ (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, ไม้ระบือปีที่พิมพ์ : น.๓๒๓)

(๒.๔.๑) ทฤษฎีกรุณา (Grace Theory) มีใจความว่า การพักการลงโทษเป็นการกระทำโดยผ่อนปรนแก่ผู้ต้องขัง เป็นการแสดงออก ถึงนโยบายที่จะส่งตัวผู้กระทำผิดให้กลับคืนสู่สังคม เป็นการกำหนดเงื่อนไขแก่ผู้ต้องขังเป็นกรณีพิเศษ หากละเมิดเงื่อนไขการผ่อนปรนโทษจำคุกย่อมถูกยกเลิกไม่ได้รับการพักการลงโทษ

(๒.๔.๒) ทฤษฎีสัญญา (Contract Theory) มีใจความว่า การพักการลงโทษเท่ากับเป็นสัญญาของผู้ต้องขังที่ได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะประพฤติปฏิบัติตนตามเงื่อนไขที่เจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ได้กำหนดเพื่อที่จะมีโอกาสได้รับอิสรภาพอย่างแท้จริง เมื่อได้รับการปลดปล่อยให้พ้นโทษออกไปจากเรือนจำในอนาคตอันใกล้

(๒.๔.๓) ทฤษฎีควบคุม (Custody Theory) มีใจความว่า ผู้ต้องขังรายใดมีคุณสมบัติอันจะได้รับการพักการลงโทษ ผู้ต้องขังรายนั้นจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่ว่าด้วยการคุมขัง กฎเกณฑ์ของเรือนจำและตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่เรือนจำด้วย โดยการพักการลงโทษยังถือว่าผู้ต้องขังนั้นมีฐานะเป็นผู้ต้องขังอยู่กึ่งหนึ่งและได้รับอิสระแล้วอีกกึ่งหนึ่ง ซึ่งสิทธิเสรีภาพบางอย่างของบุคคลเหล่านี้ยังต้องถูกควบคุมอยู่บ้าง

ทฤษฎีที่ใช้มากที่สุดคือทฤษฎีกรุณา ซึ่งถือว่าการพักการลงโทษเป็นความกรุณาอย่างหนึ่งให้แก่นักโทษหรือเป็นรางวัลในการทำความดี

(๓) การพักการลงโทษในต่างประเทศ

ระบบการพักการลงโทษในต่างประเทศ ประกอบด้วย ๒ ส่วนที่สำคัญ คือ คณะกรรมการพักการลงโทษ (Parole Board) ที่ได้รับผิดชอบในการตัดสินใจปล่อยตัวผู้กระทำผิด และเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ (Parole Officer) ที่ทำหน้าที่ในการติดตามดูแลผู้กระทำผิดหลังปล่อยตัว โดยทั้ง ๒ ส่วนนี้ยังมีหน้าที่สำคัญ ๔ ประการ คือ ปล่อยตัวและกำหนดสถานที่อยู่ของผู้ที่จะได้รับการพักการลงโทษ ติดตามดูแลผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ ปล่อยตัวเป็นอิสระหลังครบระยะเวลาของ

กำหนดโทษ หรือมั่นใจได้ว่าจะไม่เกิดความเสียหายขึ้นในชุมชนและยกเลิกการพักการลงโทษกรณีที่ได้รับ การพักการลงโทษละเมิดเงื่อนไขการพักการลงโทษ (Sue Titus Reid, ๑๙๙๗, p. ๖๐๔)

แม้ว่าทุกประเทศจะมีระบบการพักการลงโทษที่ประกอบไปด้วย ๒ ส่วน เหมือนกันแต่ในแต่ละประเทศก็จะมี ความแตกต่างกันไปในลักษณะของการดำเนินการเพื่อให้เกิดความ เหมาะสมกับแต่ละประเทศ ในการนี้ได้มีการศึกษาการพักการลงโทษในประเทศต่างๆ เพื่อให้เห็นถึง รูปแบบและวิธีการในการดำเนินงาน อันมีจุดเด่นที่แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ โดยในประเทศ ญี่ปุ่นมีระบบการติดตามดูแลผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษโดยใช้อาสาสมัครจากชุมชนที่ดี ในประเทศ แคนาดา มีการพัฒนารูปแบบในการพักการลงโทษที่เหมาะสมกับผู้ต้องขัง เช่น Day Parole และใน ประเทศนิวซีแลนด์ มีการให้ความสำคัญกับผู้ตกเป็นเหยื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาปล่อยตัว คุมประพฤติ

(๓.๑) การพักการลงโทษในประเทศแคนาดา

การราชทัณฑ์ในประเทศแคนาดา (The Correctional Service of Canada : CSC) สังกัดกระทรวงความปลอดภัยสาธารณะและการเตรียมความพร้อมในภาวะฉุกเฉิน (Ministry of the Public Safety and Emergency Preparedness) ซึ่งเดิมคือ กระทรวงยุติธรรม (Ministry of the Solicitor) มีหน้าที่ดังนี้ ป้องกันชุมชนโดยใช้การจำคุก การบำบัดและการปล่อยตัวผู้กระทำความผิด การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล โดยรับผิดชอบผู้กระทำความผิดที่ต้องโทษ ตั้งแต่ ๒ ปี ขึ้นไป และจัดให้มีการบำบัดผู้กระทำความผิด ให้สามารถกลับไปอยู่ในชุมชนตามปกติ ตลอดจนจัด โปรแกรมบำบัด ทั้งในเรือนจำและชุมชน โดยโปรแกรมที่จัดจะต้องเหมาะสมกับความต้องการและ พฤติกรรมของผู้กระทำความผิด เช่น โปรแกรมควบคุมความโกรธ โปรแกรมบำบัดรักษาผู้ใช้สารเสพติด โปรแกรมการกระทำความผิดทางเพศและโปรแกรมการใช้ความรุนแรงในครอบครัว (Section ๑ : Departmental Overview , ๒๐๐๖- ๒๐๐๗: p.๑)

ในการปฏิบัติกับผู้กระทำความผิดโดยเฉพาะการจัดโปรแกรมต่างๆ กรมราชทัณฑ์จะใช้ การวิจัยเข้ามามีส่วนร่วม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบำบัดผู้กระทำความผิด โดยเน้นให้ตรงกับ ปัญหาและความต้องการของผู้กระทำความผิด รวมทั้งกรมราชทัณฑ์ยังมีการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลและอาสาสมัคร เพื่อเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น การเป็นผู้ช่วยสอน จัด กิจกรรมทางด้านกีฬา สังคมและศาสนา ปัจจุบันกรมราชทัณฑ์มีอาสาสมัครทั้งสิ้น ๘,๑๐๐ คน (Section ๑ : Departmental Overview, ๒๐๐๖- ๒๐๐๗: p.๒) นอกจากนี้กรมราชทัณฑ์ยังต้อง รับผิดชอบในการคุมประพฤติผู้กระทำความผิดที่ได้รับการปล่อยตัวแบบมีเงื่อนไขด้วย

การปล่อยตัวแบบมีเงื่อนไข หมายถึง การปล่อยตัวผู้กระทำความผิดออกจากสังคม ก่อนที่จะครบกำหนดโทษจริง เพื่อให้โอกาสในการกลับคืนสู่สังคม โดยการปล่อยตัวจะต้องมีเงื่อนไขให้ ปฏิบัติ ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข อาจถูกนำตัวกลับไปจำคุกจนกว่าจะครบกำหนดโทษ ใน ประเทศแคนาดา การปล่อยตัวแบบมีเงื่อนไขแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

(๑) การปล่อยตัวชั่วคราว (Temporary Absence)

ตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ และเงื่อนไขการปล่อย (The Correctional and Conditional Release Act : CCRA) ได้กำหนดเรื่องการปล่อยตัวชั่วคราวไว้ว่า เป็นการอนุญาตให้ ผู้กระทำความผิดออกจากเรือนจำภายใต้เงื่อนไข และวัตถุประสงค์พิเศษ ซึ่งวัตถุประสงค์พิเศษมี ๖ ประการ ได้แก่ การรักษา (Medical) การปล่อยตัวเนื่องจากมีเหตุทุกขเวทนา (Compassionate) การจัดกร

(Administrative) การบริการชุมชน (Community Service) การพบปะกับครอบครัว (Family Contract) และการพัฒนาส่วนบุคคล (personal Development)

อำนาจในการปล่อยตัวชั่วคราวนี้ เป็นอำนาจของรัฐมนตรี รัฐมนตรีมีอำนาจในการระงับ ยุติหรือเพิกถอนการปล่อยตัวชั่วคราวของผู้ต้องขังได้ ซึ่งจะต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้ต้องขังทราบด้วย การปล่อยตัวแบบชั่วคราวจะแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ การปล่อยตัวแบบที่มีผู้คุมไปด้วย และการปล่อยตัวแบบที่ไม่มีผู้คุมไปด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ต้องขังที่จะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวจะเป็นผู้ต้องขังที่มีความเสี่ยงต่ำ

(๒) การปล่อยตัวออกไปทำงาน (Work Release)

การปล่อยตัวออกไปทำงาน เป็นการให้โอกาสแก่ผู้ต้องขังได้ออกไปทำงาน นอกเรือนจำหรือบ้านกึ่งวิถี แต่ต้องกลับเข้ามาในเรือนจำหรือบ้านกึ่งวิถีในตอนกลางคืน อำนาจในการปล่อยตัวออกไปทำงานเป็นอำนาจของกรมราชทัณฑ์ มีระยะในการปล่อยตัวออกไปทำงานตั้งแต่ ๖๐ วัน ขึ้นไป เกณฑ์ในการปล่อยตัวออกไปทำงานจะคล้ายกับการปล่อยตัวชั่วคราว การปล่อยตัวไปทำงานถือเป็นส่วนหนึ่งในการบริการชุมชน

(๓) การปล่อยตัวลดวันต้องโทษ (Statutory Release)

พ.ร.บ.ราชทัณฑ์และเงื่อนไขการปล่อย (The Correctional and Conditional Release Act : CCRA) กำหนดให้ผู้ต้องขังทุกคนยกเว้นผู้ต้องขังที่ต้องโทษตลอดชีวิต หรือผู้ต้องขังที่ยังไม่ตัดสินเด็ดขาด จะต้องปล่อยตัว ลดวันต้องโทษ เมื่อจำคุกมาแล้ว ๒ ใน ๓ ของกำหนดโทษ ถ้าไม่ได้รับการพักการลงโทษ โดยผู้ต้องขังเหล่านี้จะอยู่ภายใต้การติดตามดูแล กำหนดเงื่อนไขให้ปฏิบัติ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาในเรื่องของความเสียหายและการกำหนดเรื่องที่อยู่อาศัยให้เป็นเงื่อนไขในการปล่อยตัวด้วย

(๔) การปล่อยตัวพักการลงโทษ (Parole)

ในประเทศแคนาดาแบ่งการพักการลงโทษออกเป็น ๒ ประเภท คือ (Parole in Canada : Community Safety Through Effective Reintegration of Offenders, ๒๐๐๔ : p.๑-๒)

ก. การพักการลงโทษตอนกลางวัน (Day Parole)

การพักการลงโทษตอนกลางวัน เป็นการให้ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง เช่น การศึกษาหรือการทำงานมีระยะในการปล่อยตัวมากกว่า ๖ เดือน

การปล่อยตัวพักการลงโทษในตอนกลางวันเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๙ (อ้างใน Public Safety and Reintegration) และตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์และเงื่อนไขการปล่อยตัว กำหนดให้การพักการลงโทษตอนกลางวัน เป็นการเตรียมความพร้อมให้ผู้ต้องขังก่อนปล่อยตัวพักการลงโทษแบบปกติ (Full Parole) หรือปล่อยตัวพ้นโทษตามหมายศาล เดิมผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษในตอนกลางวัน จะต้องเหลือโทษประมาณ ๑ ใน ๖ แต่ปัจจุบันกำหนดไว้ที่ ๖ เดือนก่อนปล่อยตัวพักการลงโทษตามปกติ รวมทั้งการพิจารณาอนุมัติของคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติ (National Parole Board) ไม่ได้ มีลักษณะอัตโนมัติอีกต่อไป แต่ผู้ต้องขังจะเป็นผู้เสนอคำร้องเป็นหนังสือขึ้น (เกณฑ์ในการพิจารณาปล่อยตัวพักการลงโทษตอนกลางวัน : รายงานการวิจัยเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบการพักการลงโทษของไทยกับต่างประเทศ, ๒๕๔๙ : น.๗๐)

(ก) ผู้ต้องขังที่ต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษา ๒-๓ ปี จะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษเมื่อถูกจำคุกมาแล้ว ไม่น้อยกว่า ๖ เดือน

(ข) ผู้ต้องขังที่ต้องโทษคำพิพากษาให้จำคุกมากกว่า ๓ ปี จะต้องทดลองปล่อยตัวแบบพักการลงโทษตอนกลางวัน (day parole) ก่อนจะพิจารณาให้พักการลงโทษเต็มรูปแบบ (Full Parole)

(ค) ผู้ต้องขังที่ต้องโทษตามคำพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิต จะต้องทดลองปล่อยตัวแบบกลางวัน (day parole) เป็นเวลา ๓ ปี ก่อนจะพิจารณาให้การพักการลงโทษเต็มรูปแบบ (Full Parole)

ข. การพักการลงโทษแบบปกติ (Full Parole)

ตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์และเงื่อนไขการปล่อยตัว กำหนดให้การพักการลงโทษปกติเป็นการให้โอกาสแก่ผู้ต้องขังในการกลับเข้าสู่ชุมชนภายใต้การติดตามดูแลและสนับสนุนช่วยเหลือในการพักการลงโทษแบบปกติ คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติ (National Parole Board) จะพิจารณาให้พักการลงโทษแบบปกติ โดยจะเน้นไปที่ความปลอดภัยของสังคม และความเสี่ยง โดยเฉพาะกับผู้ต้องขังที่มีคดีรุนแรง สำหรับผู้ต้องขังที่เป็นผู้ต้องขังคดีความรุนแรง จะต้องมีการพิจารณาอย่างเข้มงวดและต้องมีการประเมินความเสี่ยง ส่วนผู้ต้องขังที่ไม่ใช่คดีความรุนแรง จะมีการพิจารณาแบบเร่งรัด (Accelerated Parole Review : APR) ที่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในกระบวนการพักการลงโทษ จะมีการกำหนดวันที่ตัวผู้ต้องขังจะได้รับการพักการลงโทษ ซึ่งผู้ต้องขังจะมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษจำคุกมาแล้ว ๑ ใน ๓ ของกำหนดโทษและต้องโทษเป็นครั้งแรกและไม่ใช่คดีที่รุนแรง คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติจะใช้กระบวนการพิจารณาพักโทษแบบเร่งรัด (Accelerated Parole Review : APR) ซึ่งกระบวนการ พักการลงโทษแบบเร่งรัด (Accelerated Parole Review : APR) จะไม่มีการพิจารณาไต่สวน (Hearing) เป็นเพียงการนำเอกสารมาพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ แทนการพิจารณาไต่สวนของคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติและจากตัวผู้ต้องขัง นอกจากนี้เกณฑ์ที่จะใช้ในการปล่อยตัวจะแตกต่างจากการปล่อยตัวพักการลงโทษแบบปกติ เกณฑ์ในการปล่อยตัวแบบปกติจะประเมินในเรื่องความเสี่ยงของผู้ต้องขัง การกระทำผิดซ้ำและการกลับสู่สังคม แต่เกณฑ์ของการพักการลงโทษแบบเร่งรัด (APR) จะเน้นไปที่การคาดการณ์ว่าจะเกิดหรือไปกระทำความรุนแรงหรือไม่

เกณฑ์ในการพิจารณาปล่อยตัวพักการลงโทษแบบปกติ (รายงานการวิจัยเพื่อการศึกษาศึกษาเปรียบเทียบระบบการพักการลงโทษของไทยกับต่างประเทศ, ๒๕๔๙: น.๗๐)

(ก) ผู้ต้องขังทั่วไปอาจได้รับการพิจารณาให้พักการลงโทษในลักษณะนี้ได้เมื่อถูกจำคุกมาแล้วเป็นเวลา ๑ ใน ๓ ของระยะเวลาต้องโทษตามคำพิพากษาหรือถูกจำคุกมาแล้ว เป็นเวลา ๗ ปี หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง

(ข) ผู้ต้องขังคดีฆาตกรรมประเภทรุนแรง (First Degree Murder) ที่ถูกพิจารณาจำคุกตลอดชีวิต จะต้องถูกจำคุกมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๒๕ ปี จึงจะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษ

(ค) ผู้ต้องขังคดีฆาตกรรมที่ไม่รุนแรง (Second Degree Murder) ที่ถูกพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต จะต้องจำคุกมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๑๐-๒๕ ปี แล้วแต่กรณี จึงจะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษความเสี่ยง โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของชุมชนเป็นหลัก

คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติจะทำงานร่วมกับกรมราชทัณฑ์ (Correction Service of Canada : CSC) โดยกรมราชทัณฑ์จะทำหน้าที่ในการเตรียมข้อมูลประวัติ อาชญากรรม เหตุในการสั่งจำคุก ประวัติทางครอบครัวและสังคม การประเมินทางจิตวิทยา คำแถลงของเหยื่อ การประเมินจากเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ แผนการปล่อยและการประเมินชุมชน เป็นต้น โดยกรมราชทัณฑ์จะเป็นผู้นำเสนอขึ้นมา

คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติประกอบด้วย (Parole in Canada : Community Safety Through Effective Reintegration of Offenders , ๒๐๐๔: p.๒)

- (1) คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติเป็นหน่วยงานของกระทรวงความปลอดภัยและการภาวะฉุกเฉิน (Ministry of the Public Safety and Emergency Preparedness)
- (2) จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย มีอำนาจในการพิจารณาตัดสินใจอย่างอิสระ แต่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของชุมชนและความยุติธรรม
- (2) คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติมีอำนาจในการอนุมัติ ยุติและเพิกถอนการพักการลงโทษ
- (4) หลักการสำคัญในการตัดสินใจ คือ ความปลอดภัยของชุมชน
- (5) อำนาจในการอนุมัติ หรือการไม่อนุมัติและการเพิกถอนการพักการลงโทษเป็นอำนาจภายใต้ พ.ร.บ. Criminal Record Act และกฎหมายอาญา

คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาตินั้น คณะกรรมการจะมาจากทุกภาคของประเทศ ผ่านกระบวนการเลือกสรร และกำหนดคุณสมบัติจากรัฐบาล เพื่อจัดสรรให้ได้คณะกรรมการที่เป็นตัวแทนของชุมชนอย่างแท้จริง คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติมีทั้งสิ้น ๗๗ คน ทั้งที่ทำงานแบบเต็มเวลา (Full Time ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง ๕ ปี) และไม่เต็มเวลา (Part-time ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี) คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติจะได้รับการฝึกอบรมก่อนจากเจ้าหน้าที่ ในเรื่องของกฎหมายนโยบายและการประเมินความเสี่ยง นอกจากนี้คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติ จะต้องให้ข้อมูลกับเหยื่อ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมสังเกตการณ์ในขณะไต่สวนเพื่อพิจารณาพักการลงโทษด้วย

คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติจะต้องทำหน้าที่ในการพิจารณาให้พักการลงโทษเป็นประจำทุกวัน โดยพิจารณาจากประวัติของผู้กระทำผิด รายงานต่างๆ รวมทั้งการไต่สวน (Hearing) เกี่ยวกับผู้กระทำผิด ซึ่งตัวแทนจากกรมราชทัณฑ์จะเป็นผู้นำเสนอ ในกรณีนี้เหยื่อสามารถเป็นผู้สังเกตการณ์ได้

ตาม พ.ร.บ. ราชทัณฑ์ และเงื่อนไขการปล่อยตัว (The Correctional and Conditional Release Act : CCRA) ได้กำหนดสิทธิของเหยื่อไว้ โดยกำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาพักการลงโทษแห่งชาติ ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดเมื่อเหยื่อร้องขอ ให้เหยื่อได้รับทราบข้อมูลและใช้ในการตัดสินใจ เพราะเหยื่อสามารถส่งคำแถลงให้แก่คณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติได้ และคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติจะต้องนำคำแถลงของเหยื่อไปพิจารณาในการปล่อยตัวผู้ต้องขังเช่นกัน

นอกจากนี้การเปิดให้ประชาชนได้เข้ามารับฟังการไต่สวนของคณะกรรมการพักการลงโทษแห่งชาติ จะเป็นการสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนเกี่ยวกับการปล่อยตัวผู้กระทำผิดออกสู่สังคม (เงื่อนไขในการพักการลงโทษ : รายงานการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบระบบการพักการลงโทษของไทยกับต่างประเทศ, ๒๕๔๙: น.๗๑)

ผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวพักการลงโทษ จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการคุมประพฤติ ถ้าไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดอาจถูกจับกลับเข้าจำคุกในเรือนจำได้อีก ซึ่งเงื่อนไขการพักการลงโทษแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทคือ

๑. เงื่อนไขทั่วไป (Standard Conditions) เป็นเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบสำคัญการปล่อยตัวผู้ต้องขังทุกคนที่ได้รับการพักการลงโทษ เช่น ผู้ได้รับการพักการลงโทษจะต้องเดินทางกลับบ้านทันที ต่อดำเนินการกิจวัตรประจำวันแก่เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เป็นต้น เป็นเสมือนคู่มือการปฏิบัติเบื้องต้นของผู้ได้รับการพักการลงโทษ

๒. เงื่อนไขพิเศษ (Additional Conditions) เป็นเงื่อนไขที่ควบคุมความประพฤติของผู้ได้รับการลงโทษที่เพิ่มเติมจากเงื่อนไขทั่วไป อาทิ การกำหนดเวลาห้ามออกนอกบ้านตอนกลางคืน (Curfews) การจำกัดการเข้าสถานที่บางประเภท การห้ามดื่มสุรา การห้ามคบหาสมาคมกับคนบางประเภท (คู่ความหรือเด็ก) ซึ่งหากผู้ได้รับการพักการลงโทษฝ่าฝืนเงื่อนไขพิเศษและถูกพิจารณาว่ามีความผิดจะก่ออาชญากรรมขึ้น จะถูกระงับการพักการลงโทษและถูกขังในเรือนจำอีกจนกว่าจะมีการประเมินใหม่ ผู้ต้องขังบางคนอาจจะได้รับการพักการลงโทษได้อีกแต่อาจจะมีเงื่อนไขเข้มงวดกว่าเดิม (การพักการลงโทษในอำนาจของผู้พิพากษา : อ้างใน *Public Safety and Reintegration* : ไม่ระบุปี p.2)

พ.ร.บ.ราชทัณฑ์และเงื่อนไขในการปล่อยตัว (The Correctional and Conditional Release Act : CCRA) ได้กำหนดอำนาจให้แก่ผู้พิพากษาในการกำหนดสิทธิพักการลงโทษ โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่มีคดีรุนแรง คดียาเสพติดรุนแรงหรือกระทำผิดในลักษณะขององค์กรอาชญากรรม ผู้พิพากษาจะมีอำนาจในการกำหนดสิทธิในการพักการลงโทษสำหรับผู้กระทำเหล่านี้ โดยผู้กระทำผิดเหล่านี้จะต้องได้รับโทษมาแล้วกึ่งหนึ่งหรือ 10 ปี เป็นอย่างน้อยแทนการจำคุกมาแล้ว ๑ ใน ๔ กำหนดโทษ

(๓.๒) การพักการลงโทษในประเทศญี่ปุ่น

การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในประเทศญี่ปุ่นนั้น มีหลักแนวคิดที่สำคัญที่ใช้ในการดำเนินการคือ แนวคิดเรื่องการใช้ชุมชนเป็นฐาน (Community-Based) เพราะเป็นแนวคิดที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติที่ครอบคลุมไปยังส่วนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการคุมประพฤติ การพักการลงโทษหรือการให้ความช่วยเหลือหลังการปล่อยตัว รวมไปถึงการเน้นไปที่การป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมด้วย

หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด มีหน่วยงานหลัก ๒ หน่วย ซึ่งขึ้นกับรัฐมนตรียุติธรรม คือ กรมราชทัณฑ์ (The Correction Bureau) ทำหน้าที่ในการควบคุมและให้การบำบัดแก่ผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนและผู้ใหญ่โดยการใช้เรือนจำ (The Institutional Treatment) และกรมการแก้ไขฟื้นฟู (The Rehabilitation Bureau) ทำหน้าที่บำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ (Non-institutional treatment) (Kenji Teramura, *Community Involvement in the Rehabilitation and Treatment of Criminal offenders*, ไม่ระบุปี : p.๑๐๖-๑๑๖)

องค์การที่ทำหน้าที่ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน สามารถแบ่งได้เป็น ๔ ส่วน ได้แก่ (The Community-Based Treatment of Offenders System in Japan : 1999)

1. หน่วยงาน (Agencies) หน่วยงานถือว่าเป็นสำคัญในการดำเนินงาน ประกอบไปด้วย ๓ ส่วน คือ

กรมแก้ไขฟื้นฟู (The Rehabilitation Bureau) รับผิดชอบในการบริหารจัดการกับผู้กระทำผิดโดยใช้แนวคิดชุมชนเป็นฐาน

คณะกรรมการเพื่อการบำบัดผู้กระทำผิดแห่งชาติ (The National Offenders Rehabilitation Commission) ขึ้นกับรัฐมนตรียุติธรรม ทำหน้าที่เสนอขอพระราชทานอภัยโทษ และพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ของผู้ถูกคุมประพฤติ (probationer) และผู้ได้รับการพักการลงโทษ (Parolee) ที่เกิดจากคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค (The Regional Parole Board)

คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค (The Regional parole Board : RPB) ทำหน้าที่ในการพิจารณาการพักการลงโทษ ตั้งอยู่ใน ๘ ภูมิภาคทั่วประเทศ มีหน้าที่หลัก ๔ ประการ คือ

(๑) ตัดสินใจให้มีการพักการลงโทษ คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค จะมีอำนาจในการพิจารณาปล่อยพักการลงโทษให้กับบุคคลจาก ๔ กลุ่ม ได้แก่ เยาวชนจาก Juvenile training School ผู้ต้องขังจากเรือนจำ ผู้หญิงจาก Women's Guidance Home และบุคคลจาก Work House

(๒) การเพิกถอนการพักการลงโทษ คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค เป็นหน่วยงานเดียวที่สามารถ เพิกถอนการพักการลงโทษ โดยสามารถเพิกถอนการพักการลงโทษจาก กลุ่มบุคคลที่เป็นผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษจากเรือนจำผู้หญิงจาก Women's Guidance Home แต่ในกรณีของเยาวชนจาก Juvenile Training School ศาลครอบครัวจะเป็นผู้พิจารณาเอง รวมไปถึงคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค ไม่สามารถจะพิจารณายกเลิกการพักการลงโทษของ บุคคลที่ได้รับการพักการลงโทษจาก Work house ได้

(๓) การยุติการคุมประพฤติ ถ้าผู้ต้องขังได้รับการพักการลงโทษ ถูกตัดสินในขณะที่เป็นเยาวชน (อายุต่ำกว่า ๒๐ ปี) แล้วแสดงให้เห็นว่ามีความประพฤติดี คณะกรรมการพักการลงโทษอาจจะสั่งให้ยุติการคุมประพฤติเช่นเดียวกับเยาวชนที่ได้รับการพักการลงโทษจาก Juvenile Training School ถ้ามีความประพฤติดี คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาคจะ ดำเนินการสั่งให้ยุติการคุมประพฤติ ก่อนที่จะครบกำหนดได้

(๔) การขยายระยะเวลาการพักการลงโทษ คณะกรรมการพักการลงโทษ ภูมิภาคอาจสั่งให้ขยายระยะเวลาการพักการลงโทษ โดยการเลื่อนการพิจารณาตัดสินออกไปจนกว่าจะ ได้ตัวผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษที่หลบหนีกลับสู่เรือนจำ

สำนักงานคุมประพฤติ (The Probation Offices) มีหน้าที่ในการติดตาม ดูแลผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษ รับผิดชอบสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องขังกับครอบครัวและ ชุมชน ก่อนปล่อยตัวออกจากเรือนจำ ดูแลผู้กระทำผิดที่ปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำหรือสถานกักกัน โดยผู้กระทำผิดเหล่านี้ไม่ใช่เป็นผู้ถูกคุมประพฤติ สืบเสาะและยื่นเรื่องขอพระราชทานอภัยโทษ จัดกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมในชุมชน ให้คำแนะนำต่ออาสาสมัครคุมประพฤติ รวมทั้งการคัดเลือก อาสาสมัครคุมประพฤติ และติดตามดูแลในส่วนของบ้านกึ่งวิถี

๒. บุคลากร

บุคลากรที่ทำหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ประกอบไปด้วย

พนักงานคุมประพฤติ (Professional Probation Officer : PPO)

พนักงานคุมประพฤติจะทำงานประสานกับคณะกรรมการพักการลงโทษ ภูมิภาค มีหน้าที่ในการติดตามดูแล ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกคุมประพฤติ พนักงานคุมประพฤติ จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในด้านต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ความสามารถในด้าน กฎหมาย การแพทย์ การศึกษา สังคมวิทยาหรืออื่นๆที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้จะมีหน้าที่ในการติดตาม ดูแลให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกคุมประพฤติแล้ว ยังมีหน้าที่ในการจัดกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมใน ชุมชน เพื่อสร้างความเข้าใจกับชุมชนด้วย โดยก่อนหน้านี้นักงานคุมประพฤติ จะต้องเข้ารับการอบรม จากกรมการแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation Bureau) เกี่ยวกับเรื่องของการใช้แนวคิดชุมชนเป็นฐาน เพื่อ การบำบัดผู้กระทำผิดอย่างเป็นระบบด้วย

อาสาสมัครคุมประพฤติ (Volunteer Probation Officer : VPO)

อาสาสมัครคุมประพฤติ มีหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.อาสาสมัคร คุมประพฤติ ปี ๑๙๕๐ (Volunteer Probation Officers Act. Act No. ๒๐๔ of ๑๙๕๐) คือ ติดตามดูแลและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ นอกจากนี้ยังมี หน้าที่ในการเยี่ยมบ้าน ให้คำแนะนำแก่ครอบครัวของผู้ถูกคุมประพฤติ และผู้ได้รับการพักการลงโทษ แล้วรายงานต่อพนักงานคุมประพฤติ ดำเนินการสืบเสาะข้อมูลของผู้ที่ขอพระราชทานอภัยโทษ และ ให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวของผู้กระทำผิด โดยอาสาสมัครคุมประพฤติ จะได้รับค่าตอบแทนใน ระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งไม่ได้สูงมากนัก เช่น ในปี ๑๙๙๘ มีการจ่ายค่าตอบแทนในการติดตามดูแล ผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษสูงสุดต่อเดือนคือ ๕,๒๑๐ เยน ถือว่าไม่ได้เป็น ค่าตอบแทนที่มีจำนวนมาก แต่อาสาสมัครคุมประพฤติพร้อมที่จะทำหน้าที่ด้วยความเต็มใจเพราะเกิด ความภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือผู้กระทำผิด คุณสมบัติของอาสาสมัครตามที่กฎหมายกำหนดไว้ คือ (Kenji Teramura, Community Involvement in the Rehabilitation and Treatment of Criminal Offenders) เป็นที่เคารพและรู้จักเคารพรักของคนในชุมชน กระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน สถานะทางการเงิน มั่นคงและสุขภาพแข็งแรง สำหรับอาสาสมัครคุมประพฤติจะมีระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ ๒ ปี จากนั้นเมื่อหมดวาระสามารถสมัครเข้าไปใหม่ได้ ซึ่งสำนักงานคุมประพฤติจะจัดอบรมความรู้ และ แนวทางในการปฏิบัติงานให้แก่อาสาสมัครคุมประพฤติเสมอ

๓. ตัวแทนของรัฐบาลตามกฎหมายในการบำบัดผู้กระทำผิด (Juridical Person for Offenders Rehabilitation Services) ตามกฎหมายในการบำบัดผู้กระทำผิด ปี ๑๙๙๕ (The Law for Offenders Rehabilitation Services (๑๙๙๕)) ได้แบ่งการให้บริการเพื่อการบำบัดแก่ ผู้กระทำผิดออกเป็น ๓ ส่วน ได้แก่

บ้านกึ่งวิถี (Halfway Houses) ดำเนินการโดย Juridical Person ภายใต้การ ดูแลของสำนักงานคุมประพฤติ เป็นที่พักอาศัยและให้คำแนะนำแก่เยาวชนที่กระทำผิด ผู้ถูกคุม ประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษ มีระยะเวลาในการพักอาศัยประมาณ ๖ เดือน และในบางครั้ง ศาลครอบครัว (Family Court) อาจมีคำสั่งให้เยาวชนที่กระทำผิดไปพักอยู่บ้านกึ่งวิถีก่อนที่จะมีการ พิจารณาตัดสิน เพื่อฝึกอบรมและสังเกตพฤติกรรมได้เช่นกัน

การให้ความช่วยเหลือแบบชั่วคราว (Temporary Aid Services) ได้แก่ การให้ ความช่วยเหลือด้านอาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรคและค่าพาหนะในการเดินทาง เป็นต้น

บริการให้ความช่วยเหลือและติดต่อ ประสานงาน (Liaison and Assistance Service) ดำเนินงานโดย Juridical Person บริการให้ความช่วยเหลือนี้เน้นไปที่การให้การศึกษาแก่สาธารณชน เกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมและผลที่ตามมาของปัญหา รวมทั้งให้บริการและประสานงานแก่หน่วยงาน องค์กรต่างๆ เช่น สมาคมอาสาสมัครคุมประพฤติ (VPO Associations) สมาคมพี่ช่วยน้อง (Big Brothers and Sisters Associations) สมาคมช่วยเหลือผู้หญิง (Women's Associations for Rehabilitation Aid) การประสานงานกับนายจ้าง (Cooperative employers) และมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ด้านสังคมสงเคราะห์ด้วย

๔. ความร่วมมือจากองค์กรอาสาสมัครต่างๆ (Cooperative Volunteer Organization) ได้แก่ สมาคมพี่ช่วยน้อง (Big Brothers and Sisters Associations) ในการให้ความช่วยเหลือแก่เยาวชนที่กระทำผิด สมาคมผู้หญิงเพื่อการบำบัดช่วยเหลือ (Women's Association for Rehabilitation Aid : W.A.R.A) เป็นองค์กรของผู้หญิงในการช่วยเหลือผู้กระทำผิดและครอบครัว และความร่วมมือกับนายจ้าง (Cooperative Employers) ให้ความช่วยเหลือในเรื่องหน้าที่การงานกับผู้กระทำผิด

ประเภทของผู้ถูกคุมประพฤติ

ในประเทศไทยแบ่งผู้ถูกคุมประพฤติออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่

(๑) ผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นเยาวชน (Juvenile Probationer) มี ๒ กลุ่มคือ เยาวชนที่ถูกคุมประพฤติโดยคำสั่งของศาลครอบครัว (Juvenile Probationer) และเยาวชนที่ถูกตัดสินว่ากระทำผิดแล้วถูกส่งตัวไปยัง Juvenile Training School

เยาวชนที่ถูกคุมประพฤติโดยคำสั่งของศาลครอบครัว (Juvenile Probationer) เป็นเยาวชนที่ศาลยังไม่ได้ตัดสินพิจารณา ในกรณีที่กระทำผิดฐานจราจร ถ้ากำหนดโทษสูง (Long Term) จะมีระยะเวลาในการคุมประพฤติจนกว่าจะอายุครบ ๒๐ ปี หรือคุมประพฤติเป็นเวลา ๒ ปี ในกรณีโทษน้อย (Short Term) จะมีระยะเวลาการคุมประพฤติประมาณ ๖-๗ เดือน ในกรณีความผิดฐานอื่น มีระยะเวลาในการคุมประพฤติ ประมาณ ๓-๔ เดือน สำหรับเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ถ้าการคุมประพฤติประสบความสำเร็จ อธิบดีกรมคุมประพฤติจะมีคำสั่งให้ยุติการคุมประพฤติก่อนครบกำหนดได้ กรณีปานกลาง จะให้คุมประพฤติจนกว่าจะครบกำหนดเวลา และในกรณีล้มเหลว อธิบดีกรมคุมประพฤติจะต้องแจ้งต่อศาลครอบครัวเพื่อพิจารณา

สำหรับเยาวชนที่ถูกตัดสินว่ากระทำผิดแล้วถูกส่งตัวไปยัง Juvenile Training School ผู้ที่จะพิจารณาพักการลงโทษให้แก่เยาวชนจาก Juvenile Training School เป็นอำนาจของคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค ในกรณีที่การพักการลงโทษประสบความสำเร็จ คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค อาจจะมีคำสั่งให้สิ้นสุดการคุมประพฤติก่อนที่จะครบกำหนดเวลา กรณีปานกลางจะต้องรอจนกว่าจะครบกำหนดเวลา และในกรณีที่ล้มเหลว อธิบดีกรมคุมประพฤติจะต้องแจ้งต่อศาลครอบครัวเพื่อพิจารณา คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาคไม่มีอำนาจในการยกเลิกการพักการลงโทษของเยาวชน

(๒) ผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นผู้ใหญ่ (Adult Probationer) มี ๓ กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่มีคำสั่งให้ชะลอการลงโทษ (Suspension of Execution of Sentence)

จะมีสิทธิในการคุมประพฤติได้ต้องมีคุณสมบัติ คือ มีกำหนดโทษ ๓ ปี หรือน้อยกว่าหรือถ้ามีโทษปรับต้องไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ เยน ผู้กระทำผิดต้องไม่ได้รับโทษจำคุกในช่วง ๕ ปี ที่ผ่านมา และการกระทำผิดต้องไม่เกิดขึ้นในขณะที่คุมประพฤติ ในกรณีของการคุมประพฤติผู้ใหญ่ ถ้าประสบความสำเร็จในการคุมประพฤติจะได้รับการพิจารณาให้ยุติการคุมประพฤติครบกำหนดจาก

คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค และในกรณีที่ล้มเหลว ศาลจะเป็นผู้มีอำนาจในการยกเลิกการชะลอการลงโทษ

กลุ่มผู้ต้องขัง

อำนาจในการตัดสินใจให้ผู้ต้องขังได้รับการพักการลงโทษ อยู่ที่คณะกรรมการพักการลงโทษ ตามกฎหมายอาญาในประเทศญี่ปุ่น (Penal Code) ได้กำหนดสิทธิของผู้ต้องขังที่จะได้รับการลงโทษไว้ว่า (Kenji Teramura, Community Involvement in The Rehabilitation and Treatment of Criminal offender, ไม่ระบุปี : p.๑๐๖-๑๑๖) ผู้ต้องขังต้องได้รับโทษมาแล้ว ๑ ใน ๓ ของกำหนดโทษหรือ 10 ปี ในกรณีโทษตลอดชีวิต และได้แสดงให้เห็นถึงความสำนึกผิด คิดที่จะกลับตัว การคุมประพฤติกลุ่มผู้ต้องขังจะทำการคุมประพฤติไปจนกว่าจะครบกำหนดระยะเวลา แต่ถ้าล้มเหลวอำนาจในการเพิกถอนการคุมประพฤติอยู่ที่คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค

กลุ่มผู้หญิงจาก Women's Guidance Home

อยู่ภายใต้อำนาจของคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค ในการพิจารณาให้พักการลงโทษ ระยะเวลาการคุมประพฤติจะเป็นไปตามกำหนดแต่ถ้าผิดเงื่อนไข อำนาจในการเพิกถอนจะอยู่ที่คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาคเช่นกัน

สรุปได้ว่า การคุมประพฤติของประเทศญี่ปุ่น จะมีผู้ถูกคุมประพฤติ(Probationer) ๒ กลุ่ม คือ ผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นเยาวชนและผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นผู้ใหญ่ แต่ในกรณีของผู้ได้รับการพักการลงโทษ หรือ Parole จะมี ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มเยาวชนจาก Juvenile Training School กลุ่มผู้ต้องขัง (Prisoner) และผู้หญิงจาก Women's Guidance Home โดยกลุ่มที่อยู่ภายใต้อำนาจของคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาคในการพิจารณาให้พักการลงโทษ ได้แก่ กลุ่มผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นผู้ใหญ่ (Adult Probationer) กลุ่มเยาวชนจาก Juvenile Training School กลุ่มผู้ต้องขังและกลุ่มผู้หญิงจาก Women's Guidance Home ในกรณีของการเพิกถอนการพักการลงโทษก็เช่นกัน จะอยู่ใต้อำนาจของคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค ยกเว้นการเพิกถอนการพักการลงโทษของเยาวชนจาก Juvenile Training School ที่อยู่ภายใต้อำนาจของศาลครอบครัว

กระบวนการในการพักการลงโทษ (Parole Procedure)

กระบวนการในการพักการลงโทษในประเทศญี่ปุ่น ประกอบไปด้วย ๔ ขั้นตอน ดังนี้

(๑) การสืบเสาะสภาพบ้านเรือน (Inquiry into Home Condition)

เมื่อเข้าสถานที่คุมขัง ไม่ว่าจะ เป็นเรือนจำหรือ Juvenile Training School เจ้าหน้าที่ของสถานที่คุมขังจะต้องประสานเจ้าพนักงานคุมประพฤติในท้องที่ ในการสืบเสาะข้อมูล ประวัติการกระทำผิด ประวัติด้านสุขภาพกายและจิต แผนชีวิตหลังปล่อยและครอบครัว โดยให้พิจารณาถึงความเหมาะสมของการปล่อยตัวด้วย ถ้าไม่มีครอบครัวรองรับก็จะพิจารณาทางเลือกโดยการใช้อาศัยญาติ พิจารณาจากนายจ้างหรือหน่วยงานอื่นๆ แทน โดยส่วนใหญ่แล้วพนักงานคุมประพฤติในท้องที่จะสั่งการให้อาสาสมัครคุมประพฤติเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งจะต้องทำเป็นรายงานเสนอต่อทั้งคณะกรรมการพักการลงโทษท้องถิ่น สถานที่กักขังด้วย

(๒) การยื่นคำร้องขอพักการลงโทษ (Application for Parole)

ในประเทศญี่ปุ่น ผู้ต้องโทษไม่มีสิทธิที่จะยื่นคำร้องขอพักการลงโทษเอง สิทธิจะอยู่ที่ผู้บัญชาการเรือนจำหรือผู้อำนวยการของ Juvenile Training School และ Women's Guidance Home ในการนี้จะมีหน่วยงานที่เรียกว่า Pre-Application Service Unit ที่จัดตั้งโดยคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค และเป็นการประสานงานกันระหว่างคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาคและพนักงาน

คุมประพฤติ จะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้ต้องโทษ ทั้งโดยการเข้าไปสัมภาษณ์ในเรือนจำ และการร่วมกันวิเคราะห์ case ร่วมกับเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของ Pre-Application Unit จะพิจารณาระยะเวลาที่เหมาะสมสำหรับการปล่อยตัว ซึ่งกลุ่มผู้ต้องโทษที่มีกำหนดโทษสูงก็มีโอกาสได้พักการลงโทษเช่นกัน โดยคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค และอาสาสมัครคุมประพฤติ จะร่วมกันสัมภาษณ์เก็บข้อมูลกับผู้ต้องโทษที่มีกำหนดโทษสูงกว่า ๘ ปี รวมไปถึงโทษตลอดชีวิต เพื่อประกอบการพิจารณาให้พักการลงโทษ และถ้าผู้ต้องโทษที่มีกำหนดโทษสูง ไม่มีครอบครัวรองรับ ก็จะเตรียมบ้านกึ่งวิถีไว้ให้

(๓) เงื่อนไขในการพักการลงโทษ (Parole Requirements)

เมื่อได้รับคำร้องในการขอพักการลงโทษถือเป็นการตรวจสอบการพักการลงโทษ ขึ้นต่อมาคณะกรรมการพักการลงโทษจำนวน ๓ คน จะดำเนินการพิจารณาเพื่อกำหนดเงื่อนไขการพักการลงโทษให้เหมาะสมในแต่ละราย ซึ่งในแต่ละแห่งก็อาจจะมีเงื่อนไขที่แตกต่างกันไป แต่ละกลุ่มของผู้ที่ขอรับการพักการลงโทษก็จะมีคุณสมบัติที่แตกต่างกันไป โดยกลุ่มผู้ต้องขังจะต้องมีคุณสมบัติ คือ ได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓ ของกำหนดโทษหรือ ๑๐ ปี สำหรับโทษตลอดชีวิต ต้องแสดงให้เห็นถึงความสำนึกผิดและมีความก้าวหน้าในขณะอยู่ในเรือนจำ ขณะอยู่ในระหว่างการพักการลงโทษ จะไม่มีการกระทำผิดซ้ำ และสังคมยอมรับที่จะให้มีการพักการลงโทษ

ส่วนกลุ่มเยาวชนจาก Juvenile Training School จะต้องเพิ่มการพิจารณาเรื่องการได้รับคะแนนความก้าวหน้าในระดับสูงสุดด้วย (The highest grade of the Progressive Stages) และต้องคาดหวังได้ว่าการบำบัดหลังการปล่อยตัวพักการลงโทษจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

๔. การตัดสินใจให้พักการลงโทษ (Parole Decision) เมื่อคณะกรรมการพักการลงโทษพิจารณาแล้วเป็นที่พอใจ จะกำหนดวันที่จะปล่อยพักการลงโทษ สถานที่ที่จะอยู่อาศัยและเงื่อนไขในการติดตามดูแล

เงื่อนไขในการคุมประพฤติและการพักการลงโทษ (Probation and Parole Conditions)

ผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษจากเรือนจำ, Juvenile Training School และ Women's Guidance Home จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมาย คือ ต้องอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่กำหนด และประกอบอาชีพสุจริต มีความประพฤติดี ไม่ไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่จะทำให้เกิดอาชญากรรมและการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยหรือเดินทางนอกพื้นที่เกิน ๑ อาทิตย์ จะต้องได้รับอนุญาตก่อน

นอกจากเงื่อนไขดังกล่าวแล้ว ยังมีเงื่อนไขพิเศษที่คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค กำหนดไว้ให้เหมาะสมกับผู้ได้รับการพักการลงโทษในแต่ละรายด้วย เช่น การห้ามดื่มสุรา เป็นต้น และถ้ากระทำผิดเงื่อนไขพิเศษที่คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาคตั้งไว้ ก็อาจจะต้องถูกจับกลับไปจำคุกจนกว่าจะครบตามกำหนดโทษจริง และถ้ากระทำผิดเงื่อนไขทั่วไป ซึ่งเป็นเงื่อนไขตามกฎหมายกำหนด อาจจะเป็นเหตุให้เพิกถอนการพักการลงโทษ

กระบวนการในการติดตามดูแล (Supervision Procedure)

ตามกฎหมายแล้ว เมื่อผู้ถูกคุมประพฤติหรือผู้ได้รับการพักการลงโทษ ได้รับการปล่อยตัว จะต้องรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติที่สำนักงานคุมประพฤติทันที จากนั้นพนักงานคุมประพฤติ จะดำเนินการสัมภาษณ์ เพื่อประเมินปัญหาและความต้องการ อันจะนำไปสู่การวางแผนการบำบัด เมื่อได้ข้อมูลแล้วพนักงานคุมประพฤติจะมอบหมายให้อาสาสมัครคุมประพฤติ ไปดูแลผู้ถูกคุมประพฤติ และผู้ได้รับการพักการลงโทษ โดยอาสาสมัครคุมประพฤติจะไปเยี่ยมบ้าน และดำเนินการสัมภาษณ์

ผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษอย่างน้อยเดือนละ ๒ ครั้ง ทำรายงานเสนอต่อพนักงานคุมประพฤติทุกเดือน ในกรณีที่พนักงานคุมประพฤติพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความเหมาะสม พนักงานคุมประพฤติจะไปเยี่ยมบ้านของผู้ได้รับการพักการลงโทษเอง

นอกจากนี้ เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาไปสู่ความเป็นเมืองมากขึ้น (Urbanization) ทำให้เกิดความแตกต่างกันในโครงสร้างทางสังคม สำนักงานคุมประพฤติจึงได้สร้างกลยุทธ์ใหม่ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ โดยดำเนินการดังนี้ (Chapter ๖ Rehabilitation of Offenders, ไม่ระบุปี :p. ๔๒-๔๓)

(๑) จัดตั้ง Day offices เป็นสถานที่ตั้งของสำนักงานคุมประพฤติ จะอยู่ในชุมชน เช่น ตั้งอยู่ในเทศบาล, หอประชุมสาธารณะหรือศูนย์เยาวชน เพื่อความสะดวกในการดูแลผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษ รวมทั้งให้คำปรึกษาแนะนำแก่อาสาสมัครคุมประพฤติ นายจ้าง, โรงเรียน และชุมชน เปิดทำการทุกอาทิตย์หรือทุก ๒ เดือน ขึ้นกับจำนวนผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษ

(๒) ระบบการจำแนกลักษณะ (Classification System) จะมีการจำแนกผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่ม A เป็นกลุ่มที่จะต้องได้รับการบำบัดแบบเข้มข้น ต้องติดตามดูแลอย่างใกล้ชิดและกลุ่ม B เป็นกลุ่มที่ไม่มีความรุนแรง โดยปัจจัยที่จะนำมาพิจารณาในการจำแนก ได้แก่ สถานะทางการเงินของครอบครัว ประวัติ ที่อยู่อาศัย การติดสารเสพติด หรือสุรา การกระทำผิดซ้ำบุคลิกภาพ ทักษะ และความสัมพันธ์กับองค์กรอาชญากรรม ซึ่งจะต้องมีการจำแนกซ้ำบ้างในบางครั้ง

(๓) มีพนักงานคุมประพฤติที่เป็นทีมพิเศษในการติดตามผล (Direct PPO Supervision Teams) มีเป้าหมายในการดูแลผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษ กลุ่มเยาวชนที่มีปัญหาทางจิตและมีพื้นฐานทางสังคมที่ไม่ดีนัก โดยจะต้องได้รับการบำบัดแบบเข้มข้นและต้องดำเนินการเองโดยไม่ผ่านอาสาสมัครคุมประพฤติ

นอกจากนี้จะมีกลยุทธ์ในการปฏิบัติงานแล้ว ยังมีกลยุทธ์ในการจัดโปรแกรมบำบัดที่ตรงกับปัญหาและความต้องการด้วย ซึ่งมีลักษณะดังนี้

ก. การจัดประเภทเพื่อการปฏิบัติ (Categorized Treatment) เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพโดยพิจารณาจากประวัติอาชญากรรมและพื้นฐานทางสังคม เป็นหลัก

ข. โปรแกรมบำบัดปฏิบัติพิเศษสำหรับผู้กระทำผิดฐานจราจร (Special Treatment Program for Traffic Offenders) ใช้กับกลุ่มเยาวชน มีการบำบัดทั้งแบบกลุ่มและแบบเฉพาะราย

ค. โปรแกรมพิเศษระยะสั้นสำหรับผู้กระทำผิดฐานจราจร (Special Short-term Program for Traffic Offenders) ใช้กับกลุ่มเยาวชนอยู่ภายใต้การดูแลของศาลครอบครัว จะต้องมีการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและทำรายงานเสนอทุกเดือน มิฉะนั้นจะถูกเพิกถอนการคุมประพฤติ

ง. โปรแกรมพิเศษระยะสั้นสำหรับผู้กระทำผิดฐานจราจร (Special Short-term Program for Non-traffic offenders) ใช้กับกลุ่มเยาวชนที่ไม่ใช่คดีที่มีความรุนแรง เน้นให้การบำบัดแบบเฉพาะราย และเน้นให้ไปทำงานร่วมกับชุมชน

จ. บ้านกึ่งวิถี (Halfway House Program) เป็นการบำบัดที่พักอาศัยให้แก่ผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ได้รับการพักการลงโทษที่ไม่มีที่พักอาศัย โดยผู้ที่เข้าพักอาศัยจะต้องเข้าร่วมกลุ่มบำบัดแบบเข้มข้น

การยุติการคุมประพฤติและการพักการลงโทษ (Termination of Probation and Parole)

สามารถสรุปได้ตามกลุ่มต่างๆ ดังนี้

(๑) เยาวชนที่เป็นผู้ถูกคุมประพฤติ (Juvenile Probationer) อำนาจในการยุติการคุมประพฤติจะเป็นอำนาจของอธิบดีคุมประพฤติ และอาจสงวนเงื่อนไขไว้เพื่อต้องกลับไปคุมประพฤติอีกครั้ง กรณีของการเพิกถอนการคุมประพฤติ อธิบดีคุมประพฤติจะต้องแจ้งต่อศาลครอบครัวเพื่อพิจารณาส่งตัวไปยัง Juvenile Training School

(๒) เยาวชนที่เป็นผู้ได้รับการพักการลงโทษจาก Juvenile Training School (Juvenile Training School Parolee) อำนาจในการยุติการคุมประพฤติเป็นของคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค โดยจะพิจารณาจากคำร้องของอธิบดีคุมประพฤติ กรณีเพิกถอนการพักการลงโทษเป็นอำนาจของศาลครอบครัว โดยอธิบดีคุมประพฤติจะต้องแจ้งต่อศาล จากนั้นค่อยแจ้งต่อคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค

(๓) ผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษ (Prison Parolee) อำนาจในการยุติการพักการลงโทษเป็นของคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค กรณีการเพิกถอนการพักการลงโทษจะทำให้ได้ในกรณีที่ผู้ต้องขังยังไม่ได้ถูกตัดสินเด็ดขาด ในกรณีที่เด็ดขาดแล้วการยุติการพักการลงโทษจะกระทำได้เมื่อผู้ต้องขังได้รับพระราชทานอภัยโทษแล้วเท่านั้น เช่นเดียวกับผู้ต้องขังโทษที่มีกำหนดโทษตลอดชีวิต กรณีการเพิกถอนการพักการลงโทษคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค จะพิจารณาตามคำร้องของอธิบดีคุมประพฤติ และจะต้องถูกจับส่งกลับไปจำคุกจนกว่าจะครบกำหนดโทษ แต่ในอนาคตอาจได้รับการพิจารณาให้พักการลงโทษได้อีก

(๔) ผู้ถูกคุมประพฤติผู้ใหญ่ (Adult Probationer) การพระราชทานอภัยโทษจะถือว่าการสิ้นสุดการคุมประพฤติ แต่คณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาคอาจสั่งระงับการคุมประพฤติเป็นการชั่วคราวได้ ตามคำร้องของอธิบดีคุมประพฤติ แต่อธิบดีคุมประพฤติก็สามารถจะใส่คำร้องเพิกถอนการคุมประพฤติไว้ในคำร้องที่เสนอต่อศาลอาญา โดยผ่านทางอัยการในกรณีที่ละเมิดเงื่อนไขแบบรุนแรง

(๕) ผู้ได้รับการพักการลงโทษจาก Women's Guidance Home (Women's Guidance Home Parolee) ไม่สามารถจะยุติการคุมประพฤติได้ เพราะระยะในการจำคุกนั้นสั้นอยู่แล้ว (ประมาณ ๖ เดือน) จึงมีระยะเวลาการพักการลงโทษที่เหมาะสม ในกรณีเพิกถอนการพักการลงโทษจะเป็นแบบเดียวกันกลุ่มผู้ต้องขัง ถือเป็นอำนาจของคณะกรรมการพักการลงโทษภูมิภาค

(๓.๓) การพักการลงโทษประเทศนิวซีแลนด์

การปล่อยตัวพักการลงโทษของประเทศนิวซีแลนด์ อยู่ในความรับผิดชอบของ Department of Corrections' Community Probation and Psychological Service ในการพักการลงโทษ ผู้กระทำผิดไม่ต้องยื่นเรื่องขอพักการลงโทษด้วยตนเอง แต่เป็นสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ต้องจำคุกมาแล้วในเรือนจำ

กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาการพักการลงโทษ คือ พ.ร.บ. พักการลงโทษ ค.ศ. ๒๐๐๒ (the Parole Act ๒๐๐๒) ซึ่งเน้นไปที่ความปลอดภัยของชุมชนเป็นหลักเมื่อจะดำเนินการปล่อยตัวผู้กระทำผิด นอกจากนี้ ตามพ.ร.บ. พักการลงโทษ ค.ศ. ๒๐๐๒ (the Parole Act ๒๐๐๒) ผู้กระทำผิดที่มีโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า ๒ ปี จะมีสิทธิได้รับการพิจารณาพักการลงโทษจากคณะกรรมการพักการลงโทษหลังจากต้องจำคุกมาแล้ว ๑ ใน ๓ ของโทษจำคุกตามหมายศาล ส่วนกำหนดวันปล่อยตัวคุมประพฤติที่เหมาะสมนั้นจะขึ้นอยู่กับกรมราชทัณฑ์เป็นผู้กำหนด

ผู้กระทำผิดที่มีโทษจำคุกต่ำกว่า ๒ ปี และได้รับโทษมาแล้วกึ่งหนึ่งของกำหนดโทษจะได้รับการปล่อยตัวโดยศาล กรณีผู้กระทำผิดที่กำหนดโทษตลอดชีวิตจะต้องจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี จึงจะได้รับการพิจารณาให้พักการลงโทษโดยคณะกรรมการพักการลงโทษ และกรณีผู้กระทำผิดแบบ Preventive Detention จะต้องจำคุกมาแล้วตามระยะเวลาที่ศาลจะเป็นผู้กำหนด จากนั้นจะได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการพักการลงโทษให้ได้รับการพักการลงโทษ

คณะกรรมการพักการลงโทษ

คณะกรรมการพักการลงโทษ เป็นคณะทำงานอิสระและมีอำนาจตามกฎหมายการพักการลงโทษ ที่จะพิจารณาผู้กระทำผิดที่มีสิทธิในการปล่อยตัวพักการลงโทษ และการปล่อยแบบมีเงื่อนไข รวมไปถึง การปล่อยตัวแบบ Compassionate Release ซึ่งเป็นการปล่อยกรณีพิเศษแบบมีเงื่อนไข เนื่องจากต้องคลอดลูกหรือเจ็บป่วยในระยะสุดท้าย ถ้าผู้กระทำผิดได้รับการพิจารณาปล่อยตัว จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติและอาจถูกจับกลับเรือนจำได้กรณีที่ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข อำนาจในการเพิกถอนการคุมประพฤติของผู้ที่กระทำผิดเงื่อนไข กำหนดเงื่อนไขของการพักการลงโทษและเงื่อนไขของการปล่อยตัวแบบ Compassionate Release รวมทั้งอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขพิเศษ เช่น การจำกัดสถานที่อยู่อาศัย (residential restrictions) เป็นต้น

คณะกรรมการพักการลงโทษประกอบไปด้วยคณะกรรมการทั้งสิ้น ๓๖ คน ประกอบด้วย ผู้พิพากษาและตัวแทนที่ได้รับเลือกจากชุมชน ในการพิจารณาพักการลงโทษแต่ละครั้งจะต้องมีกรรมการร่วมพิจารณาด้วยอย่างน้อย ๓ คน ขึ้นไป ประธานคณะกรรมการพักการลงโทษ มาจากอดีตผู้พิพากษาศาลสูงสุดหรือผู้พิพากษาศาลสูงสุดคนปัจจุบัน และผู้ดำเนินการประชุมมาจากอดีตผู้พิพากษาศาลประจำเขตหรือผู้พิพากษาศาลประจำเขตคนปัจจุบัน (*The New Zealand Parole Board and Your Rights* http://www.paroleboard.govt.nz/_data/assets/pdf_file/0010/283780/victims-booklet.pdf (Access date : ๑๔ March ๒๐๐๘)

สำหรับหน้าที่ของคณะกรรมการพักการลงโทษ ภายใต้กรอบ พ.ร.บ.พักการลงโทษ ค.ศ. ๒๐๐๒ คือ พิจารณาปล่อยตัวพักการลงโทษ พิจารณาคำร้องของผู้กระทำผิดให้ได้รับการกักขังที่บ้าน (home detention) ตามกำหนดโทษทั้งหมดตามหมายศาลหรือโทษเหลือจำบางส่วน ภายหลังต้องโทษในเรือนจำมาแล้วระยะหนึ่ง พิจารณาคำร้องขอปล่อยกรณี Compassionate release กำหนดเงื่อนไขสำหรับผู้ได้รับการพักการลงโทษกรณีปกติ ผู้ได้รับพักการลงโทษกรณีพิเศษ ผู้ถูกกักขังที่บ้าน รวมไปถึงผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษ (ในกรณีนี้คณะกรรมการมีหน้าที่เพียงกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติให้กับผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวหลังพ้นโทษแล้วเท่านั้น) เปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกเงื่อนไขการคุมประพฤติ พิจารณาคำร้องจากกรมราชทัณฑ์ ตลอดจน The Community Probation and Psychological Service ในการนำตัวผู้กระทำผิดกลับเข้าเรือนจำ ทำเรื่องเลื่อนคำสั่งปล่อยตัวพักการลงโทษ (Postponement Orders) พิจารณาและทบทวนคำสั่งไม่อนุมัติปล่อยตัวพักการลงโทษ ทบทวนการพิจารณาของคณะกรรมการพักการลงโทษ พิจารณากำหนดเงื่อนไขพิเศษสำหรับการคุมประพฤติ และพิจารณาเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกเงื่อนไขของการคุมประพฤติ (The New Zealand Parole Board, <http://www.crime.co.nz/e-files.asp?id=๙๘๗๖ ๗/๐๑/๒๐๐๘>)

กระบวนการในการพิจารณาตัดสินพักการลงโทษของคณะกรรมการพักการลงโทษ มีดังนี้ (Summary of Process, www.paroleboard.govt.nz)

- สิทธิในการไต่สวนเหนือการพักการลงโทษของผู้กระทำผิดจะถูกกำหนดจากวันที่เขามีสิทธิที่จะได้รับการพักการลงโทษ (Parole Eligibility Date)
- คณะกรรมการพักการลงโทษจะดำเนินการแจ้งต่อผู้กระทำผิด, เหี่ยว และตำรวจ
- คณะกรรมการพักการลงโทษจะขอข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และคำร้องที่เป็นคำยินยอมที่เป็นลายลักษณ์อักษร (Written Submissions) จากเหี่ยว ตำรวจและผู้กระทำผิด
- คณะลูกขุน (Panel) จะทำการทบทวนข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรทั้งหมดและรับฟังการให้คำยินยอมทางวาจา [Oral submission]
- ตัดสินเลือกว่าจะให้มีการไต่สวนแบบใด ถ้าเป็นแบบการไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม (Unattended Hearing) ผู้กระทำผิดสามารถร้องขอให้มีการทบทวนการตัดสินใจได้
- ดำเนินการไต่สวน ในกรณีของ Unattended จะมีคณะลูกขุนดำเนินการสัมภาษณ์ผู้กระทำผิด ในกรณีของการไต่สวนแบบเข้าร่วม (Attended Hearing) เหี่ยวและผู้กระทำผิดจะต้องให้คำยินยอมทางวาจา (Oral Submission)
- เมื่อทบทวนข้อมูลทั้งหมดแล้ว จะทำการตัดสินใจและแจ้งผลให้ผู้กระทำผิด, เหี่ยว ที่ลงทะเบียนและตำรวจได้ทราบ

ประเภทของการไต่สวน (Type of Hearings) (Your hearing, New Zealand Parole Board : p.๔)

ในประเทศนิวซีแลนด์ แบ่งการไต่สวน (Hearing) ออกเป็น ๒ ประเภท คือ

(๑) การไต่สวนแบบเข้าร่วม (Attended Hearing) ผู้กระทำผิดจะต้องเข้าพบคณะกรรมการ พักการลงโทษและจะถูกซักถามเกี่ยวกับความก้าวหน้าขณะที่อยู่ในเรือนจำ รวมทั้งคณะกรรมการพักการลงโทษจะมีการพูดคุยกับเหี่ยวด้วย โดยส่วนใหญ่แล้วก็จะไม่ใช่ช่วงเวลาเดียวกันกับผู้กระทำผิด และต้องไม่ใช่ที่เรือนจำด้วย

(๒) การไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม (Unattended Hearing) ถ้าคณะกรรมการพักการลงโทษเชื่อว่าข้อมูลที่เป็นเพียงพอยู่แล้ว และไม่จำเป็นต้องซักถามพูดคุยกับผู้กระทำผิดอีก จะพิจารณาให้เข้ารับการไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม (Unattended Hearing) ในขณะเดียวกันผู้กระทำผิดก็มีสิทธิปฏิเสธไม่รับการไต่สวนแบบเข้าร่วมได้เช่นกัน

การไต่สวนจะเป็นการไต่สวนประเภทใดขึ้นกับคณะกรรมการพักการลงโทษ แต่ถ้าผู้กระทำผิดคิดว่าตนเองควรจะได้รับการไต่สวนแบบเข้าร่วม (Attended Hearing) จะสามารถยื่นหนังสือถึงคณะกรรมการพักการลงโทษก่อนที่คณะกรรมการพักการลงโทษจะพิจารณาเลือกประเภทของการไต่สวน และต้องมีการให้เหตุผลสนับสนุน ด้วยว่าเหตุใดจึงต้องการที่จะได้รับการไต่สวนแบบเข้าร่วม (Attended Hearing) เช่น ต้องการให้มีผู้ช่วยเหลือ (Support People) จากนั้นคณะกรรมการพักการลงโทษจะดำเนินการพิจารณาว่าควรจะให้ไต่สวนแบบเข้าร่วมหรือไม่ แล้วแจ้งให้ผู้กระทำผิดทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

ถ้าคณะกรรมการพักการลงโทษพิจารณาแล้วว่าสมควรจะมีการไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม [Unattended Hearing] ก็แจ้งต่อผู้กระทำผิดเป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมอธิบายเหตุผล ซึ่งผู้กระทำผิดสามารถร้องขอให้คณะกรรมการทบทวนการตัดสินใจได้ และผลการพิจารณาอีกครั้งของคณะกรรมการพักการลงโทษถือเป็นการสิ้นสุด

การพิจารณาแบบไม่เข้าร่วม (Unattended Hearing) ผู้กระทำผิดสามารถร้องขอให้ คณะลูกขุนเข้ามาสัมภาษณ์ก่อนที่จะมีการไต่สวนได้ (Pre-hearing) นอกจากนี้ผู้กระทำผิดยังสามารถปฏิเสธที่จะไม่เข้าร่วมการไต่สวนได้ โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อแสดงความยินยอมขอ สละสิทธิ

กระบวนการในการไต่สวน

การไต่สวน (Hearing) จะดำเนินการโดยคณะลูกขุน อย่างน้อย ๓ คน โดยผู้กระทำผิดจะถูกนำตัวเข้าไปในห้องพิจารณาไต่สวน ในกรณีที่เหยื่อจะต้องเข้าให้ปากคำด้วยนั้น จะต้องไม่ถูก ไต่สวนในช่วงเวลาเดียวกัน แต่ถ้าเป็นความต้องการของเหยื่อและผู้กระทำผิด คณะกรรมการพักการลงโทษจึงจะอนุญาตให้ดำเนินการได้ คำถามที่คณะกรรมการพักการลงโทษจะใช้ถามในการไต่สวน จะเป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติในเรื่องของการกระทำผิดและโปรแกรมที่ใช้บำบัด ขณะต้องโทษในเรื่องจำและความช่วยเหลือหลังการปล่อยตัว เป็นต้น ซึ่งกระบวนการของการไต่สวน จะทำให้คณะกรรมการพักการลงโทษได้เข้าใจเกี่ยวกับทัศนคติความคาดหวังหลังปล่อยตัวของผู้กระทำผิด อีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้พบปะพูดคุยกับคณะกรรมการพักการลงโทษ การไต่สวน ผู้กระทำผิดจะใช้เวลาประมาณ ๑๐-๑๕ นาที ในการพิจารณา จากนั้นคณะกรรมการพักการลงโทษจะ ดำเนินการพิจารณาตัดสิน และแจ้งต่อผู้กระทำผิด, เหยื่อ และเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ทราบ

การแสดงความยินยอม (Submission) (Your hearing, Submission : p.๖)

เมื่อผู้กระทำผิดจะเข้าร่วมการไต่สวน คณะกรรมการพักการลงโทษจะแจ้งให้ผู้กระทำผิดเขียนการแสดงความยินยอม (Submission) เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งความยินยอม (Submission) จะเป็นข้อมูลที่ผู้กระทำผิดอยากจะทำให้คณะกรรมการพักการลงโทษได้รับรู้ และคณะกรรมการพักการลงโทษก็จะนำข้อมูลเหล่านี้ไปพิจารณา

ในการที่ผู้กระทำผิดจะเขียนความยินยอม จะมีเจ้าหน้าที่จาก Case Office ให้คำปรึกษาแก่ผู้กระทำผิด นอกจากจะเขียนความยินยอม เป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ยังมีการให้ คำยินยอมทางวาจา เรียกว่า Oral Submission ด้วย ซึ่งถ้าจะดำเนินการไต่สวนแบบเข้าร่วม (Attended Hearing) ผู้กระทำผิดจะต้องเข้าร่วมและถูกซักถามจากคณะลูกขุนในขณะที่เข้าร่วมการไต่สวน แต่ถ้าในกรณีของการไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม (Unattended hearing) ผู้กระทำผิดจะถูกสัมภาษณ์จากลูกขุน ก่อนการไต่สวนจะเริ่มขึ้น นอกจากตัวผู้กระทำผิดจะเขียน Submission แล้ว บุคคลอื่นก็ยังสามารถที่จะ เขียน Submission ถึงคณะกรรมการพักการลงโทษได้เพื่อประโยชน์ของตัวผู้กระทำผิดเอง เช่น ครอบครัวของผู้กระทำผิด

นอกจากนี้ผู้กระทำผิดยังมีสิทธิที่จะร้องขอให้ มีบุคคลผู้ช่วยเหลือ (Support People) เข้าร่วมในขณะที่พิจารณาไต่สวนได้ จำนวน ๓ คน หรือมากกว่า โดยจะต้องเป็นการไต่สวนประเภทแบบ เข้าร่วม (Attended Hearing) เท่านั้น แต่ถ้าผู้กระทำผิดจะต้องเข้าไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม (Unattended Hearing) ในขณะที่มีการสัมภาษณ์พูดคุยกับคณะลูกขุนก่อนการไต่สวน (Pre-hearing) ผู้กระทำผิดสามารถมี Support People ได้ ๑ คน Support People เช่น ครอบครัว เพื่อน และ บุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เช่น ล่าม ทนายความ เป็นต้น

การตัดสินใจของคณะกรรมการพักการลงโทษ (Decisions , Your Hearing : p.๙)

สิ่งสำคัญในการพิจารณาตัดสินใจของคณะกรรมการพักการลงโทษ คือ การเน้นไปที่ ความปลอดภัยของสังคม และความเสี่ยงที่จะเกิดการกระทำผิดซ้ำ เมื่อการพิจารณาไต่สวนเสร็จสิ้น

กรณีของการไต่สวนแบบเข้าร่วม (Attended Hearing) ผู้กระทำผิดจะได้รับทราบผลทันที แต่ถ้าในกรณีของการไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม (Unattended hearing) ผู้กระทำผิดจะได้รับจดหมายแจ้งจากคณะกรรมการพักการลงโทษหลังการพิจารณาไต่สวน ๑ อาทิตย์ ถ้าได้รับอนุญาตให้พักการลงโทษหรือปล่อยตัวแบบกักขังที่บ้าน (Home detention) จะมีการแจ้งเตือนไขการปล่อยตัวทั้งแบบธรรมดาและแบบพิเศษ ระยะเวลาในการคุมประพฤติและการเข้าโปรแกรมบำบัดต่างๆ แต่ถ้าไม่ได้รับอนุญาตให้พักการลงโทษหรือปล่อยแบบกักขังที่บ้าน ในจดหมายจะต้องแจ้งเหตุผลและแจ้งว่าควรปฏิบัติอย่างไรในการไต่สวนครั้งต่อไป ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในปีถัดไปหรือมากกว่า 1 ปี เรียกว่า “Postponement Order” ซึ่งเป็นการเลื่อนการไต่สวนออกไป ในกรณีที่ผู้กระทำผิดเห็นว่า คณะกรรมการพักการลงโทษตัดสินการเลื่อนการพิจารณาไม่เป็นธรรม สามารถจะยื่นคำร้องได้ที่ศาลสูง (High Court)

ข้อมูลที่คณะกรรมการพักการลงโทษจะใช้ในการประกอบการพิจารณาพักการลงโทษ ได้แก่ พฤติกรรมก่อนต้องโทษ พฤติกรรมการกระทำผิดและกำหนดโทษของผู้ต้องขัง รายงานจากกรมราชทัณฑ์เกี่ยวกับแผนการในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ต้องขังในขณะที่อยู่ในเรือนจำและความก้าวหน้าในการจัดการให้เป็นไปตามแผน รายงานพิเศษต่างๆ เช่น การประเมินทางจิตวิทยาหรือจิตเวชเกี่ยวกับการบำบัดและความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง หลักฐานต่างๆจากพยานที่คณะกรรมการพักการลงโทษร้องขอ คำยินยอม (Submission) ของเหยื่อและตำรวจที่มีต่อผู้ต้องขัง คำยินยอม (Submission) ของผู้ต้องขังและ Support People ข้อมูลการทำยุติธรรมสมานฉันท์ คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญและข้อมูลเกี่ยวกับแผนหลังปล่อย

สิทธิของเหยื่อ (Involvement of victims, Your hearing : p.๑๐)

เหยื่อในประเทศนิวซีแลนด์ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ เหยื่อที่ลงทะเบียนของ Victim Notification Register และเหยื่อที่ไม่ได้ลงทะเบียน (Non- Registered) โดยระบบการทำงานเกี่ยวกับเหยื่อจะเรียกว่า “Victim Notification System” เหยื่อมีสิทธิจะเลือกว่าตนเองอยากจะลงทะเบียนหรือไม่ลงทะเบียนก็ได้

สำหรับความแตกต่างของเหยื่อที่ลงทะเบียนกับเหยื่อที่ไม่ลงทะเบียน คือ เหยื่อที่ไม่ลงทะเบียนจะไม่ได้รับแจ้งเรื่องที่จะมีการไต่สวนโดยอัตโนมัติ ไม่สามารถแจ้งต่อคณะกรรมการพักการลงโทษว่าต้องการให้มีการไต่สวนแบบใด ไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในเรื่องของโปรแกรมที่ใช้บำบัดผู้กระทำผิด และได้รับแจ้งเพียงแค่การตัดสินใจของคณะกรรมการพักการลงโทษเท่านั้น

ในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิของเหยื่อนั้น เหยื่อจะต้องเขียนคำยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร [Written Submission] และให้ความยินยอมทางวาจา (Oral Submission) ต่อคณะลูกขุน การเขียน Submission จะเขียนเกี่ยวกับมุมมองของเหยื่อต่อผู้ต้องขัง โดยข้อมูลเกี่ยวกับ Submission และข้อมูลทุกอย่างที่คณะกรรมการจะใช้พิจารณา จะถูกทำสำเนาให้ผู้กระทำผิดได้อ่านด้วย แต่ไม่อนุญาตให้เก็บไว้ ข้อมูลที่เป็นของเหยื่อ เช่น ที่อยู่และรายละเอียดต่างๆ จะไม่ถูกทำสำเนาให้แก่ผู้กระทำผิด เหยื่อจะมีสิทธิที่จะรู้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษสูง คือ โทษมากกว่า ๑๒ เดือน ข้อมูลเกี่ยวกับโปรแกรมต่างๆ ที่ผู้ต้องขังเข้าร่วม ขึ้นและการลงโทษหลังจากการตัดสิน

ถ้าเหยื่ออยากได้ข้อมูลเพิ่มเติม จะสามารถขอข้อมูลได้จาก The Victims Information Manager ของกรมราชทัณฑ์ เพื่อจะได้มีข้อมูลในการเตรียมเขียน Submission สำหรับการให้คำยินยอมทางวาจา (Oral Submission) เหยื่อจะต้องแจ้งต่อคณะกรรมการว่าต้องการจะให้ความยินยอมทางวาจา เพราะการให้ความยินยอมทางวาจาเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ ในการที่เหยื่อจะเตรียมเขียน Submission เหยื่อสามารถปรึกษาจาก Victim Support

ได้และยังมีกองทุนช่วยเหลือเหยื่อ ในการเข้ามาดำเนินการในกระบวนการไต่สวน เช่น ค่าเดินทางและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ การเขียน Submission การเข้าร่วมการไต่สวนและแถลงประโยชน์ของเหยื่อต่อคณะกรรมการพักการลงโทษ ในการนี้ต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพักการลงโทษ โดยผู้ดำเนินการคือ Victim Support Office นอกจากนี้เหยื่อจะเขียน Submission เองแล้วนั้น บุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ครอบครัว ก็สามารถจะส่งเขียน Submission ให้คณะกรรมการได้เช่นกัน

ในกรณีของเหยื่อที่ไม่ได้เป็นเหยื่อที่ลงทะเบียน (Non-Registered) ก็จะมีสิทธิเช่นกัน ได้แก่ การได้รับการติดต่อจากคณะกรรมการพักการลงโทษเพื่อนัดวันไต่สวน เขียนคำยินยอม เป็นลายลักษณ์อักษร (Written Submission) ให้คำยินยอมทางวาจา (Oral Submission) ทั้งในการไต่สวนแบบเข้าร่วม (Attended Hearing) และการไต่สวนแบบไม่เข้าร่วม (Unattended Hearing) ได้รับแจ้งผลการตัดสินใจของคณะกรรมการพักการลงโทษ ได้รับแจ้งเงื่อนไขการคุมประพฤติของผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษ และกรณีที่คณะกรรมการพักการลงโทษเลื่อนการไต่สวนผู้กระทำผิดออกไปมากกว่า ๑๒ เดือน เหยื่อจะได้รับแจ้งเช่นกัน

ในขณะที่เข้าไต่สวน เหยื่อสามารถจะให้มีบุคคลอื่นเข้าร่วมด้วย เช่น ครอบครัว เพื่อน นักสังคมสงเคราะห์ นักพัฒนาการศึกษา และอนุศาสนาจารย์ เป็นต้น

แผนการต้องโทษ (Sentence Plan)

แผนการต้องโทษดำเนินการโดย Sentence Planner เพื่อประเมินความต้องการของผู้กระทำผิด การพัฒนาทักษะด้านต่างๆให้กับผู้กระทำผิด รวมทั้งจัดการในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผู้ที่กำลังจะได้รับการปล่อยตัวจะต้องอยู่ในสถานที่ที่เรียกว่า Reintegration Unit หรือ Self-care Unit เพื่อให้ผู้กระทำผิดได้ปรับตัวให้เข้ากับสังคมภายนอกเรือนจำก่อน เมื่อผู้กระทำผิดได้รับสิทธิในการพักการลงโทษ กรมราชทัณฑ์จะเตรียมรายงานการประเมินผลพฤติกรรม ความเสี่ยงและความต้องการของผู้ต้องขังให้คณะกรรมการพักการลงโทษได้พิจารณา (Warren Young ,Prison policy regime and prisoners' rights in New Zealand)

รายงานที่ Sentence Planner จะดำเนินการจัดทำเรียกว่า Pre-Release Planning Worksheet ซึ่งจะดำเนินการกับผู้กระทำผิดที่มีสิทธิได้รับการพักการลงโทษและมีกำหนดวันที่ได้รับการพักการลงโทษแล้ว เนื้อหาที่อยู่ใน Pre-Release Planning Worksheet เช่น รายละเอียดของบุคคล การกระทำผิด การต้องโทษ พฤติกรรม ทักษะ ทศนคติ การฟื้นฟู ครอบครัว การเงิน ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ชุมชน สุขภาพและเหยื่อ เป็นต้น (*About the Pre-Release Planning Worksheet : <http://www.corrections.govt.nz/policy-and-legislation/cpps-operations-manual/volume-๑/vi.-release-from-prison-on-parole/๒-pre-release-planning/about-the-pre-release-planning>*)

เงื่อนไขการคุมประพฤติ (New Zealand Parole Board-Conditions:

<http://www.paroleboard.govt.nz/board-hearings/conditions.html>)

เงื่อนไขในการคุมประพฤติ มี ๒ ประเภท คือ เงื่อนไขการคุมประพฤติทั่วไปและเงื่อนไขการคุมประพฤติพิเศษ

เงื่อนไขการคุมประพฤติทั่วไป คือ เมื่อผู้กระทำผิดได้รับการปล่อยตัวพักการลงโทษ จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ได้แก่ รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติภายใน ๗๒ ชั่วโมง นับตั้งแต่

ได้รับการปล่อยตัวคุมประพฤติ พักอาศัยในแหล่งหรือสถานที่ที่ได้รับความเห็นชอบจากพนักงานคุมประพฤติ และไม่ประกอบอาชีพที่พนักงานคุมประพฤติเห็นว่าไม่ควรทำ

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวพักการลงโทษจากเรือนจำ ผู้ถูกคุมประพฤติจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขเหล่านี้อย่างน้อย ๖ เดือน แต่สำหรับผู้ที่มีกำหนดโทษตลอดชีวิต หรือ Preventive Detention จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขเหล่านี้ไปตลอดชีวิต ถ้าเงื่อนไขนั้นไม่ถูกยกเลิกโดยคณะกรรมการพักการลงโทษ สำหรับผู้ได้รับการปล่อยพันธโทษ เงื่อนไขเหล่านี้จะมีผล ๖ เดือน นับตั้งแต่วันที่ได้รับการปล่อยตัวพันธโทษ (Parole [http : //www.corrections.govt.nz/public/aboutus/factsheets/reducingreoffending/parole.html](http://www.corrections.govt.nz/public/aboutus/factsheets/reducingreoffending/parole.html) ๗/๐๑/๒๐๐๘)

เงื่อนไขการคุมประพฤติพิเศษ มีจุดประสงค์ของคณะกรรมการพักการลงโทษในการกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติพิเศษ คือ ลดความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิด ช่วยส่งเสริมการฟื้นฟู และสนับสนุนการกลับเข้าสู่สังคมของผู้กระทำผิด และคำนึงถึงผลกระทบของผู้กระทำผิดที่มีต่อเหยื่อ คณะกรรมการพักการลงโทษอาจกำหนดเงื่อนไขพิเศษเพียงเพื่อต้องการลดความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำของผู้ถูกคุมประพฤติเท่านั้น เช่น ในกรณีของผู้ถูกคุมประพฤติที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศกับผู้เยาว์ จะถูกห้ามไม่ให้ข้องเกี่ยวกับผู้เยาว์ถ้าไม่ได้รับการอนุญาตจากพนักงานคุมประพฤติ

ในกรณีที่ผู้ถูกคุมประพฤติไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติ พนักงานคุมประพฤติการยื่นต่อคณะกรรมการพักการลงโทษขอให้ส่งตัวผู้ถูกคุมประพฤติกลับเข้าสู่เรือนจำใน และถ้าถูกคณะกรรมการพักการลงโทษพิจารณายกเลิกการคุมประพฤติ ผู้ถูกคุมประพฤติจะถูกนำตัวกลับเข้าเรือนจำและต้องจำคุกต่อไปตามกำหนดโทษที่เหลืออยู่

(๓.๔) การพักการลงโทษในประเทศไทย

ระบบการพักการลงโทษในต่างประเทศประกอบไปด้วย ๒ ส่วนที่สำคัญคือ คณะกรรมการพักการลงโทษ (Parole Board) ที่ได้รับผิดชอบในการตัดสินปล่อยตัวผู้กระทำผิด และเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ (Parole officers) ที่ทำหน้าที่ในการติดตามดูแลผู้กระทำผิดหลังปล่อยตัว โดยทั้ง ๒ ส่วนนี้มีหน้าที่สำคัญ ๔ ประการ คือ ปล่อยและกำหนดสถานที่อยู่ของผู้ที่จะได้รับการพักการลงโทษ ติดตามดูแลผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ ปล่อยตัวเป็นอิสระหลังครบระยะเวลาของกำหนดโทษ หรือมั่นใจได้ว่าจะไม่เกิดความเสี่ยงขึ้นในชุมชน และยกเลิกการพักการลงโทษกรณีที่ได้รับการพักการลงโทษละเมิดเงื่อนไขการพักการลงโทษ (Sue Titus Reid, ๑๙๙๗, p. ๖๐๔)

ระบบการพักการลงโทษในประเทศไทย ประกอบไปด้วยส่วนของคณะกรรมการพักการลงโทษและเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ เช่นเดียวกับในต่างประเทศ แต่จะมีรายละเอียดปลีกย่อยของการปฏิบัติหน้าที่เท่านั้นที่แตกต่างกันไป

สำหรับในประเทศไทยนั้น การพักการลงโทษถือเป็นมาตรการหนึ่งของกรมราชทัณฑ์ที่สอดคล้องกับหลักปรัชญาของสำนักปฏิธานนิยม (Positive School) และแนวคิดการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้ชุมชน ในการให้โอกาสผู้กระทำผิดได้กลับไปใช้ชีวิตในสังคมอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นกรมราชทัณฑ์จึงได้มีการนำระบบของการพักการลงโทษเข้ามาใช้ โดยกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ ที่กำหนดไว้ว่า การที่นักโทษเด็ดขาดคนใดจะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษนั้น จะต้องแสดงให้เห็นถึงความประพฤติดี มีความอดสาหะในการศึกษา ทำการงานเกิดผลดีหรือทำความชอบแก่ราชการพิเศษ นักโทษเด็ดขาดที่มีคุณสมบัติเหล่านี้อาจจะได้รับการพักการลงโทษได้ แต่ต้องเป็นนักโทษเด็ดขาดที่ได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓ ของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้น หรือไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี ในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตและระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติตาม

เงื่อนไข ต้องกำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี แต่ไม่เกินกำหนดโทษที่เหลืออยู่ (พ.ร.บ.ราชทัณฑ์, ๒๕๗๙) และตามกฎกระทรวงมหาดไทย ข้อ ๔๖ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๐๕) ได้กำหนดว่า นักโทษเด็ดขาดอาจได้รับการพักการลงโทษดังต่อไปนี้

๑. ชั้นเยี่ยม ไม่เกิน ๑ ใน ๓ ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ในกรณีที่มีการพระราชทานอภัยโทษ ให้ถือตามหมายแจ้งโทษเด็ดขาดฉบับหลังสุด

๒. ชั้นดีมาก ไม่เกิน ๑ ใน ๔ ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ในกรณีที่มีการพระราชทานอภัยโทษ ให้ถือกำหนดตามหมายแจ้งโทษเด็ดขาดหลังสุด

๓. ชั้นดี ไม่เกิน ๑ ใน ๕ ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ในกรณีที่มีการพระราชทานอภัยโทษ ให้ถือกำหนดตามหมายแจ้งโทษเด็ดขาดฉบับหลังสุด

การที่จะดำเนินการในการพักการลงโทษให้กับผู้กระทำผิดได้นั้น อำนาจในการอนุมัติเพิกถอนและยุติการพักการลงโทษเป็นของอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ซึ่งอธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการพักการลงโทษขึ้นมาเพื่อช่วยในการพิจารณากลับกรงผู้ที่สมควรจะได้รับการพักการลงโทษ คณะกรรมการพักการลงโทษ (Parole Board) ของกรมราชทัณฑ์นั้นมีคณะกรรมการ ๒ คณะคือ คณะกรรมการพักการลงโทษของเรือนจำ/ทัณฑสถาน และคณะกรรมการพักการลงโทษของส่วนกลาง

คณะกรรมการพักการลงโทษของเรือนจำ/ทัณฑสถาน โดยมีผู้บัญชาการเรือนจำ/ผู้อำนวยการทัณฑสถาน ทำหน้าที่เป็นประธาน และมีเจ้าหน้าที่ของเรือนจำ/ทัณฑสถาน ร่วมเป็นคณะกรรมการ นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วม โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการจากภายนอก จำนวน ไม่น้อยกว่า ๕ คน เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการ คณะกรรมการพักการลงโทษในชั้นของเรือนจำ/ทัณฑสถาน จะมีหน้าที่ในการพิจารณาเห็นชอบว่าผู้ต้องขังนั้นสมควรจะได้รับการพักการลงโทษหรือไม่ ถ้าเห็นสมควรจะส่งไปให้คณะกรรมการพักการลงโทษในส่วนกลางเพื่อพิจารณากลับกรงอีกครั้งก่อนจะขออนุมัติจากอธิบดีกรมราชทัณฑ์

คณะกรรมการพักการลงโทษของส่วนกลาง จะประกอบไปด้วยผู้แทนจากบุคคลภายนอก ที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ผู้แทนจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนกรมคุมประพฤติ ผู้แทนกรมการแพทย์ ผู้แทนอัยการ ผู้แทนเหล่านี้จะได้รับการเชิญเข้ามาทำหน้าที่คณะกรรมการ และผู้แทนจากบุคคลภายนอกในกรมราชทัณฑ์ ที่เข้ามารับหน้าที่โดยตำแหน่งอีก ๔ คน คณะกรรมการพักการลงโทษของส่วนกลางนี้จะมีหน้าที่ในการพิจารณาว่าผู้ต้องขังคนใดสมควรที่จะได้รับพักการลงโทษ โดยพิจารณาจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ ดำเนินการรวบรวมโดยเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ โดยผู้ต้องขังไม่มีสิทธิในการยื่นคำร้องขอพักการลงโทษได้เอง แต่เรือนจำ/ทัณฑสถาน จะเป็นผู้ดำเนินการสำรวจว่ามีผู้ต้องขังรายใดที่เข้าเกณฑ์ในการพักการลงโทษ จากนั้นจึงได้ดำเนินการรวบรวมเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ที่นำเสนอต่อคณะกรรมการในชั้นของเรือนจำ/ทัณฑสถาน โดยผู้ต้องขังที่นำเสนอต่อคณะกรรมการนั้น สามารถขอพักการลงโทษได้ล่วงหน้าไม่เกินกว่า ๓ เดือน ก่อนถึงระยะเวลาที่จะได้พักการลงโทษ

ข้อมูลสำคัญในเอกสารเหล่านี้ สามารถแบ่งได้ ๓ ส่วนที่สำคัญ คือ ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและพฤติการณ์คดีของผู้ต้องขัง การอบรมและการแก้ไขที่ได้รับขณะที่ต้องโทษ และข้อมูลหลังจากได้รับการพักการลงโทษ เช่น ใครจะเป็นผู้อุปการะดูแลผู้ต้องขัง

เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้ว เห็นสมควรอนุมัติให้พักการลงโทษ จะดำเนินการนำเสนอต่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์ลงนามอนุมัติต่อไป ในกรณีที่เห็นว่าไม่ควรจะอนุมัติให้พักการลงโทษ จะส่งเรื่องกลับเรือนจำพร้อมชี้แจงเหตุผลในการไม่อนุมัติเพื่อแจ้งให้ผู้ต้องขังทราบต่อไป

ผู้ที่ได้รับการอนุมัติให้พักการลงโทษ จะมีสถานภาพเป็นผู้ถูกคุมประพฤติ อยู่ภายใต้การติดตามดูแลของพนักงานคุมประพฤติ กรมคุมประพฤติ โดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของการคุมประพฤติ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๑ ข้อ ถ้าผู้ถูกคุมประพฤติไม่ปฏิบัติตามหรือผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติอาจถูกนำตัวกลับไปต้องโทษในเรือนจำ จนกว่าจะครบตามกำหนดโทษที่เหลืออยู่

สำหรับเงื่อนไขของการคุมประพฤติ เช่น ต้องไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ เดือนละ ๑ ครั้ง ประกอบอาชีพสุจริต ห้ามออกนอกเขตท้องที่จังหวัด ถ้ามีเหตุจำเป็น ต้องขออนุญาตจากพนักงานคุมประพฤติ ห้ามเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขพิเศษที่กำหนดขึ้น เป็นต้น

๒.๘ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพักการลงโทษมีทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

งานศึกษาในประเทศไทย

๑. ปัญหาและอุปสรรคการดำเนินงานพักการลงโทษในประเทศไทย : ศึกษาเฉพาะผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์ (วณิพพล พิษผลเจริญ : ๒๕๔๖) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิจัยเอกสารในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานพักการลงโทษในทุกขั้นตอนโดยละเอียด เพื่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนแนวทางการแก้ไขการพักการลงโทษและเสนอแนะแนวทางและการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานพักการลงโทษที่เหมาะสมกับสังคมไทยในปัจจุบัน กลุ่มประชากรที่ศึกษา คือ กลุ่มผู้บริหารในส่วนกลางและกลุ่มผู้บริหารในส่วนภูมิภาค

ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินงานพักการลงโทษ คือ ปัญหาเรื่องคุณสมบัติของนักโทษที่จะได้รับการพักการลงโทษจะมีปัญหาในส่วนของ การปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และบางครั้งไม่เอื้อประโยชน์ต่อนักโทษที่ได้รับโทษจำคุกระยะยาว ปัญหาเรื่องการสืบเสาะซึ่งในปัจจุบันเป็นหน้าที่ของกรมคุมประพฤติ มีปัญหาในเรื่องของสภาพพื้นที่ที่ไปสืบเสาะและการไม่ยอมรับผู้ต้องขังเข้ามาสู่ชุมชน ปัญหาในเรื่องของเอกสาร หลักฐานจากหน่วยงานภายนอก ไม่ว่าจะเป็นเอกสารสำเนาคำพิพากษาของศาลยุติธรรม หลักการพิสูจน์ตัวบุคคลของกองทะเบียนราษฎรและหลักฐานประวัติการกระทำผิดของกองทะเบียนประวัติอาชญากร ปัญหาเรื่องบุคลากร โดยเฉพาะในเรือนจำทำการดำเนินงานพักการลงโทษทำได้ไม่เต็มที่

ปัญหาเรื่องการขาดความร่วมมือและให้การสนับสนุนของผู้รับอุปการะ ชุมชนและสังคม โดยผู้อุปการะไม่รับอุปการะ สำหรับชุมชนและสังคมมองการพักการลงโทษในแง่ลบว่าเป็นการปล่อยตัวผู้ต้องขังออกมาเร็วเกินไป อีกทั้งมีอคติต่อผู้ได้รับการพักการลงโทษ สำหรับข้อเสนอแนะ คือ การพักการลงโทษได้รับการผลักดันให้เป็นการลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาลและมีนโยบายที่มีการปฏิบัติอย่างจริงจังมากขึ้น มีการปรับปรุงเรื่องการเลื่อนชั้น การขยายคณะกรรมการพักการลงโทษ การจัดเอกสารหลักฐาน การเพิ่มอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ การมีงบประมาณและเทคโนโลยี การสร้างความเข้าใจให้กับผู้รับอุปการะ ชุมชนและสังคม

๒. บทบาทของศาลในการพักการลงโทษ : กรณีศึกษาเปรียบเทียบไทยกับสหรัฐอเมริกา (เนติพันธ์ บุญมา : ๒๕๓๙) มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ ในแนวความคิด ทฤษฎี ตลอดจนหลักเกณฑ์ในการพักการลงโทษของประเทศไทยและสหรัฐอเมริกา เพื่อศึกษาบทบาทของศาล ในสหรัฐอเมริกาที่เข้ามามีส่วนร่วมในการปล่อยตัวผู้ต้องขัง โดยวิธีการพักการลงโทษ เพื่อทราบถึงความเป็นไปได้ของศาลไทย ที่จะเข้ามามีบทบาทในการพักการลงโทษและเพื่อสร้างหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นตามหลักกฎหมายในรัฐธรรมนูญ ใช้วิธีการศึกษาวิจัยโดยศึกษาจากตำรา บทความทางวิชาการ ตั๋วบทกฎหมายทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

การศึกษาพบว่า ในประเทศสหรัฐอเมริกา ในช่วง ศตวรรษที่ ๑๙ ที่มลรัฐเวอร์จิเนียมีการให้อภัยโทษโดยมีเงื่อนไข ต่อมากลายเป็นระบบปล่อยตัวนักโทษอย่างหนึ่ง ภายหลังอำนาจนี้ถูกโอนมาให้คณะกรรมการพิจารณา ถือว่าเป็นต้นแบบของการพักการลงโทษของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน เมื่อประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำแนวคิดในเรื่องการลงโทษจำคุกโดยไม่กำหนดโทษมาใช้เพื่อเปิดโอกาสให้มีความยืดหยุ่นในการลงโทษ ทำให้ระบบการพักการลงโทษเกิดขึ้นโดยนำแนวความคิดจากประเทศอังกฤษมาปรับใช้ในมลรัฐนิวยอร์ก โดยให้นักโทษที่มีความประพฤติดี มีคะแนนเพื่อเพิ่มสิทธิประโยชน์ในเรือนจำและเก็บคะแนนสะสมได้ การพิจารณาปลดปล่อยจะต้องมีแผนการทำงาน หลังการปลดปล่อยของนักโทษเสนอให้พิจารณาและต้องมีการรายงานตัวต่อผู้ดูแลหลังจากที่ถูกปลดปล่อยแล้ว แต่ก็ยังไม่มีขั้นตอนในการเตรียมผู้ต้องขังที่จะได้รับอิสรภาพ ต่อมามีการเพิ่มกระบวนการนิติธรรมในขั้นตอนการพิจารณาพักการลงโทษ โดยให้ศาลมีอำนาจตรวจสอบการพักการลงโทษที่ทำโดยฝ่ายบริหารได้ หากผู้ใดสมควรจะได้รับการพักการลงโทษจะคัดเลือกให้มีการรับฟัง (hearing) หรือการสัมภาษณ์พิจารณาประกอบกับข้อมูลต่างๆ โดยคณะกรรมการพักการลงโทษจะเป็นผู้พิจารณา ถ้าผู้ต้องขังคนใดถูกปฏิเสธก็สามารถอุทธรณ์ไปยังศาลให้ตรวจสอบได้ สำหรับการยกเลิกการพักการลงโทษจะต้องเป็นไปโดยยุติธรรม ให้มีกระบวนการพิจารณาการยกเลิกการพักการลงโทษโดยคณะกรรมการพักการลงโทษ ผู้พักการลงโทษสามารถนำพยานหลักฐานมาแสดงหักล้างข้อกล่าวหาเมื่อคณะกรรมการพักการลงโทษมีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกการพักการลงโทษแล้ว ผู้ได้รับการพักการลงโทษสามารถอุทธรณ์ไปยังศาลได้เช่นกัน

การพักการลงโทษในประเทศไทย มี พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ.๒๔๗๙ กฎกระทรวงมหาดไทยและระเบียบกระทรวงมหาดไทย กำหนดเรื่องการพักการลงโทษไว้เมื่อผู้ต้องขังครบเกณฑ์ จะถูกเสนอชื่อเพื่อพิจารณาพักการลงโทษ มีการสอบประวัติและทำความเข้าใจเสนอเรือนจำ คณะกรรมการเรือนจำจะพิจารณาเสนอรายชื่อสู่กรมราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์จะมีคณะกรรมการพิจารณาพักการลงโทษกลั่นกรองแล้วเสนออธิบดีกรมราชทัณฑ์เพื่อพิจารณาอนุมัติพักการลงโทษต่อไป เมื่อให้พักการลงโทษแล้วจะมีเงื่อนไขคุมประพฤติกำหนดไว้ด้วย หากมีการกระทำความผิดเงื่อนไขหรือทำผิดซ้ำ จะถูกรายงานยกเลิกการพักการลงโทษและถูกนำกลับไปจำคุกต่อ

ข้อเสนอแนะในการศึกษา คือ ควรมีกฎหมายระบุให้อำนาจศาลในการกำหนดในคำพิพากษาอนุญาตให้พักการลงโทษแก่จำเลยในคดีที่ศาลเห็นสมควรให้จำเลยถูกจำคุกในระยะสั้น โดยมีข้อจำกัดที่ไม่สามารถรอลงอาญาได้ ในขั้นตอนการพิจารณาคัดเลือกผู้ต้องขังเพื่อพักการลงโทษ ควรมีกฎหมายระบุให้ผู้ต้องขังมีสิทธินำพยานหลักฐานในเรื่องความประพฤติดีและความเหมาะสมที่จะได้รับอนุญาตให้พักการลงโทษมาแสดง เพื่อสร้างความหนักแน่นเพียงพอในการที่จะได้รับอนุญาตให้พักการ

ลงโทษ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการจะต้องเป็นลายลักษณ์อักษร มีเหตุผลประกอบและให้เจ้าหน้าที่อธิบายให้ผู้ต้องขังทราบ ในขั้นตอนการพิจารณายกเลิกการพักการลงโทษ ควรเพิ่มบทบาทของศาลให้สามารถเข้าไปตรวจสอบความชอบธรรมในการใช้ดุลพินิจของฝ่ายบริหารและระบุให้ผู้พักการลงโทษที่ถูกยกเลิกการพักการลงโทษสามารถยื่นคำร้องต่อศาลโดยระบุข้อโต้แย้งคำวินิจฉัยนั้นและยื่นข้อมูลเอกสารต่างๆประกอบการพิจารณาของศาล ในการยื่นคำร้องต่อศาลจะต้องมีกฎหมายระบุขั้นตอนในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาล โดยศาลสามารถสอบถามข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และผู้ต้องขังแล้วทำคำวินิจฉัยภายในวันเดียวกันนั้น โดยไม่จำเป็นต้องมีกระบวนการพิจารณาอย่างคดีอาญาเพราะจะทำให้ล่าช้า และกรมราชทัณฑ์ และกระทรวงยุติธรรมควรมีระเบียบในการประสานงานกันในเรื่องของการส่งคำร้องของผู้ต้องขังสู่ศาลและรวบรวมข้อมูลเอกสารที่ใช้ในการพิจารณาของกรมราชทัณฑ์ส่งศาลภายในระยะเวลาที่รวดเร็ว เพื่อการพิจารณาของศาลจะได้รวดเร็วขึ้น

๓. การพักการลงโทษ : ศึกษาเปรียบเทียบระบบกฎหมาย (มณฑิรา ศิลปสร : ๒๕๓๔) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวความคิด ทฤษฎี ตลอดจนหลักเกณฑ์และกฎหมาย ระเบียบ ที่เกี่ยวกับการพักการลงโทษ ศึกษาขั้นตอนต่างๆของการดำเนินงานผลการดำเนินงานพักการลงโทษในประเทศไทยและวิเคราะห์ถึงปัญหา อุปสรรคต่างๆที่เกิดขึ้น เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเรื่องการพิจารณาพักการลงโทษของต่างประเทศ คือ ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทย และเพื่อศึกษาหาแนวทางแก้ไข ปรับปรุงการดำเนินงานตลอดจนกฎหมาย ระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวข้องในเรื่องการพักการลงโทษให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร ศึกษาจากหนังสือ ตำรา บทความทางวิชาการ ตัวบทกฎหมายทั้งที่เป็นภาษาไทยและต่างประเทศ และมีการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการกับผู้เกี่ยวข้องจำนวน ๓ คน การศึกษาพบว่า ในประเทศไทยนิยมให้มีการพระราชทานอภัยโทษมากกว่าเพราะนักโทษจะมีอิสระไม่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขใดๆและเจ้าหน้าที่ก็จะไม่มีการสอดส่องความประพฤติของนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวภายหลังจากอภัยโทษไปแล้ว ไม่เป็นภาระของกรมราชทัณฑ์อีก ตรงข้ามกับสหรัฐอเมริกาที่นิยมให้พักโทษมากกว่าอภัยโทษ นอกจากนี้ในประเทศสหรัฐอเมริกายังมีฝ่ายตุลาการที่เข้ามามีบทบาทในการปล่อยตัวผู้ต้องขังด้วย ในประเทศไทยการบริหารงานของกรมราชทัณฑ์เป็นระบบรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง แม้จะให้อำนาจแก่เรือนจำในการดำเนินการพิจารณาขั้นต้น ซึ่งมีการกำหนดขั้นตอนต่างๆ ซึ่งมีการกำหนดขั้นตอนต่างๆให้เรือนจำปฏิบัติมาก ทำให้เกิดความยุ่งยากสับสน เกิดความล่าช้าในการดำเนินการ มีกรรมวิธีคัดเลือกที่ต่างกันไป โดยเฉพาะในเรื่องของการใช้ดุลพินิจทำให้เกิดความไม่แน่นอนและอาจเกิดการเลือกปฏิบัติได้

คณะกรรมการในการพิจารณาพักการลงโทษ ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่จำเป็นต่อการพิจารณาพักการลงโทษ อาจทำให้การพักการลงโทษไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ปัญหาการขาดระบบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ต้องขัง ทำให้ไม่สามารถแยกปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำโดยสันดานกับผู้ต้องขังที่กระทำโดยพลั้งพลาดได้ ทำให้การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังทั้งสองประเภทเสมอภาคและคล้ายคลึงกัน การบริการหลังปล่อยไม่ได้ถูกจัดให้ในลักษณะที่พอกับความต้องการของผู้รับบริการ ข้อเสนอแนะ คือ ควรมีการกระจายอำนาจเพื่อให้ท้องถิ่นมีอำนาจให้การพักการลงโทษได้ กรมราชทัณฑ์ควรบัญญัติกฎหมายเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการวินิจฉัยให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้ขั้นตอนและเงื่อนไขต่างๆลดน้อยลง เป็นการลดขั้นตอนเพื่อไม่ให้เกิดความยุ่งยากสับสน ควรมีการแก้ไขกฎหมายและระเบียบต่างๆเพื่อจัดให้มีกระบวนการพิจารณาพักการลงโทษที่มีคุณสมบัติเหมาะสม อำนาจในการอนุมัติและการกำหนดเงื่อนไขการพักการลงโทษ ควรให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการมากกว่าเป็นอำนาจของอธิบดี และเงื่อนไขที่กำหนดให้นักโทษแต่ละคนก็ควรแตกต่างกัน

ออกไป มีการจัดพนักงานคุมประพฤติที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและเพียงพอแก่การดูแลผู้ถูกคุมประพฤติ รวมทั้งมีการจัดบริการที่เหมาะสมด้วย

รายงานการศึกษาเปรียบเทียบระบบการพักการลงโทษของต่างประเทศ (ศิริมาลย์ วัฒนาและคณะ : ๒๕๔๙) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบการพักการลงโทษของประเทศไทยกับต่างประเทศ เพื่อศึกษาวิเคราะห์ประเมินผลระบบการปฏิบัติงานและปัญหาอุปสรรคด้านการพักการลงโทษของไทย และเพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะ กำหนดมาตรฐานแนวทางการปฏิบัติงานพักการลงโทษที่เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังของประเทศไทยใช้วิธีการศึกษาจากเอกสาร ผลการศึกษาพบว่า การพักการลงโทษในแต่ละประเทศมีข้อเด่นที่แตกต่างกัน แต่การจะนำไปปรับใช้กับประเทศไทยเป็นการยากในบางประเด็น เนื่องจากมีความแตกต่างในแนวคิด สภาพสังคมและงบประมาณ ดังนั้น ควรมีการปรับปรุงอย่างค่อยเป็นค่อยไป เช่น เริ่มขยายคุณสมบัติของนักโทษที่มีโอกาสได้รับการพักการลงโทษ ให้โอกาสนักโทษสามารถยื่นเรื่องพักการลงโทษให้ตนเอง จัดตั้งหน่วยงานในการรับสมัครอาสาสมัครคุมประพฤติ แต่สิ่งที่สำคัญคือต้องเน้นถึงแนวคิดที่จะแก้ไขฟื้นฟูนักโทษอย่างจริงจัง มิใช่เพียงฝึกอาชีพหรือให้การศึกษา แต่เป็นการพยายามให้สิทธิแก่นักโทษที่จะรับรองประโยชน์ที่ตนควรได้ตามกฎหมาย อันจะกระตุ้นให้นักโทษพยายามปรับพฤติกรรมของตนได้ดีขึ้น เพื่อจะได้ถูกปล่อยตัวก่อนถึงกำหนดโทษตามคำพิพากษาและเป็นผลดีทั้งกับตัวนักโทษและกรมราชทัณฑ์

งานศึกษาในต่างประเทศ

การศึกษาเรื่องการพักการลงโทษนั้น ในต่างประเทศได้มีทั้งการศึกษาในตัวระบบของการพักการลงโทษ และส่วนประกอบต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการพักการลงโทษทั้งในเรื่องของ เจ้าหน้าที่พักการลงโทษ เหยื่อ ตัวผู้ต้องขังและการปฏิบัติในชุมชนด้วย เพื่อให้เกิดความครอบคลุมในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการพักการลงโทษ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

งานศึกษาเรื่องการไร้ระเบียบของระบบการพักการลงโทษ (Parole System Anomie: Conflicting Models of Casework and Surveillance) โดย Joel M. Caplan (Parole System Anomie: Conflicting Models of Casework and Surveillance, ๒๐๐๖) พบว่าการพักการลงโทษที่เหมาะสมจะต้องใช้หลักการเรื่องการบูรณาการชุมชนเข้ามาอยู่ในกระบวนการพักการลงโทษ (Community Reintegration) มีการใช้ทรัพยากรจากชุมชน รวมทั้งต้องมีการติดตามดูแลซึ่งจะต้องตรงกับความต้องการของผู้กระทำผิดและความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น รวมทั้งต้องมีการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย โดยคณะกรรมการพักการลงโทษจะต้องตระหนักในเรื่องของการบริหารความเสี่ยงและต้องมีการติดตามดูแลอย่างเข้มข้นภายหลังการปล่อยตัว การจะพิจารณาปล่อยตัวจะต้องเน้นไปที่ความปลอดภัยของสังคมเป็นหลัก ต้องเป็นไปตามบรรทัดฐาน(norm) ของสังคม

สำหรับการใช้หลักการในเรื่องของ Community Reintegration สอดคล้องกับการใช้วิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน (Community Corrections) ซึ่งศึกษาโดย Mathew DeMichele และ Brian K. Payne (Probation and Parole Officers Speak Out-Caseload and Workload Allocation, ๒๐๐๗) ซึ่งมีความคิดเห็นว่าการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้ชุมชนหรือการใช้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามดูแลผู้กระทำผิดนั้น จะต้องมีการจัดโปรแกรมที่จะส่งผลลัพธ์ในทางบวกกับตัวผู้กระทำผิดให้เงื่อนไขที่จะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด นั่นคือการที่ชุมชนจะต้องมีความปลอดภัยและได้บำบัดผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นคนดี เงื่อนไขที่จะดำเนินการในการติดตามดูแลจะต้องมีเหตุผล ปฏิบัติได้จริงและจะต้องมีฐานมาจากงานวิจัย

การศึกษาในส่วนของผู้ต้องขัง ได้มีการศึกษามุมมองในเรื่องของการพักการลงโทษ โดย Mary West-Smith และคณะ พบว่า (Denial of Parole : An Inmate Perspective, ๒๐๐๐) พบว่าผู้ต้องขังมีความเห็นว่าคณะกรรมการพักการลงโทษ เงื่อนไขในการพักการลงโทษ เจ้าหน้าที่และระบบของกระบวนการยุติธรรม มีการใช้เกณฑ์ในการพักการลงโทษที่ผู้ต้องขังและครอบครัวไม่รู้ มักจะใช้ความรู้สึกของตนเอง ขาดความเป็นมาตรฐาน ไม่ได้พิจารณาถึงการปฏิบัติตนขณะอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขัง ความก้าวหน้าในการบำบัดพฤติกรรม การฝึกวิชาชีพและการศึกษาขณะที่อยู่ในเรือนจำ ผู้ต้องขังเห็นว่าคณะกรรมการพักการลงโทษจะให้ผู้ต้องขังได้รับการพักการลงโทษได้ต่อเมื่อจำคุกมาแล้วพอสมควร

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ด้วย โดยการศึกษาของ Abt Associates, Inc (Stress Among Probation and Parole Officers and What Can Be Done About It, ๒๐๐๕) ที่เห็นว่าเจ้าหน้าที่พักการลงโทษและคุมประพฤติ มีความเครียดเนื่องจากปริมาณงานมีจำนวนมาก เกิดความกดดันที่จะต้องทำงานเสร็จให้ทันตามกำหนดเวลา การดูแลผู้ถูกคุมประพฤติและผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ ล้วนแต่เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเครียดได้ ดังนั้นจึงต้องมีการใช้โปรแกรมบำบัด Mental Health เพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด เช่น การพูดคุย การออกกำลังกาย การใช้กลุ่มเพื่อน เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาของ Mark Jones และ John J. Kerbs (Probation and Parole Officers and Discretionary Decision-Making : Responses to technique and Criminal Violations, ๒๐๐๗) ที่ว่าสภาพสอดคล้องในการปฏิบัติงานอาจมีผลต่อการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษและเจ้าหน้าที่คุมประพฤติได้ เช่น นโยบายที่ขัดแย้งกันหรือเกิดจากความกดดันทางสังคม

ในส่วนผลการศึกษาที่เกี่ยวกับเหยื่อนั้น เนื่องจากเหยื่อเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการกระทำผิดของผู้ที่กระทำผิด ข้อมูลหรือคำแถลงจากเหยื่อจึงควรได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการพักการลงโทษด้วย ดังเช่นที่ Joel M. Caplan (What Fact Affect Parole : A Review of Empirical Research, ๒๐๐๗) ได้ดำเนินการศึกษาเรื่องการพักการลงโทษและมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อว่า ข้อมูลจากเหยื่อมีความสำคัญมากที่จะใช้ในการอธิบายว่าเหตุใดผู้กระทำผิดจึงไม่ได้รับการพักการลงโทษ เช่นเดียวกับการศึกษาของ Janet E. Fine (Victim Issues for Parole Boards (User's Guide), ๒๐๐๐) ที่ว่าคณะกรรมการพักการลงโทษต้องตระหนักในบทบาทของเหยื่อจะต้องให้เหยื่อได้เข้ามามีส่วนร่วมโดยเฉพาะในช่วงของการไต่สวน (Hearing) ข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ข้อมูลเรื่องผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวเหยื่อ เป็นต้น

ด้านการพิจารณาให้ได้รับการพักการลงโทษนั้น ฐานข้อมูลของผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องขังถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะใช้ในการประกอบการพิจารณา โดยเฉพาะข้อมูลของผู้ที่กระทำผิด เงื่อนไขของการพักการลงโทษ National Law Enforcement and Corrections Technology (NLETC) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับฐานข้อมูลของผู้ที่กระทำผิดเงื่อนไขการพักการลงโทษ (Fuginet'ing Parole Violators, ๒๐๐๒) โดยได้ศึกษาถึงการพัฒนาระบบข้อมูลที่เรียกว่า Fuginet โดยกรมราชทัณฑ์ของมลรัฐเท็กซัส (Texas Department of Criminal Justice) เพื่อเป็นฐานข้อมูลในการติดตามผู้กระทำผิดเงื่อนไขในการพักการลงโทษ เป็นการแบ่งปันข้อมูล (share) ของผู้กระทำผิดเงื่อนไขการพักการลงโทษกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งรูปถ่าย ที่อยู่ของเพื่อนผู้กระทำผิดและอื่นๆ โดยข้อมูลเหล่านี้จะถูกปรับปรุงทุกวันโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายพักการลงโทษ นอกจาก Fuginet ที่จะใช้เป็นฐานข้อมูลในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเงื่อนไขของการพักการลงโทษแล้ว ผู้ที่กระทำผิดเงื่อนไขการพักการลงโทษใน

กรณีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดนั้น ได้มีการพัฒนาโปรแกรมที่เรียกว่า RSAT (Residential Substance Abuse Treatment) ขึ้น ดังการศึกษาของ Rachel Porter (Treating Report Parole Violators : A Review of Pennsylvania's Residential Abuse Treatment (RSAT) Program, ๒๐๐๒) ที่กล่าวว่า RSAT จะช่วยลดระยะเวลาการอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเงื่อนไขลงได้ โดยการวางโปรแกรมจะต้องให้เกิดความสมดุลกันระหว่างการควบคุมกับการบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรม ผู้ต้องขังที่เข้าร่วมโปรแกรมจะมีอิสระในการใช้ชีวิตพอสมควร หลังจากนั้นในระยะที่สองจะเข้าสู่ศูนย์ชุมชนบำบัด (Community Corrections Centers) และการติดตามดูแลหลังจากการพักการลงโทษในระยะที่สาม โดยจะต้องมีการวางนโยบายที่จะใช้ในการดำเนินการงานกับผู้กระทำผิดอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับการศึกษาของ Mary K. Stohr และคณะ (Residential Substance Abuse Treatment for State Prisoners : Breaking the Drug Crime Cycle Among Parole Violators, ๒๐๐๓) ที่ว่าการติดตามดูแลผู้ที่เข้าโปรแกรม RSAT จะต้องกระทำอย่างเข้มข้น ต้องมีการจัดตั้งศูนย์บำบัด (Therapeutic Community) ให้ผู้ต้องขังได้รู้จักแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง รวมทั้งจะต้องตระหนักถึงความต้องการหลังปล่อยด้วย

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Ryken Grattet และคณะ (Parole Violations and Revocations in California : Analysis and Suggestions for Action, ๒๐๐๙) ที่ว่า จะต้องมี การติดตามดูแลและการให้บริการต่างๆกับผู้กระทำผิดเงื่อนไขแล้วได้รับการปล่อยตัวพักการลงโทษอย่างเข้มข้นในระยะเวลา ๖ เดือนหลังปล่อยตัว โดยระดับของการติดตามดูแลจะต้องเหมาะสมกับความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำด้วย และในปี ๒๐๐๒ Juvenile Rehabilitation Admin, Division of Community Programs United States ได้ศึกษาเรื่อง Intensive Parole Model for High-Risk Juvenile Offenders (๒๐๐๒) ไว้ว่าในปี ๑๙๙๗ รัฐวอชิงตัน ดีซี ได้เริ่มใช้โปรแกรมติดตามผลการพักการลงโทษแบบเข้มข้นกับกลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดที่มีความเสี่ยงสูงซึ่งข้อมูลที่จะใช้ในการดำเนินการที่จะทำให้เกิดความเข้มข้นจะต้องเป็นข้อมูลในเรื่องของการจัดการและการประเมินโปรแกรม, เกณฑ์การคัดเลือก, แผนการปฏิบัติเป็นรายบุคคล, การผสมผสานระหว่างบริการและความช่วยเหลือ, เครือข่ายทางสังคม โดยเน้นไปที่ความต้องการของเยาวชน ครอบครัวและชุมชน มีการให้ทีมสหวิชาชีพและการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาโปรแกรม

ส่วนการจูงใจให้ผู้ต้องขังเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก่อนที่จะได้รับการพักการลงโทษนั้น สถาบันราชทัณฑ์ของรัฐวอชิงตัน ดีซี (National Institute of Corrections) ได้ศึกษาเรื่อง Motivating Offenders To Change : A Guide for Probation and Parole, (๒๐๐๗) พบว่าเรือนจำจะต้องมีการใช้ Motivational Interviewing (MI) ในการจูงใจให้ผู้ต้องขังอยากที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ต้องให้ผู้ต้องขังได้พูดและมีการคิดในทางบวก โดยเจ้าหน้าที่ของเรือนจำจะต้องทำหน้าที่ช่วยเพิ่มแรงจูงใจ รู้จักการเอาใจใส่ อดทน รู้จักจัดการกับความขัดแย้ง มี self-efficacy ซึ่งจะทำให้ลดการกระทำผิดซ้ำได้

สรุป จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การพักการลงโทษเป็นการให้โอกาสแก่ผู้ที่กระทำผิดที่มีความประพฤติดีขณะที่ต้องโทษ ได้ปล่อยตัวออกไปก่อนครบกำหนดโทษจริง แต่เป็นการปล่อยตัวแบบมีเงื่อนไขให้ต้องปฏิบัติตาม ถ้าปฏิบัติไม่ได้ก็จะถูกนำตัวกลับมาคุมขังต่อไปจนกว่าจะครบกำหนดโทษ ถือเป็น การให้โอกาสตามแนวคิดของสำนักคิดปฏิฐานนิยม

การจะพิจารณาพักการลงโทษให้กับผู้กระทำผิดรายใดนั้น จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบโดยคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคมเป็นหลัก รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของผู้กระทำผิดด้วย ผู้มีอำนาจในการพิจารณาอนุมัติ เพิกถอนและยุติการพักการลงโทษนั้นในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันไป เช่น ในประเทศไทย อำนาจนั้นเป็นของอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ในขณะที่ประเทศอื่นๆ ทั้งแคนาดา นิวซีแลนด์และญี่ปุ่น อำนาจเป็นของคณะกรรมการพักการลงโทษ (Parole Board) อีกส่วนประกอบหนึ่งที่สำคัญคือเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ (Parole Officer) ที่ทำหน้าที่ในการสืบเสาะข้อมูล จัดเตรียมข้อมูลและจัดประชุม

กระบวนการในการพิจารณาพักการลงโทษนั้น จะต้องมีการเตรียมความพร้อมให้กับผู้ต้องขังก่อนที่จะได้รับการปล่อยตัวเพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมภายนอกได้ อีกทั้งมีการใช้ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นคณะกรรมการพักการลงโทษและการติดตามดูแลหลังปล่อย นอกจากนี้ยังมีความสำคัญกับเหยื่อ โดยให้เหยื่อได้แถลงความรู้สึกหรือแสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อผู้ต้องขังให้คณะกรรมการพักการลงโทษได้ทราบด้วย ก่อนจะปล่อยตัวจะต้องมีการวางแผนร่วมกันของสหวิชาชีพ เพื่อเป็นแนวทางในการใช้ชีวิตให้กับผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวพักการลงโทษ การติดตามดูแลหลังปล่อยต้องอาศัยความร่วมมือจากชุมชนและองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมทั้งจากต่างประเทศและในประเทศจะเห็นความแตกต่างในเรื่องของกระบวนการในการพักการลงโทษ ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาเรื่องตัวแบบการพักการลงโทษที่เหมาะสมกับประเทศไทยเพื่อนำมาปรับใช้ในการพัฒนาระบบการพักการลงโทษของประเทศไทยต่อไป

บทที่ ๓ วิธีการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาผลสำเร็จของกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขัง ก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา ศึกษาเฉพาะกรณีทัณฑสถานหญิงสงขลา” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการใช้การ สัมภาษณ์เชิงลึก

๓.๑ วิธีการศึกษา

(๑) เป็นการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ งานวิจัย เอกสาร และเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

(๒) การศึกษาแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญด้านกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ หนายความ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา ผู้อำนวยการทัณฑสถาน และนักวิชาการ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม โดยกำหนดหัวข้อในการสัมภาษณ์ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์สรุปผลการศึกษา

๓.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ หนายความ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา พนักงานทัณฑสถาน และ ภาคเอกชนที่มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม อย่างละ ๕ คน รวมประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน ๑๕ คน

๓.๓ แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

- (๑) ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติการกระทำผิดคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- (๒) ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติผู้ต้องขังของกรมราชทัณฑ์ และทัณฑสถานหญิงสงขลา
- (๓) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๓๐ คน

๓.๔ วิธีและเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้ มีขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

(๑) ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยทำการศึกษารวบรวมแนวคิด ทฤษฎี จากหนังสือตำรา บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ ผลงานวิจัย และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(๒) กำหนดขอบเขตและเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์ จากข้อมูลที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการมากที่สุด

(๓) นำแบบสอบถามสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นมา ให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์เพื่อให้เหมาะสม

(๔) นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบ ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ หนายความ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา และ นักวิชาการด้านกระบวนการยุติธรรม จำนวน ๑๕ คน

๓.๕ วิธีการวิเคราะห์และประมวลผล

(๑) ใช้ค่าอัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ของข้อมูลสถิติ ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงสงขลา นำเสนอในรูปแบบตาราง

(๒) สรุปข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของประชากรกลุ่มตัวอย่าง แยกแยะเป็นหมวดหมู่ สรุปและเสนอแนะตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา

บทที่ ๔ ผลการศึกษา

ในการศึกษาเรื่อง “ การศึกษาผลสำเร็จของกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษา กรณีทัณฑสถานหญิงสงขลา ” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 10 ส่วน ดังนี้

- ๔.๑ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ต้องขังทั่วประเทศ
- ๔.๒ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจำนวนผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงสงขลา
- ๔.๓ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงสงขลา
- ๔.๔ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานหญิงสงขลา
- ๔.๕ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขัง
- ๔.๖ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาและการพัฒนาจิตใจ
- ๔.๗ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการฝึกวิชาชีพ
- ๔.๘ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำผิดเงื่อนไขผู้ต้องขัง
- ๔.๙ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ
- ๔.๑๐ ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษา

๔.๑ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ต้องขังทั่วประเทศ

ตารางที่ ๔.๑.๑ จำนวนและร้อยละของผู้ต้องขังทั่วประเทศ ปี พ.ศ.๒๕๕๓

ประเภท	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ
๑.นักโทษเด็ดขาด	๑๒๘,๕๖๖	๒๑,๙๙๑	๑๕๐,๕๕๗	๗๑.๒๒
๒.ผู้ต้องขังระหว่าง	๕๐,๗๒๖	๘,๒๒๕	๕๘,๙๕๑	๒๗.๘๘
๒.๑ อุทธรณ์ – ฎีกา	๒๗,๔๖๖	๔,๑๐๕	๓๑,๕๗๑	๑๔.๙๓
๒.๒ ใต้สวน – พิจารณา	๙,๙๗๖	๑,๔๓๐	๑๑,๔๐๖	๕.๔๐
๒.๓ สอบสวน	๑๓,๒๘๔	๒,๖๙๐	๑๕,๙๗๔	๗.๕๖
๓.เยาวชนที่ฝากขัง	๓๖๘	๙	๓๗๗	๐.๑๘
๔.ผู้ถูกกักกัน	๑๒	๐	๑๒	๐.๐๑
๕.ผู้ต้องกักขัง	๑,๓๒๐	๑๘๙	๑,๕๐๙	๐.๗๑
รวม	๑๘๐,๙๙๒	๓๐,๔๑๔	๒๑๑,๔๐๖	๑๐๐.๐๐

จากสถิติที่ปรากฏจะเห็นได้ว่าผู้ต้องขัง เป็นชายร้อยละ ๘๕.๖๑ เป็นหญิงร้อยละ ๑๔.๓๙ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าในเรือนจำมีนักโทษที่การพิจารณาคดีเสร็จเด็ดขาดแล้ว ร้อยละ ๗๑.๒๒ ส่วนที่เหลือต้องขังระหว่างพิจารณาคดีและเหตุอื่นเช่น ผู้ถูกกักกันและผู้ต้องกักกัน

ตารางที่ ๔.๑.๒ จำนวนและร้อยละของผู้ต้องขังทั่วประเทศ ปี พ.ศ.๒๕๕๔

ประเภท	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ
๑. นักโทษเด็ดขาด	๑๔๓,๖๒๑	๒๓,๗๐๗	๑๖๗,๓๒๘	๗๒.๕๔
๒. ผู้ต้องขังระหว่าง	๕๒,๐๓๒	๙,๐๗๐	๖๑,๑๐๒	๒๖.๔๙
๒.๑ อุทธรณ์ – ฎีกา	๒๗,๒๖๗	๔,๑๕๘	๓๑,๔๒๕	๑๓.๖๗
๒.๒ ใต้สวน – พิจารณา	๙,๙๘๐	๑,๗๔๐	๑๑,๗๒๐	๕.๐๘
๒.๓ สอบสวน	๑๔,๖๘๕	๓,๑๗๒	๑๗,๘๕๗	๗.๗๔
๓. เยาวชนที่ฝากขัง	๓๘๑	๑๒	๓๙๓	๐.๑๗
๔. ผู้ถูกกักกัน	๓๐	๔	๓๔	๐.๐๑
๕. ผู้ต้องกักขัง	๑,๕๘๒	๒๔๕	๑,๘๒๗	๐.๗๙
รวม	๑๙๗,๖๔๖	๓๓,๐๓๘	๒๓๐,๖๘๔	๑๐๐.๐๐

จากสถิติที่ปรากฏ จะเห็นได้ว่า ผู้ต้องขังเป็นชายร้อยละ ๘๕.๖๗ เป็นหญิง ร้อยละ ๑๔.๓๓ จากสถิติผู้ต้องขังทั่วประเทศในปี ๒๕๕๓ และ ปี ๒๕๕๔ เห็นได้ว่าผู้กระทำผิดกฎหมายและถูกขังอยู่ในเรือนจำ เป็นชายประมาณ ร้อยละ ๘๕ เป็นหญิงร้อยละ ๑๕ เมื่อเปรียบเทียบแล้ว กระทำผิดกฎหมายเป็นชายมากกว่าหญิง ๖ เท่า

๔.๒ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจำนวนผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงสงขลา

ตารางที่ ๔.๒.๑ จำนวนและร้อยละของผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงสงขลาแยกตามประเภทผู้ต้องขัง

ประเภท	จำนวน	ร้อยละ
เด็ดขาด	๘๑๑	๘๔.๖๔
อุทธรณ์ – ฎีกา	๖๖	๖.๘๐
พิจารณา	๓๙	๔.๐๒
สอบสวน	๔๔	๔.๕๔
รวม	๙๗๐	๑๐๐

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๔

ตารางที่ ๔.๒.๒ จำนวนและร้อยละของผู้ต้องขังทัณฑสถานหญิงสงขลา แยกตามประเภทคดี

ลักษณะความผิด	จำนวน	ร้อยละ
พรบ.ยาเสพติด	๘๐๗	๘๓.๒๐
ชีวิตและร่างกาย	๒๖	๒.๖๘
ทรัพย์สิน	๙๒	๙.๔๘
เพศ	๑๔	๑.๔๔
อื่นๆ	๓๑	๓.๒๐
รวม	๙๗๐	๑๐๐

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๔

จากสถิติที่ปรากฏ เห็นได้ว่าที่ทัณฑสถานหญิงสงขลา มีผู้ต้องขังคดียาเสพติดร้อยละ ๘๓.๒๐ ผู้ต้องขังคดีอื่นๆ เพียงร้อยละ ๑๖.๘๐ เท่านั้น

ตารางที่ ๔.๒.๓ จำนวนและร้อยละของผู้ต้องขังทัณฑสถานหญิงสงขลา แยกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
ศาสนาพุทธ	๗๑๓	๗๓.๕๑
ศาสนาอิสลาม	๒๓๔	๒๔.๑๒
ศาสนาคริสต์	๒๓	๒.๓๗
รวม	๙๗๐	๑๐๐

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๔

จากสถิติที่ปรากฏ ผู้ต้องขังนับถือศาสนาพุทธ มีมากเป็นอันดับ ๑ ร้อยละ ๗๓.๕๑ นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ ๒๔.๑๒ และนับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ ๒.๓๗ ซึ่งเป็นไปตามอัตราส่วนของประชากรที่นับถือในแต่ละศาสนา

๔.๓ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงสงขลา

ตารางที่ ๔.๓.๑ ความเคลื่อนไหวของผู้ต้องขังทัณฑสถานหญิงสงขลาปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓

รับใหม่	จำนวน
- รับจากศาล	๓๗๔
- รับย้าย	๑๘๑
รวม	๕๕๕

ปล่อยตัว	จำนวน
- ปล่อยตามกำหนดโทษ	๙๗
- ปล่อยพระราชทานอภัยโทษ	๗๘
- ปล่อยคุมประพฤติ	๑๒๓
- ปล่อยตามคำสั่งศาล	๑๖๖
รวม	๔๖๔

ย้ายเรือนจำ	จำนวน
- ย้ายกลับภูมิลำเนา	๔๙
- ย้ายระบาย , โทษสูง	๕
- ย้ายตามคำสั่งศาล	๔
- ย้ายไป รจจ.นาทวี	๔๖
รวม	๑๐๔

ตาย	จำนวน
- ป่วยตาย	๕
รวม	๕

ตารางที่ ๔.๓.๒ ความเคลื่อนไหวของผู้ตั้งขังทัณฑสถานหญิงสงขลาปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔

รับใหม่	จำนวน
- รับจากศาล	๑๙๑
- รับย้าย	๑๔๔
รวม	๓๕๕
ปล่อยตัว	จำนวน
- ปล่อยตามกำหนดโทษ	๓๑
- ปล่อยพระราชทานอภัยโทษ	-
- ปล่อยคุมประพฤติ	๖๔
- ปล่อยตามคำสั่งศาล	๗๔
รวม	๑๖๙

ย้ายเรือนจำ	จำนวน
- ย้ายกลับภูมิลำเนา	๔๑
- ย้ายระบาย , โทษสูง	๒๒
- ย้ายตามคำสั่งศาล	๖
- ย้ายไป รจจ.นาทวี	-
รวม	๖๙

ตาย	จำนวน
- ป่วยตาย	๑
รวม	๑

๔.๔ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่ณฑสถานหญิงสงขลา

ตารางที่ ๔.๔ ข้อมูลเกี่ยวกับอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ที่ณฑสถานหญิงสงขลา

ประเภท	หญิง	ชาย
ข้าราชการ	๕๖	๔
พนักงานราชการ	๘	๑
ลูกจ้าง	๓	๑
รวม	๖๗	๖

จากสถิติ มีผู้ต้องขังจำนวน ๙๑๐ คน มีเจ้าหน้าที่รวม ๗๓ คน คิดอัตราส่วนเจ้าหน้าที่ ๑ คน ต่อผู้ต้องขัง ๑๒.๔ คน

๔.๕ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขัง

ตารางที่ ๔.๕ ข้อมูลเกี่ยวกับการบำบัดฟื้นฟู

หลักสูตร / โครงการ / โปรแกรม	ปีงบประมาณ ๒๕๕๓	ปีงบประมาณ ๒๕๕๔ ต.ค.๕๓ - เม.ย. ๕๔
- ชุมชนบำบัด	๑๗๗	๑๗๐
- โปรแกรมแก้ไขผู้ค้ายาเสพติด(ผู้ค้ารายย่อย)	๓๒	๓๔
- โครงการราชทัณฑ์เชิงสมานฉันท์	๓๒	๕
- โครงการฟื้นฟูผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ	๑๙	๒๐
- โครงการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย	๓๑๘	๑๐๒
- โครงการอบรมและพัฒนาศักยภาพผู้ต้องขัง	๒๙	-
- โครงการคืนคนดีสู่สังคมภายใต้แผนปฏิบัติการฯ	๒๒๓	-

๔.๖ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาและการพัฒนาจิตใจ

ตารางที่ ๔.๖ ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและพัฒนาจิตใจ

การจัดการศึกษา	ระดับ	ผู้เข้าเรียน (คน) ปีงบประมาณ ๒๕๕๓	ผู้เข้าเรียน ปีงบประมาณ ๒๕๕๔
สายสามัญ	ประถมศึกษา	๒๕	๒๗
	มัธยมศึกษาตอนต้น	๕๖	๕๓
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	๕๗	๕๑
	โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ	๒๕	๑๙
	นักศึกษา มสธ.	๑๘	๑๔
สายอาชีพ	ปวช.ระยะยาว ๑ หลักสูตร	-	-
	ปวช.ระยะสั้น ๙ หลักสูตร	๒๒๗	๗๕
ธรรมศึกษา	ตรี โท เอก	๒๔๓	-

๔.๗ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการฝึกวิชาชีพ

ตารางที่ ๔.๗ ข้อมูลเกี่ยวกับผลงานการฝึกวิชาชีพ

วิชาชีพ	ผู้เข้ารับการฝึกอาชีพ ปี ๒๕๕๓ (คน)	ผู้เข้ารับการฝึกอาชีพ ปี ๒๕๕๔ (คน)
ทอผ้า	๖๕	๖๔
ตัดเย็บ	๗๐	๙๑
โภชนาการ	๒๘	๔๖
งานเกษตร	๑๐	๗
งานประดิษฐ์	๑๓๕	๑๓๖
ซักรีด	๕๕	๓๗
ผ้าบาติก	๖๐	๓๐
นวด	๑๓	๑๒
เสริมสวย	๑๓	๑๘
จักรสาน	๕๙	๖๑
ผลิตบาล์มต่างๆ	๑๕	-
ช่างภายในบ้าน	๗	-

๔.๘ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำผิดเงื่อนไขของผู้ต้องขัง

ตารางที่ ๔.๘.๑ สถิติการกระทำผิดเงื่อนไขการพักการลงโทษกรณีปกติ

ปีงบประมาณ	อนุมัติพักการลงโทษ(ราย)	กระทำผิดเงื่อนไข (ราย)	คิดเป็นร้อยละ
๒๕๔๙	๓,๔๐๑	๕๔	๑.๕๙
๒๕๕๐	๒,๕๕๕	๔๗	๑.๘๔
๒๕๕๑	๑,๕๘๐	๕๔	๓.๔๘
๒๕๕๒	๒,๑๔๘	๑๓๙	๖.๔๗
๒๕๕๓	๒,๙๑๗	๒๗	๐.๙๓
รวม	๑๒,๖๐๐	๓๒๒	๒.๖

ตารางที่ ๔.๘.๒ สถิติการกระทำผิดเงื่อนไขการพักการลงโทษกรณีมีเหตุพิเศษ

ปี งบประมาณ	พักการลงโทษกรณีมีเหตุพิเศษ (ราย)			รวม (ราย)	กระทำผิด เงื่อนไข	ร้อยละ
	เจ็บป่วย/ ชราภาพ/คดี ความผิด เล็กน้อย	วิวัฒน์ พลเมือง ราชทัณฑ์	นักร้อง ประสาน เสียง			
๒๕๔๙	๗๘	๗๐๗	-	๗๘๕	-	๐.๐๐
๒๕๕๐	๑๙๕	๑,๐๑๗	-	๑,๒๑๒	๑๑	๐.๙๑
๒๕๕๑	-	๑,๑๓๔	-	๑,๑๓๔	๙๖	๘.๔๗
๒๕๕๒	๑,๔๖๒	๑,๔๖๐	-	๒,๙๒๒	๙๗	๓.๓๒
๒๕๕๓	-	-	๘	๘	-	๐.๐๐
รวม	๑,๗๓๕	๔,๓๑๖	๘	๖,๐๖๑	๒๐๔	๓.๓๗

ตารางที่ ๔.๘.๓ สถิติการลดวันลงโทษจำคุกและการกระทำผิดเงื่อนไข

ปีงบประมาณ	ได้รับอนุมัติ ปล่อยตัว	ชั้น			กระทำผิดเงื่อนไข	
		ดี	ดีมาก	เยี่ยม	จำนวน	ร้อยละ
๒๕๔๙	๑๘,๔๘๐	๑,๕๙๑	๒,๙๙๔	๑๓,๘๙๕	๓๒๔	๑.๗๕
๒๕๕๐	๑๙,๖๗๓	๑,๘๙๐	๔,๓๓๓	๑๓,๔๕๐	๓๔๘	๑.๗๖
๒๕๕๑	๑๙,๑๑๕	๑,๔๗๓	๓,๘๐๑	๑๓,๘๔๑	๕๔๕	๒.๘
๒๕๕๒	๒๑,๑๓๙	๒,๗๕๘	๕,๓๑๔	๑๓,๐๖๗	๘๘๗	๔.๑๙
๒๕๕๓	๒๒,๘๐๑	๒,๒๕๗	๔,๖๗๓	๑๕,๘๗๑	๑,๐๘๓	๔.๗๔
รวม	๑๐๑,๒๐๘	๙,๙๖๙	๒๑,๑๑๕	๗๐,๑๒๔	๓,๑๘๗	๓.๑

๔.๙ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำ

ตารางที่ ๔.๙ สถิติเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำ

ปีงบประมาณ	ปล่อยการพักการลงโทษ		ปล่อยการลดวันต้องโทษ		รวม	
	ปล่อย	ทำผิดซ้ำ	ปล่อย	ทำผิดซ้ำ	ปล่อย	ทำผิดซ้ำ
๒๕๔๙	๓๔	๒	๑๒๑	๓	๑๕๕	๕
๒๕๕๐	๑๙	-	๘๔	-	๑๐๓	-
๒๕๕๑	๑๒	๑	๗๑	๒	๘๓	๓
๒๕๕๒	๕๖	-	๗๘	๓	๑๓๔	๓
๒๕๕๓	๕๙	๑	๖๕	๒	๑๒๔	๓
รวม	๑๘๐	๔	๔๑๙	๑๐	๕๙๙	๑๔

๔.๑๐ ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษา

คณะผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ผู้เชิงลึกจาก ผู้เชี่ยวชาญ ในด้านกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ ทนายความ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา ผู้อำนวยการทัณฑสถาน และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม รวม ๑๕ คน โดยกำหนดหัวข้อในการสัมภาษณ์ออกเป็น ๓ ประเด็น ได้แก่

(๑) การนำหลักเกณฑ์ การพักการลงโทษและ การลดวันต้องโทษ มาใช้ในการควบคุมตัวผู้ต้องโทษจะเป็นประโยชน์ ต่อการพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง ต่อญาติผู้ต้องขัง ต่องานราชทัณฑ์ และต่อสังคมหรือไม่อย่างไร

ในประเด็นนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนเห็นว่าการนำหลักเกณฑ์การพักการลงโทษ และการลดวันต้องโทษมาใช้ในการควบคุมผู้ต้องขังเป็นประโยชน์ต่อพฤตินิสัยของผู้ต้องขัง ญาติ งานราชทัณฑ์ และสังคม เนื่องจาก

(๑.๑) สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จิตสำนึก ผู้ต้องขัง เพื่อกลับตัวเป็นคนดี ต่อสังคม

(๑.๒) เป็นแรงจูงใจให้ผู้ต้องขัง ลดความก้าวร้าว ลดความกดดันด้านจิตใจ อยากทำความดี แข่งกันทำความดี เป็นผู้มีระเบียบวินัยไม่ประพฤตินเป็นปัญหาต่อผู้คุม เห็นผลลัพธ์อย่างเป็นรูปธรรม

(๑.๓) ทำให้งานราชทัณฑ์สามารถพัฒนาและควบคุมผู้ต้องขังได้ง่ายขึ้น ลดจำนวน และความแออัดผู้ต้องขัง ลดค่าใช้จ่ายและงบประมาณของทางราชการ

(๑.๔) ทำให้ผู้ต้องขังพัฒนาพฤตินิสัย มีการศึกษาและพัฒนาอาชีพได้รับการเอาใจใส่ สร้างความเข้าใจกับครอบครัว ไม่สร้างความเดือดร้อน อยู่ร่วมกับสังคมได้ตามปกติ ไม่กลับมากระทำความผิดอีก

(๑.๕) ทำให้ญาติพี่น้องมีทัศนคติที่ดีต่อทางราชการ ลดภาระค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาเยี่ยมผู้ต้องขัง ช่วยสร้างรายได้ให้กับครอบครัวด้วย

(๑.๖) ทำให้สังคมเข้มแข็ง ทำให้สังคมปลอดภัย เพราะผู้ต้องขังสำนึกผิดและพยายามทำตนให้อยู่ระเบียบของสังคม เป็นการเปิดโอกาสให้คนที่เดินทางผิด ได้มีการตนเป็นคนดีของสังคมได้

(๒) หลักเกณฑ์การพักการลงโทษ และหลักเกณฑ์การลดวันต้องโทษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีความเหมาะสมหรือไม่ และควรปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ อย่างไร

ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า หากเจ้าหน้าที่ปฏิบัติไปตามระเบียบหลักเกณฑ์ครบถ้วนโปร่งใสหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีความเหมาะสม แต่มีข้อเสนอแนะว่า

(๒.๑) เจ้าหน้าที่จะต้องเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ สุจริต ยุติธรรม ไม่แสวงหาประโยชน์จากผู้ต้องขัง คณะกรรมการพิจารณาควรมีจากหน่วยงานอื่นนอกเรือนจำร่วมด้วย

(๒.๒) ขั้นตอน ระยะเวลา ต้องมีความชัดเจนแน่นอน การดำเนินการต้องโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้จากบุคคลภายนอก หรือองค์กรอื่น ควรมีเกณฑ์วัดผลในเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ประกอบด้วย

(๒.๓) อาจมีการติดตามตรวจสอบว่า เมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษออกมาแล้ว ได้กลับตัวประพฤติตนเป็นคนดีตลอดไปหรือไม่

(๒.๔) หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำ ไม่ควรได้รับการพักการลงโทษหรือลดวันต้องโทษ เช่นเดียวกับผู้ที่กระทำความผิดครั้งแรก

(๒.๕) ควรกำหนดประเภทความผิดและเวลาที่ได้รับโทษให้น้อยลง แต่เพิ่มจำนวนผู้ได้รับการพักการลงโทษหรือลดวันต้องโทษให้มากขึ้น

(๒.๖) ควรมีกฎหมายให้ศาล วางแนวทางในการพักการลงโทษและลดวันต้องโทษ และตรวจสอบได้ เพราะเป็นผู้รู้ข้อเท็จจริงของการกระทำผิดของผู้ต้องขัง การพ้นโทษเร็วอาจทำให้ผู้ต้องขังไม่หลาบจำ ไม่เกรงกลัวต่อการกระทำผิดอีก

(๓) ปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ มีอะไรบ้าง และมีข้อเสนอแนะอย่างไร

ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ เกิดจาก

(๓.๑) สังคมไม่ให้ออกาสให้ผู้ต้องขังพิสูจน์ตนเอง ถูกสังคมตราหน้า บุคคลในครอบครัว รัฐและเอกชนต้องร่วมมือร่วมใจ ต้องยอมรับให้กำลังใจ สนับสนุนให้กลับตนเป็นคนดี เข้ามาเริ่มต้นชีวิตใหม่ ต้องสร้างจิตสำนึกให้ผู้ต้องขังรู้จักรักชาติ รักศาสนา และพระมหากษัตริย์

(๓.๒) ผู้ต้องขังกลับไปอยู่ในสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมเดิมที่เคยกระทำความผิดกลับไปคบเพื่อนกลุ่มเดิม

(๓.๓) ผู้ต้องขังไม่ได้ประกอบอาชีพหรือไม่มีความสามารถในการลงทุนประกอบอาชีพ รัฐควรจัดหาอาชีพรองรับ มีสภาพเศรษฐกิจดีขึ้น ให้ผู้ต้องขังสามารถดำรงชีวิตเมื่อออกไปอยู่นอกเรือนจำ

(๓.๔) ควรจัดให้เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ ติดตามผล เยี่ยมเยียน รายงานตัว ร่วมกิจกรรมบริการสังคม ทุกกระยะ

(๓.๕) ผู้ต้องขังกระทำความผิดอีกเพื่อความอยู่รอดหรือประชดสังคม

(๓.๖) ผู้ต้องขังมักเป็นผู้ที่มีสภาพจิตใจไม่เข้มแข็ง ถูกชักจูงให้กลับไปกระทำ ความผิดอีกได้โดยง่าย จึงต้องฝึกอบรมให้มีความเข้มแข็ง อดทนต่อสิ่งเร้า ควรมีการประเมินทางจิตวิทยา ก่อนปล่อยตัวด้วย

(๓.๗) การบังคับใช้กฎหมายต้องเคร่งครัด หากกระทำผิดต้องไม่เลือกปฏิบัติ จะทำให้เกิดความเกรงกลัวต่อความผิด การกระทำผิดครั้งแรกก็จะลดลง และการกระทำผิดซ้ำก็จะลดลงด้วย

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา เรื่อง การนำหลักเกณฑ์การพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษามาใช้ในการควบคุมผู้ต้องขัง ในทัณฑสถานหญิงสงขลา ปรากฏว่าในรอบระยะเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา (ปีงบประมาณ ๒๕๔๙-๒๕๕๓) ทัณฑสถานหญิงสงขลา ได้ดำเนินการควบคุมและพัฒนาพฤติกรรมผู้ต้องขังตามภารกิจหลักของกรมราชทัณฑ์ ด้วยการควบคุมตามหลักทัณฑปฏิบัติ ตั้งแต่การจำแนกและแยกปฏิบัติด้วยการจัดการศึกษา ฝึกวิชาชีพ บำบัดฟื้นฟูจิตใจ และเตรียมความพร้อมก่อนพ้นโทษ และได้นำหลักเกณฑ์การพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษมาใช้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ต้องขังพัฒนาพฤติกรรมนิสัยของตนเอง เพื่อให้ได้รับประโยชน์ในการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษ นั้น การดำเนินการดังกล่าว เป็นไปโดยถูกต้องตามระเบียบและข้อกำหนด มีผู้ต้องขังได้รับประโยชน์ปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษ ไปจำนวน ๔๙๙ ราย และจากการตรวจสอบการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังจำนวนดังกล่าว พบว่ามีผู้ต้องขังที่กระทำความผิดคืออาญาซ้ำเพียง ๑๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒.๓๔ แม้ว่าตรวจสอบการกระทำผิดซ้ำ ยังไม่สามารถบันทึกและเชื่อมโยงข้อมูลประชากรได้อย่างชัดเจน แต่จากข้อมูลที่สามารถสืบค้นได้แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องขังที่ได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษเมื่อออกไปอยู่นอกเรือนจำหรือทัณฑสถานหญิงสงขลาแล้ว กระทำความผิดคืออาญาซ้ำเพียง ร้อยละ ๒.๓๔ ซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่สังคมยอมรับได้ และจากการสอบถามบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ ทนายความ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้พิพากษาราชทัณฑ์ และภาคเอกชน ทุกภาคส่วนเห็นด้วยในการนำกระบวนการที่ทำให้ผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษา มาใช้ในการควบคุมผู้ต้องขัง เพราะเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเอง ต่อญาติ ต่อสังคม และต่อองารราชทัณฑ์ แต่มีข้อเสนอในการดำเนินการของเรือนจำและทัณฑสถานต่าง ๆ ในส่วนที่มีได้กำหนดในข้อระเบียบ ว่าควรจะต้องมีขั้นตอนและแนวทางให้เรือนจำและทัณฑสถานถือปฏิบัติเป็นมาตรฐานเดียวกัน ตรวจสอบได้ว่าเป็นไปโดยโปร่งใส ไม่เลือกปฏิบัติ ตลอดทั้งควรนำข้อมูลการกระทำผิดซ้ำมาพิจารณาปรับปรุงหลักเกณฑ์การให้ประโยชน์ที่แตกต่างกันระหว่างผู้กระทำผิดซ้ำและผู้กระทำผิดครั้งแรกด้วย

จากการศึกษาจึงพอสรุปได้ว่า การนำกระบวนการที่ทำให้ผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา มาใช้ในการควบคุมผู้ต้องขัง ประสบผลสำเร็จและเป็นประโยชน์ และควรมีการปรับปรุงหลักเกณฑ์และขั้นตอนการดำเนินการเพื่อให้เกิดผลดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยคณะวิจัยเห็นว่าควรนำข้อคิดเห็นจากการตอบแบบสอบถาม ส่งให้กรมราชทัณฑ์นำไปใช้ประโยชน์ในงานในกระบวนการยุติธรรมได้พัฒนายิ่งขึ้นต่อไป

๕.๒ ข้อเสนอแนะ

๕.๒.๑ การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะกรณีของทัณฑสถานหญิงสงขลา จึงควรให้มีการศึกษาในเรือนจำหรือทัณฑสถาน ระดับจังหวัดสงขลา และในระดับประเทศต่อไป

๕.๒.๒ การศึกษาในครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะผลสำเร็จของกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขัง ก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา จากการพักการลงโทษ และการลดวันต้องโทษ เท่านั้น เห็นควรศึกษาคณะกรรมการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาจากการพระราชทานอภัยโทษด้วย

๕.๒.๓ จากสถิติจำนวนผู้ต้องขังที่ ถูกควบคุมอยู่ในเรือนจำหรือทัณฑสถานทั่วประเทศ เห็นได้ชัดเจนว่า เป็นผู้ต้องขังคดีอาชญากรรมคดีมากกว่าร้อยละ ๘๐ หากได้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล โดยถือว่าผู้เสพเป็นผู้ป่วย ควรจัดให้มีสถานบำบัดรักษาเป็นการเฉพาะ ไม่ควรถูกควบคุมร่วมกับผู้กระทำความผิดคดีอาญา ซึ่งจะเป็นการลดภาระและความแออัดของเรือนจำและทัณฑสถานได้เป็นอย่างดี

๕.๒.๔ ควรพิจารณานำวิธีการควบคุมผู้ต้องขังวิธีอื่น มาใช้ควบคู่ไปด้วย เช่นเดียวกับในต่างประเทศ เช่น การควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ หรือ การควบคุมผู้ต้องขังโดยใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งจะลดภาระและความแออัดของเรือนจำและทัณฑสถานได้ อีกทั้งจะทำให้ผู้ต้องขังสามารถใช้ชีวิตร่วมกับสังคมได้ตามปกติอีกด้วย

๕.๒.๕ ควรนำผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เสนอเผยแพร่ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ สภานายความ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด ศาลกรมราชทัณฑ์ และภาคประชาชน เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจร่วมกันในอันที่ร่วมมือร่วมใจกันแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง และเพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถกลับไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมได้ตามปกติสุข โดยได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากทั้งภาครัฐและเอกชนต่อไป

บรรณานุกรม

๑. จิตรภรณ์ จิตรธร. “การกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์” “ศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมสังคม และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง”วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ๒๕๕๑
๒. ชีต้า ธนฐิติวงศ์. “การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์” “ศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมสังคม และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง”วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ๒๕๕๓
๓. จุติมา ประเสริฐ. “การจำคุกในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ” “ศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมสังคม และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง”วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ๒๕๕๓
๔. สำนักงานกิจการยุติธรรม. “กระบวนการยุติธรรมทางอาญาไทย : ฉบับประชาชน”สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. ๒๕๕๒
๕. ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา. “การติดตามผลการดำเนินงานด้านการปฏิบัติต่อผู้ต้องกักขัง” กรมราชทัณฑ์ สำนักวิจัยและพัฒนาาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์. ๒๕๕๑
๖. เดชา วัชวรรณ “การติดตามผลการพึ่งตนเองได้ของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัว” รายงานการวิจัยศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชญาวิทยาและกระบวนการยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ๒๕๔๙
๗. เสาวคนธ์ เจษฎารักษ์ และคณะ “การปรับตัวผู้ต้องขังภายหลังปล่อยตัวจากเรือนจำ” รายงานการศึกษา สำนักสังคมสงเคราะห์ กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม . ๒๕๕๒
๘. กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย. “ปัญหาการกระทำผิดซ้ำจากรัฐสถานพินิจผู้กักขังเรือนจำ” ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังวัยหนุ่ม “. สำนักวิจัยและพัฒนาาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์. ๒๕๕๒
๙. สุระศรี จันทร์แรม “การพัฒนาองค์กรในกระบวนการยุติธรรม : ศึกษากรณีการโอนกรมราชทัณฑ์ไปสังกัดกระทรวงยุติธรรม “ (วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๓๙) หน้า ๒๑-๒๒
๑๐. สุพจน์ สุโรจน์ “อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา” เอกสารการสอบชุดวิชา ๓๓๔๓๕ หน่วยที่ ๘-๑๕ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช หน้า ๑๔๑-๑๔๓ . ๑๔๕-๑๔๖

แบบสอบถาม

ขอท่านได้โปรดแสดงความคิดเห็นเพื่อประกอบงานวิจัย เรื่องผลสำเร็จของกระบวนการปล่อยตัวผู้ต้องขังก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา

๑. ท่านเห็นว่าการนำหลักเกณฑ์การพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ มาใช้ในการควบคุมตัวผู้ต้องโทษ เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง ต่อญาติผู้ต้องขัง ต่องานราชทัณฑ์ และต่อสังคม หรือไม่ อย่างไร

๑.๑ การพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง

เป็นประโยชน์เนื่องจาก

ไม่เป็นประโยชน์ เนื่องจาก

๑.๒ ต่อญาติผู้ต้องขัง

เป็นประโยชน์เนื่องจาก

ไม่เป็นประโยชน์ เนื่องจาก

๑.๓ ต่องานราชทัณฑ์

เป็นประโยชน์เนื่องจาก

ไม่เป็นประโยชน์ เนื่องจาก

๑.๔ ต่อสังคม

เป็นประโยชน์เนื่องจาก

ไม่เป็นประโยชน์ เนื่องจาก

๒. ท่านเห็นว่าหลักเกณฑ์การพักการลงโทษและหลักเกณฑ์การลดวันต้องโทษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีความเหมาะสมหรือไม่ และควรปรับปรุงแก้ไขในประการใด

เหมาะสม ควรปรับปรุง

ไม่เหมาะสม / ควรปรับปรุง

งานวิจัย

ผลสำเร็จของ

กระบวนการที่ทำให้ผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษ

กรณีศึกษา

ทัณฑ์สถานหญิงสงขลา

164 ถนนสงขลา – นาทวี ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

กัทฒทสถานหญงสงขลา

เป็นหน่วยงานที่ควบคุมและ
พัฒนาพฤตินิสัย ด้วยการให้
การศึกษา ฝีกวิชาชีพ และสร้าง
สำนึกให้ผู้ต้งข้งสามารถมีชีวิต
ที่เข้มแข็งและอยู่ในสังคม
ได้หลังพ้นโทษ

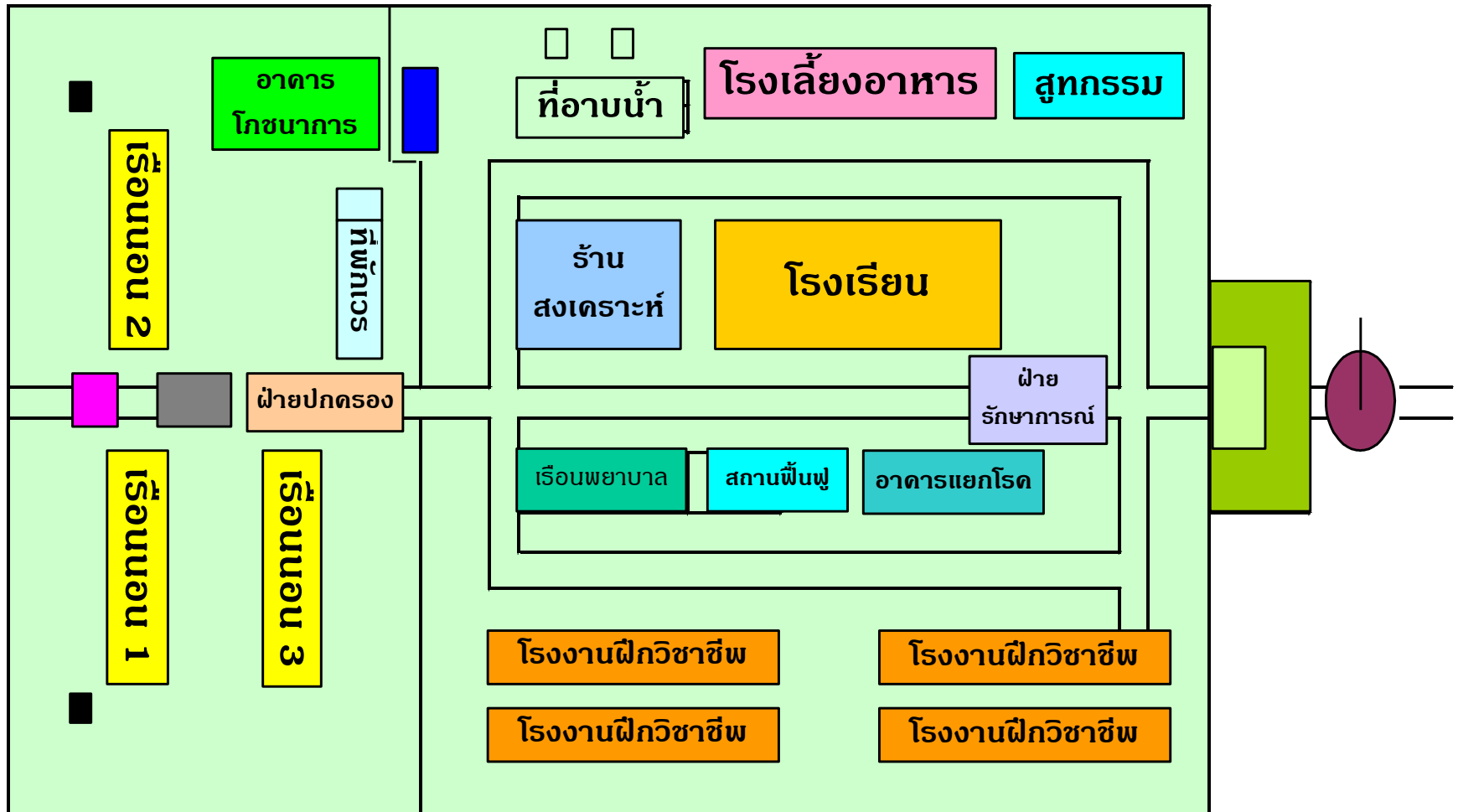
อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ

- ควบคุมผู้ต้องขัง ผู้หญิง
- กำหนดโทษไม่เกิน 30 ปี
- ในฐานะความผิดทุกประเภท
- ควบคุมผู้รอการตรวจพิสูจน์

ข้อมูลทางกายภาพ

- ❖ พื้นที่ภายใน 7ไร่ 3 งาน พื้นที่ภายนอก 22 ไร่ 1 งาน
- ❖ อาคารที่ทำการ 1 หลัง ที่พักเวรยาม 1 หลัง เรือนนอน 2 ชั้น 3 หลัง
โรงเรียน 2 ชั้น 1 หลัง เรือนพยาบาล 1 หลัง โรงเลี้ยงและสุทกรรม 1 หลัง
เรือนโภชนาการ 1หลัง อาคารแยกโรค 1 หลัง โรงฝึกงาน 4 หลัง
- ❖ อาคารจำหน่ายผลิตภัณฑ์ผู้ต้องขัง 1 หลัง
- ❖ บ้านพักข้าราชการ 4 หลัง บ้านพักแฝด 5 หลัง บ้านพัก 6 หน่วย 1 หลัง
- ❖ ความจุผู้ต้องขังตามมาตรฐาน 490 คน / ความจุเคลื่อนย้าย 1,003 คน

ผังภายในทัศนสถาน

จำนวนเจ้าหน้าที่

เจ้าหน้าที่	หญิง	ชาย
ข้าราชการ	55	4
พนักงานราชการ	8	1
ลูกจ้าง	3	1
รวม	66	6

จำนวนผู้ต้องขัง

แยกตามประเภทผู้ต้องขัง

ประเภท	จำนวน	ร้อยละ
เด็ดขาด	811	84.64
อุทธรณ์ - ฎีกา	66	6.80
พิจารณา	39	4.02
สอบสวน	44	4.54
รวม	970	100

จำนวนผู้ต้องขัง

แยกตามประเภทคดี

ลักษณะความผิด	จำนวน	ร้อยละ
พรบ.ยาเสพติด	807	83.20
ชีวิตและร่างกาย	26	2.68
ทรัพย์	92	9.48
เพศ	14	1.44
อื่นๆ	31	3.20
รวม	970	100

จำนวนผู้ต้องขัง

แยกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
ศาสนาพุทธ	713	73.51
ศาสนาอิสลาม	234	24.12
ศาสนาคริสต์	23	2.37
รวม	970	100

ความเคลื่อนไหวในรอบปีงบประมาณ พ.ศ. 2553

รับใหม่	จำนวน
- รับจากศาล	374
- รับย้าย	181
รวม	555
ปล่อยตัว	จำนวน
- ปล่อยตามกำหนดโทษ	97
- ปล่อยพระราชทานอภัยโทษ	78
- ปล่อยคุมประพฤติ	123
- ปล่อยตามคำสั่งศาล	166
รวม	461

ย้ายเรือนจำ	จำนวน
- ย้ายกลับภูมิลำเนา	49
- ย้ายระบายน, โทษสูง	5
- ย้ายตามคำสั่งศาล	4
- ย้ายไป รจจ.นาทวี	46
รวม	104
ตาย	จำนวน
- ป่วยตาย	5
รวม	5

ความเคลื่อนไหวในรอบปีงบประมาณ พ.ศ. 2554

รับใหม่	จำนวน
- รับจากศาล	191
- รับย้าย	144
รวม	355
ปล่อยตัว	จำนวน
- ปล่อยตามกำหนดโทษ	31
- ปล่อยพระราชทานอภัยโทษ	-
- ปล่อยคุมประพฤติ	64
- ปล่อยตามคำสั่งศาล	74
รวม	169

ย้ายเรือนจำ	จำนวน
- ย้ายกลับภูมิลำเนา	41
- ย้ายระบายน,โทษสูง	22
- ย้ายตามคำสั่งศาล	6
- ย้ายไป รจจ.นาทวี	-
รวม	69
ตาย	
- ป่วยตาย	1
รวม	1

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง

ด้านทัศนทปฏิบัติ

การจำแนกลักษณะผู้ต้องชังก่อน
เข้าโปรแกรมโดยคณะกรรมการ
ทุกเดือน

โครงการพัฒนาและเสริมสร้าง
ทักษะชีวิตการสังคมแก่ผู้ต้องชง
หญิงก่อนพ้นโทษ

การจัดการศึกษาและพัฒนาจิตใจ

ด้านการศึกษาและพัฒนานาจิตใจ

การจัดการศึกษาสายสามัญ

โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ระดับประถมศึกษา
ระดับมัธยมศึกษา
ระดับปริญญาตรี (มสร.)

การจัดการศึกษาสายอาชีพ

หลักสูตรการฝึกวิชาชีพระยะสั้น
หลักสูตร ปวช.

การอบรมหลักสูตรระยะสั้น

นวดแผนไทย

การเขียนเรื่องสั้น

จับจีบผ้าเพื่อตกแต่งอาคาร

คอมพิวเตอร์เบื้องต้น

ธรรมศึกษา

การอบรมจิตตภาวนา / กิจกรรมวันสำคัญ
ชาติ-ศาสนา สอบธรรมบาลีสนามหลวง

ธรรมศึกษา ชั้นตรี
ธรรมศึกษา ชั้นโท
ธรรมศึกษา ชั้นเอก

การละหมาดในวันฮารีรายอ

เดินจงกรม

ชุมชนบำบัด

กิจกรรมกลุ่มประชุมเช้า

กิจกรรมให้คำปรึกษารายกลุ่ม

จัดอบรมชุมชนบำบัด ปีละ 2 รุ่น ๆ ละ 60 คน

กิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

ศิลปะบำบัด

สามารถลดภาวะความตึงเครียด
บำบัดความรู้สึกทางด้านจิตใจ
ลดภาวะทางอารมณ์

วาดภาพสีน้ำและภาพพิมพ์

ทัศนสถานหญิงสงขลา

กิจกรรมฝึกอบรมยุวกาชาด ประจำปี 2554

ผลงานการศึกษาและพัฒนาจิตใจ

การจัดการ ศึกษา	ระดับ	ผู้เข้าเรียน(คน) ปีงบประมาณ 2553	ผู้เข้าเรียน(คน) ปีงบประมาณ 2554
สายสามัญ	ประถมศึกษา	25	27
	มัธยมศึกษาตอนต้น	56	57
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	57	51
	โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ	25	19
	นักศึกษา มสธ.	18	17
สายอาชีพ	ปวช.ระยะยาว 1 หลักสูตร	-	-
	ระยะสั้น 9 หลักสูตร	227	395
ธรรมศึกษา	ตรี โท เอก	243	329

การฝึกวิชาชีพ

การฝึกวิชาชีพ

ทำลูกประดับบนวอดแผนโบราณ

โครงการฝึกวิชาชีพการทำจักสาน

बाटक

ทอผ้า

ตัดเย็บเสื้อผ้า

ทำขนม

เสริมสวย

นวดแผนไทย

ซัก - รีดเสื้อผ้า

การจัดทำทริต

ประดิษฐ์ดอกไม้จากเกล็ดปลา

ประดิษฐ์ดอกไม้จากเทียนไข

ทำมัจฉาด

กระเป๋าผ้าลดภาวะโลกร้อน

ปักเลื่อม

เรซิน

ทำอาหาร

งานประดิษฐ์

ถักอวน

บรรจุถุงพลาสติก

เพาะเห็ดฟาง

ผลิตภัณฑ์ผ้าทอ

ผ้าทอเกาะยอ

ผ้าขาวม้า

ผ้าบาติก

ภัณฑสถานหญิงสงขลา

เสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบทันสมัย จากผ้าทอมือ ผ้าปาเตะ ชุดนอนชาย-หญิงและเด็กด้วย
ผ้าคอตตอน **100%** เสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบทันสมัย จากผ้าทอมือ ผ้าปาเตะ

กัณฑ์สถานหญิงสงขลา

กระเป๋าค่า ปลูกหมอนอิง
ชุดเครื่องนอน

ผลิตภัณฑ์จักสาน

ของขวัญ ของชำร่วย การ์ด ส.ค.ส. พรหมเช็ดเท้า

กัณฑ์สถานหญิงสงขลา

นอกจากนี้ยังมีการฝึกวิชาชีพนวดแผนไทย และเปิดบริการทุกวัน บริเวณ
อาคารด้านหน้าทัณฑ์สถาน

ภัณฑสถานหญิงสงขลา

โครงการ **Cook Academy**

ผลงานการฝึกวิชาชีพ

วิชาชีพ	ผู้เข้ารับ การฝึกอาชีพ ปี 2553 (คน)	ผู้เข้ารับ การฝึกอาชีพ ปี 2554 (คน)
ทอผ้า	65	64
ตัดเย็บ	70	91
โภชนาการ	28	48
งานเกษตร	10	7
งานประดิษฐ์	135	136
ซักรีด	55	37

วิชาชีพ	ผู้เข้ารับ การฝึกอาชีพ ปี 2553 (คน)	ผู้เข้ารับ การฝึกอาชีพ ปี 2554 (คน)
ผ้าบาติก	60	30
นวด	13	12
เสริมสวย	13	18
จักรสาน	59	61
ผลิตบาร์มต่างๆ	15	20
ช่างภายในบ้าน	7	7

การนำ

หลักเกณฑ์ที่ทำให้ผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัว
ก่อนครบกำหนดโทษ

ทัณฑสถานหญิงสงขลา

การพักการลงโทษ

หมายถึง การปล่อยตัวผู้ต้องขังที่ มีความประพฤติดี มีความอุสาหะก้าวหน้าในการศึกษาและทำงานบังเกิดผลดี ที่ได้รับการจำคุกมาระยะหนึ่ง ให้ออกไปใช้ชีวิตก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาล โดยในขณะที่ออกไปใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ หากประพฤติผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติก็ต้องและถูกจับส่งตัวกลับมากุมขังยังเรือนจำ จนกว่าจะครบกำหนดโทษที่เหลืออยู่โดยไม่ต้องมีหมายจับหรือหมายจำคุก

พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 ที่กำหนดไว้ว่า การที่นักโทษเด็ดขาดคนใด จะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษนั้น จะต้องแสดงให้เห็นถึงความประพฤติดี มีความอุตสาหะในการศึกษา ทำการงานเกิดผลดีหรือทำความชอบแก่ราชการพิเศษ นักโทษเด็ดขาดที่มีคุณสมบัติเหล่านี้อาจจะได้รับการพักการลงโทษได้ แต่ **ต้องเป็นนักโทษเด็ดขาดที่ได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษตามหมายศาล ในขณะนั้น หรือไม่น้อยกว่า 10 ปี ในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตและระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต้องกำหนดไม่น้อยกว่า 1 ปี แต่ไม่เกินกำหนดโทษที่เหลืออยู่ (พ.ร.บ.ราชทัณฑ์, 2479) และตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ข้อ 46 ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2505) ได้กำหนดว่า นักโทษเด็ดขาดอาจได้รับการพักการลงโทษดังต่อไปนี้**

- 1. ชั้นเยี่ยม ไม่เกิน 1 ใน 3 ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ในกรณีที่มีการพระราชทานอภัยโทษ ให้ถือตามหมายแจ้งโทษเด็ดขาดฉบับหลังสุด**
- 2. ชั้นดีมาก ไม่เกิน 1 ใน 4 ของกำหนดโทษที่ระบุในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ในกรณีที่มีการพระราชทานอภัยโทษ ให้ถือกำหนดตามหมายแจ้งโทษเด็ดขาดหลังสุด**
- 3. ชั้นดี ไม่เกิน 1 ใน 5 ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ในกรณีที่มีการพระราชทานอภัยโทษ ให้ถือกำหนดตามหมายแจ้งโทษเด็ดขาดฉบับหลังสุด**

คณะกรรมการพักการลงโทษ (Parole Board) มี 2 คณะ

1. คณะกรรมการพักการลงโทษของเรือนจำ/ทัณฑสถาน โดยมี**ผู้บัญชาการเรือนจำ/ผู้อำนวยการทัณฑสถาน** ทำหน้าที่เป็นประธาน และมีเจ้าหน้าที่ของเรือนจำ/ทัณฑสถาน และ**ผู้แทนสำนักงานคุมประพฤติ** **ผู้แทนสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด**

2. คณะกรรมการพักการลงโทษของส่วนกลาง จะประกอบไปด้วยผู้แทนจากบุคคลภายนอกที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ **ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ** **ผู้แทนจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ** **ผู้แทนกรมคุมประพฤติ** **ผู้แทนกรมการแพทย์** **ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด** ผู้แทนเหล่านี้จะได้รับการเชิญเข้ามาทำหน้าที่คณะกรรมการ และผู้แทนจากบุคคลภายนอกในกรมราชทัณฑ์ที่เข้ามาทำหน้าที่โดยตำแหน่งอีก 4 คน

เงื่อนไขการคุมประพฤติ

1.เมื่อได้รับการปล่อยตัวลดวันต้องโทษจำคุกแล้ว ให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ณ สำนักงานคุมประพฤติภายใน ๓ วัน นับแต่วันที่ได้รับการปล่อยตัวและต่อไปให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ตามที่พนักงานคุมประพฤติกำหนดทุกครั้ง จนกว่าจะพ้นโทษหรือพ้นจากการปล่อยตัวลดวันต้องโทษจำคุก

2.ให้อยู่กับผู้อุปการะตามที่ได้แจ้งไว้กับเรือนจำ

3.ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับ หากฝ่าฝืนและถูกลงโทษโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับนั้น ไม่ว่าโทษสถานใด ให้ผู้ได้รับการปล่อยตัวลดวันต้องโทษจำคุกหรือผู้อุปการะแจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบทุกครั้ง

4.ให้ประกอบอาชีพที่สุจริต หากเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือย้ายงานใหม่ ต้องแจ้งพนักงานคุมประพฤติทราบทุกครั้ง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นให้แจ้งพนักงานคุมประพฤติทราบภายในกำหนดระยะเวลาการรายงานตัวครั้งต่อไป

5.ให้ปฏิบัติตามคำแนะนำและคำตักเตือนของพนักงานคุมประพฤติและเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกรมคุมประพฤติกำหนด

6. ห้ามออกนอกเขตท้องที่จังหวัด เว้นแต่มีกิจธุระสำคัญเป็นครั้งคราว ให้ขออนุญาตจากพนักงานคุมประพฤติ หากจะย้ายที่อยู่หรือเปลี่ยนแปลงผู้อุปการะ จะต้องยื่นคำร้องต่อพนักงานคุมประพฤติในท้องที่เดิมและได้รับอนุมัติก่อน

7.ห้ามประพฤติตนในทางเสื่อมเสีย เช่น เล่นการพนัน หรือเสพสุรา คบคน
อันธพาลหรือบุคคลที่อาจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายขึ้นอีก เป็นต้น

8.ห้ามเกี่ยวข้องกับสารระเหย วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตหรือประสาท หรือยาเสพติดให้โทษทุกประเภทรวมทั้งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดทุกชนิด

9. ห้ามเยี่ยมหรือติดต่อกับผู้ต้องขัง ผู้ต้องกักขัง หรือผู้ต้องกักกันอื่นที่ไม่ใช่ญาติ ซึ่งถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ/ทัณฑสถาน สถานกักขังหรือสถานกักกัน

10. ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขพิเศษที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์กำหนด (ถ้ามี)

11. ผู้ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกจะต้องแสดงหนังสือสำคัญนี้ต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือเจ้าพนักงานเรือนจำ เมื่อมีการเรียกให้แสดงหากหนังสือสำคัญนี้สูญหายให้รีบแจ้งต่อพนักงานคุมประพฤติและขอรับฉบับแทน ถ้าไม่แสดงหนังสือสำคัญดังกล่าว พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับส่งเรือนจำก็ได้

ผลงานด้านทัณฑปฏิบัติ

การปล่อย การพักการลงโทษ	ผู้ได้รับการ ปล่อย (คน)	กระทำผิด ซ้ำ
ปีงบประมาณ ๒๕๔๙	34	2
ปีงบประมาณ ๒๕๕๐	19	-
ปีงบประมาณ ๒๕๕๑	12	1
ปีงบประมาณ ๒๕๕๒	56	-
ปีงบประมาณ ๒๕๕๓	59	1
ปีงบประมาณปัจจุบัน	21	-

การลดวันต้องโทษจำคุก

เป็นมาตรการตอบแทนความประพฤติดีของนักโทษ
เด็ดขาดที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ ให้ได้รับการลดโทษจำคุกปล่อยตัว
ออกไปก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาลภายใต้เงื่อนไข
การคุมประพฤติ และหากประพฤติผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติก็จะต้อง
ถูกเพิกถอนการคุมประพฤติและถูกจับส่งตัวกลับมาคุมขังยังเรือนจำ
จนกว่าจะครบกำหนดโทษที่เหลืออยู่โดยไม่ต้องมีหมายจับหรือหมาย
จำคุก

หลักการลดวันต้องโทษจำคุก

นักโทษเด็ดขาดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 6 หรือไม่น้อยกว่า 10 ปี ในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลาและเป็นนักโทษชั้นดีขึ้นไป อาจได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกเดือนละไม่เกิน 5 วัน ตามชั้นและจำนวนวันดังนี้

1. ชั้นเยี่ยม เดือนละ 5 วัน
2. ชั้นดีมาก เดือนละ 4 วัน
3. ชั้นดี เดือนละ 3 วัน

เรือนจำ/ทัณฑสถาน รวบรวมรายงานให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์
เสนอให้คณะกรรมการลดวันต้องโทษจำคุกเป็นผู้พิจารณา โดยมี
เสียงข้างมาก

คณะกรรมการลดวันต้องโทษจำคุก ประกอบด้วย ผู้แทนกรม
ราชทัณฑ์ ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ผู้แทนจากสำนักงาน
ตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และจิตแพทย์จาก
กรมการแพทย์

ผลงานด้านทัณฑปฏิบัติ

การปล่อย การลดวันต้องโทษ	ผู้ได้รับการ ปล่อย (คน)	กระทำผิดซ้ำ
ปีงบประมาณ ๒๕๔๙	121	3
ปีงบประมาณ ๒๕๕๐	84	-
ปีงบประมาณ ๒๕๕๑	71	2
ปีงบประมาณ ๒๕๕๒	78	3
ปีงบประมาณ ๒๕๕๓	65	2
ปีงบประมาณปัจจุบัน	43	-

สรุปรายงานการพักการลงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตาม	กำหนดโทษ	นับแต่	หักข้ง	ต้องโทษ	เหลือโทษ	พ้นโทษ	วันปล่อยตัว
			คำพิพากษา	ครั้งสุดท้าย (หลังกักขังโทษ)			มาแล้ว	จำต่อไป		
			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน		
๑	น.ญ.กาญจนาหรือดา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา)เพื่อ จำหน่าย	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๑๔ พ.ค.๕๑	๑๖	๑ ๖ ๓	๐ ๖ ๒	๒๘ เม.ย.๕๓	๒๘ ต.ค. ๕๒
๒	น.ญ.ปภาวดี	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทแอมเฟ ตามีน)ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย	๓ ๖ ๐	๓ ๑ ๒๔	๑๔ มี.ค.๕๐	๓	๒ ๘ ๐	๐ ๕ ๙	๗ พ.ค.๕๓	๖ พ.ย. ๕๒
๓	น.ญ.ดวงตะวัน	ความผิดต่อร่างกาย	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๒๖ พ.ย.๕๐	๐	๑ ๑ ๑๕	๐ ๐ ๒๐	๒๖ พ.ย.๕๒	๖ พ.ย. ๕๒
๔	น.ญ.สุภาพรหรือหม่อม	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา)เพื่อ จำหน่ายฯ	๕ ๑๒ ๐	๕ ๔ ๐	๑๙ เม.ย.๕๐	๖๐๖	๔ ๒ ๒๑	๑ ๑ ๙	๒๐ ธ.ค.๕๓	๑๐ พ.ย. ๕๒
๕	น.ญ.วาสนาหรือรอฝ๊ะ	ความผิดต่อพรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน)เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๕ ๖ ๐	๔ ๙ ๒๓	๒ ก.ค.๔๙	๐	๓ ๔ ๑๑	๑ ๕ ๑๒	๒๑ เม.ย.๕๔	๑๐ พ.ย. ๕๒
๖	น.ญ.กรีดดา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๕ (กัญชา)	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๘ พ.ค.๕๑	๒	๑ ๖ ๘	๐ ๕ ๒๗	๖ พ.ค.๕๓	๑๐ พ.ย. ๕๒
๗	น.ญ.ก้อหลีเหี้ยะ หรือรี	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(กัญชา) ครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๑ ๖ ๐	๑ ๖ ๐	๑๐ ก.ย.๕๑	๒	๑ ๒ ๓	๐ ๓ ๒๗	๗ มี.ค.๕๓	๑๐ พ.ย. ๕๒

สรุปรายงานการพักการลงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตาม	กำหนดโทษ	นับแต่	หักข้ง (วัน)	ต้องโทษ	เหลือโทษ	พ้นโทษ (ตามคำ พิพากษา)	วันปล่อยตัว
			คำพิพากษา	ครั้งสุดท้าย (หลังอภัยโทษ)			มาแล้ว	จำต่อไป		คุมประพฤติ
			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน				ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน
๘	น.ญ.พิมลทิพย์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑(ยาบ้า)	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๒๔ เม.ย.๕๑	๓	๑ ๖ ๒๓	๐ ๕ ๑๒	๒๑ เม.ย.๕๓	๑๐ พ.ย. ๕๒
๙	น.ญ.บัวคำ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๖ ๐ ๐	๖ ๐ ๐	๑๒ ต.ค.๕๘	๖๔	๔ ๓ ๓	๑ ๙ ๒	๙ ส.ค.๕๔	๑๐ พ.ย. ๕๒
๑๐	น.ญ.ศิมาภรณ์หรือดี	ลักทรัพย์	๒ ๓ ๐	๒ ๓ ๐	๗ ก.พ.๕๑	๐	๑ ๙ ๖	๐ ๕ ๒๙	๘ พ.ค.๕๓	๑๐ พ.ย. ๕๒
๑๑	น.ญ.เกษณี	มียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน)ไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่ายและจำหน่าย	๔ ๖ ๐	๔ ๐ ๑๘	๑๗ มี.ค.๕๐	๐	๒ ๘ ๑๖	๑ ๔ ๗	๔ เม.ย.๕๔	๒๘ พ.ย. ๕๒
๑๒	น.ญ.ประไพ	มีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ฐานจำหน่ายเฮโรอีนโดยไม่ได้รับอนุญาต	๔ ๖ ๐	๔ ๐ ๑๘	๖ ก.พ.๕๐	๐	๒ ๑๐ ๑๕	๑ ๒ ๘	๒๔ ก.พ.๕๔	๑๘ ธ.ค. ๕๒
๑๓	น.ญ.จรีพร	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทา)เพื่อ จำหน่าย	๔ ๐ ๐	๓ ๗ ๖	๑๙ มี.ย.๕๐	๑๓	๒ ๖ ๑๕	๑ ๐ ๒๑	๘ มี.ค.๕๔	๑๘ ธ.ค. ๕๒
๑๔	น.ญ.เสาวลักษณ์หรือชนินาถ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา)เพื่อ จำหน่ายและจำหน่าย	๕ ๖ ๐	๔ ๑๑ ๑๒	๗ ก.ค.๕๙	๐	๓ ๕ ๑๔	๑ ๕ ๒๘	๑๔ มี.ย.๕๔	๑๘ ธ.ค. ๕๒
๑๕	น.ญ.นุรไอนี้	พรบ.ยาเสพติดให้โทษฯ (เมทแอมเฟ ตามีน)จำหน่าย	๒ ๖ ๐	๒ ๖ ๐	๑๙ ต.ค.๕๐	๐	๒ ๒ ๔	๐ ๓ ๒๖	๑๗ เม.ย.๕๓	๒๒ ธ.ค. ๕๒

สรุปรายงานการพักการลงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา		กำหนดโทษครั้งสุดท้าย (หลังกักขังโทษ)	นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว		เหลือโทษจำต่อไป		พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ											
			ปี	เดือน				วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน						
๑๖	น.ญ.มะณีวันหรือจูน	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔	๖	๐	๔	๐	๑๘	๑๒	ก.พ.	๕๐	๐	๒	๑๐	๑๓	๑	๒	๑๐	๒	มี.ค.	๕๔	๒๒	ธ.ค.	๕๒
๑๗	น.ญ.ศศิธรหรือเจ	ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๖	๐	๐	๕	๓	๐	๑๐	พ.ค.	๔๙	๐	๓	๗	๑๖	๑	๗	๑๙	๘	ส.ค.	๕๔	๒๒	ธ.ค.	๕๒
๑๘	น.ญ.วารุณี	มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๑	มิ.ย.	๕๑	๐	๑	๖	๑๔	๐	๕	๒๑	๑๑	มิ.ย.	๕๓	๒๒	ธ.ค.	๕๒
๑๙	น.ญ.วนิดาหรือเปิ้ล	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(ยาบ้า)เพื่อจำหน่าย,จำหน่าย	๖	๐	๐	๕	๓	๐	๑๖	มิ.ย.	๔๙	๐	๓	๖	๙	๑	๘	๒๖	๑๔	ก.ย.	๕๔	๒๒	ธ.ค.	๕๒
๒๐	น.ญ.ณฤมลหรือณฤมล	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๖	มิ.ย.	๕๑	๐	๑	๖	๙	๐	๕	๒๖	๑๖	มิ.ย.	๕๓	๒๒	ธ.ค.	๕๒
๒๑	น.ญ.พิสมัยหรือหีด	มีกัญชาไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยไม่ได้รับอนุญาต	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๘	มิ.ย.	๕๑	๒	๑	๖	๙	๐	๕	๒๖	๑๖	มิ.ย.	๕๓	๒๒	ธ.ค.	๕๒
๒๒	น.ญ.ผกามาศ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท๑(ยาบ้า)	๒	๓	๐	๒	๓	๐	๗	พ.ค.	๕๑	๒๔	๑	๘	๑๓	๐	๖	๒๒	๑๒	ก.ค.	๕๓	๒๒	ธ.ค.	๕๒
๒๓	น.ญ.ตรียาพร	มียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน)ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย	๒	๖	๐	๒	๖	๐	๑๐	ก.พ.	๕๑	๐	๑	๑๐	๑๘	๐	๗	๑๗	๙	ส.ค.	๕๓	๒๕	ธ.ค.	๕๒

สรุปรายงานการพักการลงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตาม	กำหนดโทษ	นับแต่	หักข้ง (วัน)	ต้องโทษ	เหลือโทษ	พ้นโทษ (ตามคำ พิพากษา)	วันปล่อยตัว
			คำพิพากษา	ครั้งสุดท้าย (หลังอภัยโทษ)			มาแล้ว	จำต่อไป		คุมประพฤติ
			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน				ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน
๒๔	น.ญ.นุชหรือแขก	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทแอมเฟตามีน)เพื่อจำหน่าย	๔ ๖ ๐	๔ ๐ ๑๘	๗ พ.ค.๕๐	๐	๒ ๘ ๕	๑ ๓ ๒๘	๒๕ พ.ค.๕๔	๒๗ มี.ค. ๕๓
๒๕	น.ญ.สุนทรี	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมท)เพื่อจำหน่าย	๔ ๐ ๐	๔ ๐ ๐	๓๑ ส.ค.๕๙	๐	๓ ๔ ๒๙	๐ ๗ ๖	๓๑ ส.ค.๕๓	๒๗ มี.ค. ๕๓
๒๖	น.ญ.เกศราหรือเกด	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมท)เสฟ, ครอบครองเพื่อจำหน่าย	๒ ๓ ๐	๒ ๓ ๐	๘ พ.ค.๕๑	๐	๑ ๘ ๒๔	๐ ๖ ๑๑	๖ ส.ค.๕๓	๒๗ มี.ค. ๕๓
๒๗	น.ญ.แก้วนภา	ยักยอก	๐ ๐ ๑๒๖๐	๐ ๐ ๑๐๘๐	๑๓ พ.ย.๕๐	๐	๒ ๒ ๑๕	๐ ๙ ๕	๒๘ ต.ค.๕๓	๒๗ มี.ค. ๕๓
๒๘	น.ญ.รัศมี	ร่วมกันมียาเสพติดให้โทษ(เมทแอมเฟตามีน)ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔ ๐ ๐	๓ ๗ ๖	๒๖ ส.ค.๕๐	๐	๒ ๕ ๔	๑ ๒ ๒	๓๐ มี.ค.๕๔	๒๗ มี.ค. ๕๓
๒๙	น.ญ.นันทินภา	ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔ ๐ ๐	๓ ๗ ๖	๒๙ ส.ค.๕๐	๗	๒ ๕ ๘	๑ ๑ ๒๘	๒๖ มี.ค.๕๔	๒๗ มี.ค. ๕๓
๓๐	น.ญ.วิสูตร	มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย	๔ ๐ ๐	๓ ๗ ๖	๒๗ ส.ค.๕๐	๕	๒ ๕ ๘	๑ ๑ ๒๘	๒๖ มี.ค.๕๔	๒๗ มี.ค. ๕๓
๓๑	น.ญ.รุ่งราวีย์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทแอมเฟตามีน)เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔ ๑๖ ๐	๔ ๘ ๒๗	๒๒ พ.ย.๕๙	๘	๓ ๒ ๑๔	๑ ๖ ๑๓	๘ ส.ค.๕๔	๒๗ มี.ค. ๕๓

สรุปรายงานการพักการลงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว		เหลือโทษจำต่อไป		พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ											
			ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี		เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน							
๓๒	น.ญ.ทิพวัลย์หรือแป้น	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑(ยาบ้า) ครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๓	๔	๐	๓	๔	๐	๑๕	ม.ค.	๕๑	๕๕	๒	๒	๒๐	๑	๑	๑๐	๒๑	มี.ค.	๕๔	๙	ก.พ.	๕๓
๓๓	น.ญ.รุโกหทัยหรือรุก	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทแอมเฟตามีน)เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๕	๐	๐	๔	๕	๑๐	๒๓	ก.พ.	๕๐	๔	๒	๑๑	๒๕	๑	๕	๒๐	๒๙	ก.ค.	๕๐	๙	ก.พ.	๕๓
๓๔	น.ญ.บุ่ม	ลักทรัพย์	๕	๖	๐	๔	๑๐	๒๐	๑๓	พ.ย.	๔๙	๐	๓	๓	๒	๑	๗	๑๘	๒๙	ก.ย.	๕๔	๑๓	ก.พ.	๕๓
๓๕	น.ญ.ดวงหทัยหรือน้อง	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมท)เพื่อจำหน่าย	๔	๐	๐	๓	๗	๖	๑๖	ต.ค.	๕๐	๕	๒	๔	๒๔	๑	๒	๑๒	๑๕	พ.ค.	๕๔	๔	มี.ค.	๕๓
๓๖	น.ญ.ลำพิ่งหรือสา	มียาเสพติดให้โทษประเภท ๑(เมท)ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย โดยไม่ได้รับอนุญาตและเสพโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย	๒	๙	๐	๒	๙	๐	๔	มี.ค.	๕๑	๐	๒	๐	๒๖	๐	๘	๔	๒๙	พ.ย.	๕๓	๓๐	มี.ค.	๕๓
๓๗	น.ญ.สะฝิหทัย	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมท)เพื่อจำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๘	ส.ค.	๕๑	๐	๑	๗	๑๔	๐	๔	๒๑	๑๘	ส.ค.	๕๓	๓๐	มี.ค.	๕๓
๓๘	น.ญ.มารีหรือกันติศา	ยักยอก	๐	๓๘	๐	๐	๓๘	๐	๒๖	ก.พ.	๕๑	๑	๒	๑	๓	๑	๐	๑๒	๑๐	เม.ย.	๕๔	๓๐	มี.ค.	๕๓
๓๙	น.ญ.วารารณ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมท)เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๕	๐	๐	๔	๖	๐	๗	เม.ย.	๕๐	๐	๒	๑๒	๔	๑	๖	๑	๔	ต.ค.	๕๔	๖	เม.ย.	๕๓

สรุปรายงานการพักการลงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตาม	กำหนดโทษ	นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษ	เหลือโทษ	พ้นโทษ (ตามคำ พิพากษา)	วันปล่อยตัว
			คำพิพากษา	ครั้งสุดท้าย (หลังอภัยโทษ)			มาแล้ว	จำต่อไป		คุมประพฤติ
			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน	
๔๐	น.ญ.หวันดูหา	พรบ.ป่าสงวนแห่งชาติ พรบ.ป่าไม้ พรบ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ พรบ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า	๑ ๖ ๐	๑ ๖ ๐	๑๑ ก.พ.๕๒	๐	๑ ๒ ๑๑	๐ ๓ ๑๙	๑๐ ส.ค.๕๓	๒๓ เม.ย. ๕๓
๔๑	น.ญ.พัชรภา	ลักทรัพย์	๑ ๖ ๐	๑ ๖ ๐	๒๐ ธ.ค.๕๑	๐	๑ ๔ ๑๑	๐ ๑ ๑๙	๑๘ มี.ย.๕๓	๓๐ เม.ย. ๕๓
๔๒	น.ญ.อ้อมพร	ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต	๒ ๙ ๐	๒ ๙ ๐	๒๔ เม.ย.๕๑	๐	๒ ๐ ๖	๐ ๘ ๒๔	๑๙ มี.ค.๕๔	๓๐ เม.ย. ๕๓
๔๓	น.ญ.อรพินหรือตุ้ม	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน)จำหน่าย	๒ ๖ ๐	๒ ๖ ๐	๒๗ มี.ย.๕๑	๐	๑ ๑๐ ๗	๐ ๗ ๒๘	๒๔ ธ.ค.๕๓	๓๐ เม.ย. ๕๓
๔๔	น.ญ.รัตนมน	วิ่งราวทรัพย์	๓ ๐ ๐	๓ ๐ ๐	๘ เม.ย.๕๑	๔	๒ ๐ ๒๖	๐ ๑๑ ๙	๔ เม.ย.๕๔	๓๐ เม.ย. ๕๓
๔๕	น.ญ.ชุติมาหรือจู	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน)จำหน่าย	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๗ ต.ค.๕๑	๐	๑ ๖ ๒๕	๐ ๕ ๑๐	๗ ต.ค.๕๓	๓๐ เม.ย. ๕๓
๔๖	น.ญ.ขวัญเรือน	ลักทรัพย์	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๑๒ ต.ค.๕๑	๐	๑ ๖ ๒๐	๐ ๕ ๑๕	๑๒ ต.ค.๕๓	๓๐ เม.ย. ๕๓
๔๗	น.ญ.อรพินท์	ลักทรัพย์	๓ ๐ ๐	๓ ๐ ๐	๒๔ เม.ย.๕๑	๒	๒ ๐ ๘	๐ ๑๑ ๒๗	๒๒ เม.ย.๕๔	๓๐ เม.ย. ๕๓

สรุปรายงานการพักรงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ										
			ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน								
๔๘	น.ญ.เยาวภา	ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๐	๑๗	ก.ย.	๕๑	๒	๑	๗	๑๗	๐	๔	๑๘	๑๕	ก.ย.	๕๓	๓๐	เม.ย.	๕๓
๔๙	น.ญ.จรัส	พรบ.ป่าสงวนแห่งชาติ พรบ.ป่าไม้ พรบ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ พรบ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า	๑	๖	๐	๑	๖	๐	๑๑	ก.พ.	๕๒	๐	๑	๒	๑๘	๐	๓	๑๒	๑๐	ส.ค.	๕๓	๓๐	เม.ย.	๕๓	
๕๐	น.ญ.ภัทราลี	ความผิดต่อชีวิต	๗	๖	๐	๖	๓	๐	๑๕	ก.พ.	๔๙	๐	๔	๒	๑๔	๒	๐	๑๖	๑๕	พ.ค.	๕๕	๓๐	เม.ย.	๕๓	
๕๑	น.ญ.วิภาภรณ์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทฯ)จำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๔	พ.ย.	๕๑	๔	๑	๖	๓	๐	๖	๒	๓๑	ต.ค.	๕๓	๒	พ.ค.	๕๓	
๕๒	น.ญ.ถัน	รับของโจร	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๙	ธ.ค.	๕๑	๒๒	๑	๖	๓	๐	๖	๒	๒๗	พ.ย.	๕๓	๒๙	พ.ค.	๕๓	
๕๓	น.ญ.มนทิราหรือน้องหรือใจ	มีเมทแอมเฟตามีนหรือยาไอซ์ไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่าย	๕	๖	๐	๔	๒	๒๘	๗	ก.ค.	๕๐	๐	๓	๒	๔	๑	๐	๒๔	๓	ต.ค.	๕๔	๙	ก.ย.	๕๓	
๕๔	น.ญ.สุกัญญา	ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายฯ	๕	๔	๐	๔	๑	๑๒	๒๐	ก.ย.	๕๐	๓๒	๓	๐	๒๑	๑	๐	๒๑	๓๐	ก.ย.	๕๔	๙	ก.ย.	๕๓	
๕๕	น.ญ.รุ่งทิพย์	พรบ.ยาเสพติดให้ประเภท ๑(เมทแอม เฟตามีน)จำหน่าย	๓	๐	๐	๒	๗	๑๕	๒๗	ส.ค.	๕๑	๐	๒	๐	๑๓	๐	๗	๒	๙	เม.ย.	๕๔	๙	ก.ย.	๕๓	

สรุปรายงานการพักรงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตาม	กำหนดโทษ	นับแต่	หักขัง	ต้องโทษ	เหลือโทษ	พ้นโทษ	วันปล่อยตัว
			คำพิพากษา	ครั้งสุดท้าย			มาแล้ว	จำต่อไป		(ตามคำ
			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน		
๕๖	น.ญ.อาสน๊ะ	มียาเสพติดให้โทษ(เมทแอมเฟตามีน)ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔ ๑๖ ๐	๔ ๑ ๑๒	๔ พ.ค.๕๐	๖	๓ ๔ ๑๔	๐ ๙ ๓	๙ มิ.ย.๕๔	๙ ก.ย. ๕๓
๕๗	น.ญ.อภิัญญา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน)จำหน่าย	๓ ๐ ๐	๒ ๖ ๒๖	๑๘ มิ.ย.๕๑	๐	๒ ๒ ๒๓	๐ ๔ ๓	๑๐ ม.ค.๕๔	๙ ก.ย. ๕๓
๕๘	น.ญ.สุภาพร	มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๕ ๐ ๐	๓ ๑๐ ๙	๑๓ มิ.ย.๕๐	๐	๓ ๒ ๒๘	๐ ๗ ๑๑	๑๘ เม.ย.๕๔	๙ ก.ย. ๕๓
๕๙	น.ญ.สุดาหรือลักษณ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทฯ)เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔ ๐ ๐	๓ ๕ ๕	๕ มิ.ย.๕๑	๒	๒ ๓ ๑๔	๑ ๑ ๒๑	๕ พ.ย.๕๔	๑๕ ก.ย. ๕๓

สรุปรายงานการพักการลงโทษประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตาม	กำหนดโทษ	นับแต่	หักขัง	ต้องโทษ	เหลือโทษ	พ้นโทษ	วันปล่อยตัว
			คำพิพากษา	ครั้งหลังสุด			มาแล้ว	จำต่อไป		(ตามคำ
			ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน				ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน	ปี เดือน วัน
๑	น.ญ.กาญจนาหรือดา พลพวย	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา) เพื่อจำหน่าย	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๑๔ พ.ค.๕๑	๑๖			๒๘ เม.ย.๕๓	๒๘ ต.ค. ๕๒
๕๐	น.ญ.ชื่น กมลสิน	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา)เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๖ มี.ค.๕๑	๖			๒๘ ก.พ.๕๓	๓๐ ส.ค. ๕๒
๕๑	น.ญ.อัจฉราภรณ์ อมฤตยู	จำหน่ายและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษ(ยาบ้า)โดยฝ่าฝืนกฎหมาย	๔ ๐ ๐	๓ ๗ ๖	๕ ก.ย.๕๐	๑๔๕			๑๕ พ.ย.๕๓	๔ ก.ย. ๕๒
๕๒	น.ญ.สมเจตหรือเจต จันทรท	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา)เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔ ๐ ๐	๓ ๗ ๖	๓๐ เม.ย.๕๐	๑๔			๑๘ พ.ย.๕๓	๗ ก.ย. ๕๒
๕๓	น.ญ.บุญพา ดุกสุกแก้ว	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา)เพื่อจำหน่าย	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๕ ก.พ.๕๑	๐			๕ ก.พ.๕๓	๑๒ ก.ย. ๕๒
๕๔	น.ญ.อุสนีหรืออุษณีย์ อีซอ	ร่วมกันมียาเสพติดให้โทษ(เมทแอมเฟตามีน)ครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๖ ๐ ๐	๕ ๓ ๐	๑๖ มี.ค.๔๙	๐			๑๔ มี.ย.๕๔	๑๔ ก.ย. ๕๒
๕๕	น.ญ.สมใจหรือสาว คงเชื้อ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ(เมทา)เพื่อจำหน่าย	๒ ๐ ๐	๒ ๐ ๐	๒๖ มี.ค.๕๑	๑๑			๑๕ มี.ค.๕๓	๑๔ ก.ย. ๕๒

—

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งหลังสุด (หลังอภัยโทษ)			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)			วันปล่อยตัวคุมประพฤติ		
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน
			๑	น.ญ.นันทพร หรือก้อย	ลักทรัพย์	๒	๐	๐			๒	๐	๐	๒๐ พ.ย.๕๐	๐	๑	๑๐	๑๕	๐	๑	๒๐	๒๐ พ.ย.๕๒
๒	น.ญ.เรื่อนแก้ว	ผิดต่อ พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) จำหน่าย	๑๐	๐	๐	๘	๙	๐	๑๗ ต.ค.๕๔	๗	๗	๑๑	๒๘	๐	๙	๗	๗ ก.ค.๕๓	๓	ต.ค.	๕๒		
๓	น.ญ.ชะอ้อนหรืออ้อน	ลักทรัพย์	๒	๓	๐	๑	๑๐	๑๕	๓๑ พ.ค.๕๙	๑๔๐							๒๑ ธ.ค.๕๒	๔	ต.ค.	๕๒		
			๒	๖	๐	๒	๑	๐	๑๐ เม.ย.๕๑													
๔	น.ญ.ปราณี	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) จำหน่าย	๑๕	๐	๐	๑๐	๑๑	๘	๒๗ ต.ค.๕๒	๐	๙	๑๑	๑๖	๐	๑๑	๒๗	๓๐ ก.ย.๕๒	๘	ต.ค.	๕๒		
๕	น.ญ.อุษา หรือสาว	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (มีเฮโรอีน และเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่าย และมีกัญชาเพื่อจำหน่าย)	๒๐	๐	๐	๑๔	๐	๑๗	๒๓ ธ.ค.๓๙	๐	๑๒	๑๐	๐	๑	๒	๒๒	๙ เม.ค.๕๔	๑๙	ต.ค.	๕๒		
๖	น.ญ.กัญญา หรือกัลยา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) เพื่อจำหน่าย,จำหน่าย	๗	๐	๐	๕	๑	๒๒	๒๔ มี.ค.๕๘	๐	๔	๗	๐	๐	๖	๒๗	๑๕ พ.ค.๕๓	๒๐	ต.ค.	๕๒		
๗	น.ญ.กลอยใจ หรือเล็ก หรือฝน	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๔ มี.ย.๕๙	๕							๑๔ มี.ย.๕๑	๒๖	ต.ค.	๕๒		
			๔	๐	๐	๓	๖	๒๐	๙ ส.ค.๕๙													
๘	น.ญ.นิ่มนวลหรือเล็ก	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) จำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๙ ธ.ค.๕๐	๐	๑	๑๐	๑๑	๐	๑	๒๔	๑๙ ธ.ค.๕๒	๒๖	ต.ค.	๕๒		

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งหลังสุด (หลังอภัยโทษ)			นับแต่	หักช่วง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ			
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน	
			๙	น.ญ.สมใจ	มีเมทแอมเฟตามีนฯ เพื่อจำหน่าย	๑๒	๖	๐			๙	๑	๑๒	๒๒ มิ.ย.๔๔	๐	๘		๔	๑๕	๐	๙
๑๐	น.ญ.สุกัญญา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (กัญชา) เพื่อจำหน่ายฯ	๓	๐	๐	๒	๘	๑๒	๑๒ มิ.ย.๕๐	๒	๒	๕	๑๐	๐	๓	๒	๑๗ ก.พ.๕๓	๑๗	พ.ย.	๕๒	
๑๑	น.ญ.เครือวัลย์หรือเคลือวัลย์	ยักยอก ยักยอก, พ.ร.บ.บัตรฯ	๐	๖	๐	๐	๖	๐	๑๗ ก.พ.๕๒	๓๖							๑๑ ก.ค.๕๒				
			๐	๖	๐	๐	๖	๐	๑๑ ก.ค.๕๒	๓๖	๐	๑๑	๒๐	๐	๐	๙	๒	๖.ค.๕๒	๒๕	พ.ย.	๕๒
๑๒	น.ญ.ยิ่งลักษณ์ หรือเอ	ลักทรัพย์ของผู้อื่น ลักทรัพย์ ช่องโจร	๐	๖	๐	๐	๖	๐	๑๐ ก.ค.๕๑	๙							๒๘ ๖.ค.๕๑				
			๑	๐	๐	๑	๐	๐	๒๕ ก.ค.๕๑	๑๔							๑๑ ก.ค.๕๒				
			๑	๐	๐	๑	๐	๐	๒๘ ๖.ค.๕๑								๒๘ ๖.ค.๕๒	๒๕	พ.ย.	๕๒	
๑๓	น.ญ.ปรีดา	ความผิดต่อ พรบ.ยาเสพติดให้โทษ	๑๘	๐	๐	๑๑	๑๐	๗	๓๐ ๖.ค.๔๑	๐	๑๐	๑๑	๕	๐	๑๑	๗	๒ พ.ย.๕๓	๓๐	พ.ย.	๕๒	
๑๔	น.ญ.กัญหา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔	๐	๐	๓	๖	๒๐	๒ ต.ค.๔๙	๐	๓	๒	๑๓	๐	๔	๗	๒๐ เม.ย.๕๓	๑๔	๖.ค.	๕๒	
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี																		
			แทนค่าปรับ																		
			๔๐๐,๐๐๐ บาท																		
๑๕	น.ญ.สำราญ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔	๐	๐	๓	๖	๒๐	๒ ต.ค.๔๙	๐	๓	๒	๑๓	๐	๔	๗	๒๐ เม.ย.๕๓	๑๔	๖.ค.	๕๒	
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี																		
			แทนค่าปรับ																		
			๔๐๐,๐๐๐ บาท																		
๑๖	น.ญ.จิราพรรณ	ลักทรัพย์	๒	๘	๐	๒	๘	๐	๑๙ มิ.ย.๕๐	๘	๒	๖	๒๒	๐	๑	๘	๖ ก.พ.๕๓	๓๐	๖.ค.	๕๒	

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หลุยส์สงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งหลังสุด (หลังกักขังโทษ)			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ		
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน
๑๗	น.ญ.รัตมณี	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่าย, พรบ.อาวุธปืนฯ	๗	๐	๑๕	๕	๒	๑๒	๓๐ พ.ค.๔๘	๐	๔	๗	๕	๐	๗	๑๒	๑๐ ส.ค.๕๓	๓๑	ธ.ค.	๕๒
๒๒	น.ญ.มิชู	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ	๑๒	๐	๐	๘	๙	๐	๑๓ ม.ค.๔๕	๐	๗	๑๑	๒๓	๐	๙	๑๒	๑๐ ต.ค.๕๓	๑	ม.ค.	๕๓
๒๓	น.ญ.อุไร	ลักทรัพย์	๑	๐	๐	๑	๐	๐	๑๗ ก.พ.๕๒	๒๗	๐	๑๑	๒๐	๐	๐	๑๕	๒๑ ม.ค.๕๓	๖	ม.ค.	๕๓
๒๔	น.ญ.รี หรือหลี่	มียาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย	๑๒	๐	๐	๑๐	๖	๐	๒๙ มี.ย.๔๓	๐	๙	๖	๒๓	๐	๑๑	๑๒	๒๖ ธ.ค.๕๓	๑๘	ม.ค.	๕๓
๒๕	น.ญ.นิภาพรณ์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๕ (กัญชา) จำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๔ มี.ค.๕๑	๐	๑	๑๐	๒๓	๐	๑	๑๒	๔ มี.ค.๕๓	๒๑	ม.ค.	๕๓
๒๖	น.ญ.สมใจ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน, กัญชา) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๕	๐	๐	๔	๔	๑๕	๒๔ ก.พ.๔๙	๐	๓	๑๑	๘	๐	๕	๑๒	๙ ก.ค.๕๓	๒๘	ม.ค.	๕๓
๒๗	น.ญ.นฤมล	ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์ผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย โดยใช้อาวุธปืนฯ ลักทรัพย์	๑	๖	๐	๑	๖	๐	๒๒ ก.ค.๕๑	๓							๑๘ ม.ค.๕๓			
			๐	๒	๐	๐	๒	๐	๑๘ ม.ค.๕๓	๓								๑๖ มี.ค.๕๓	๑	ก.พ.

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งหลังสุด (หลังอภัยโทษ)			นับแต่	หักช่วง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ		
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน
๒๘	น.ญ.เทวีวรรณหรืออ้อ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) จำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๒๑ มี.ค.๕๑	๐	๑	๑๐	๑๙	๐	๑	๑๖	๒๑ มี.ค.๕๓	๓	ก.พ.	๕๓
๒๙	น.ญ.เกศรา	ความผิดต่อ พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่าย	๓	๖	๐	๓	๑	๒๔	๑๖ ก.พ.๕๐	๐	๒	๑๑	๒๗	๐	๒	๒	๑๑ เม.ย.๕๓	๘	ก.พ.	๕๓
			กักขัง ๒ ปี																	
			แทนค่าปรับ ๑๕๐,๐๐๐ บาท																	
๓๐	น.ญ.ภาคพร	ลักทรัพย์	๑	๖	๐	๑	๖	๐	๑๑ ก.ย.๕๑	๐	๑	๕	๙	๐	๐	๒๑	๑๐ มี.ค.๕๓	๑๗	ก.พ.	๕๓
๒๗	น.ญ.พิมพ์จันทร์	ลักทรัพย์	๑	๖	๐	๑	๖	๐	๑๑ ก.ย.๕๑	๐	๑	๕	๙	๐	๐	๒๑	๑๐ มี.ค.๕๓	๑๗	ก.พ.	๕๓
๒๘	น.ญ.จำปา หรือเจียบ	ความผิดต่อ พรบ.ยาเสพติดให้โทษ	๘	๑๖	๐	๘	๔	๒๔	๑๔ มี.ค.๕๕	๐	๘	๑	๗	๐	๓	๑๗	๗ มี.ย.๕๓	๒๐	ก.พ.	๕๓
๒๙	น.ญ.พรพรรณ หรือเหมียว	ลักทรัพย์ในเคหสถานฯ, ลักทรัพย์เอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่น, ปลอมแปลงเอกสารสิทธิ, และใช้เอกสารสิทธิปลอม	๔	๐	๐	๓	๔	๐	๒๔ มี.ค.๕๐	๐	๓	๑	๔	๐	๒	๒๖	๒๔ พ.ค.๕๓	๒๗	ก.พ.	๕๓
๓๐	น.ญ.จันทร์ทิศ หรือทิพย์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทฯ) เพื่อจำหน่ายฯ	๑๓	๐	๐	๙	๑	๑๕	๒๑ ก.ย.๔๔	๐	๘	๕	๒๘	๐	๗	๒๒	๕ พ.ย.๕๓	๑๘	มี.ค.	๕๓
๓๑	น.ญ.สาคร	ความผิดต่อ พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่าย	๑๓	๐	๐	๙	๕	๒๓	๑๓ ต.ค.๔๔	๐	๘	๕	๖	๑	๐	๑๗	๔ เม.ย.๕๔	๑๘	มี.ค.	๕๓
๓๒	น.ญ.เจ๊ะบีเต๊ะ	ร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบ	๑๗	๐	๐	๑๒	๔	๒๓	๑๙ มี.ค.๔๒	๐	๑๑	๐	๖	๑	๔	๑๗	๙ ส.ค.๕๔	๒๕	มี.ค.	๕๓

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งสุดท้าย (หลังกักขังโทษ)			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ		
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน
๓๓	น.ญ.ลีเม้าะ หรือเม้าะ	ครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๒	๐	๐	๒	๐	๐	๑๕ พ.ค.๕๑	๐	๑	๑๐	๑๕	๐	๑	๒๐	๑๕ พ.ค.๕๓	๒๖	มี.ค.	๕๓
๓๔	น.ญ.รัชดาภรณ์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔	๖	๐	๔	๐	๐	๒๖ ส.ค.๕๙	๐	๓	๗	๘	๐	๔	๒๗	๒๖ ส.ค.๕๓	๑	เม.ย.	๕๓
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี แทนค่าปรับ ๒๐๐,๐๐๐ บาท																	
๓๕	น.ญ.เมื่อน	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่าย	๑๖	๐	๐	๑๑	๘	๐	๒๒ ก.ค.๕๒	๐	๑๐	๘	๑๓	๐	๑๑	๒๒	๑๙ มี.ค.๕๔	๑	เม.ย.	๕๓
๓๖	น.ญ.นิจิตยา	พยายามฆ่าผู้อื่น, พกพาอาวุธฯ	๕	๐	๐	๔	๓	๑๓	๑๓ พ.ค.๕๙	๐	๓	๑๐	๒๔	๐	๔	๒๔	๒๔ ส.ค.๕๓	๒	เม.ย.	๕๓
๓๗	น.ญ.อนงค์ หรืออง	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๙	๐	๐	๗	๑๐	๑๕	๑๙ พ.ย.๕๕	๐	๗	๔	๑๘	๐	๕	๒๗	๓๐ ก.ย.๕๓	๖	เม.ย.	๕๓
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี แทนค่าปรับ ๒๕๐,๐๐๐ บาท																	
๓๘	น.ญ.ตรีทิพย์	วิ่งราวทรัพย์	๒	๐	๐	๑	๗	๖	๒๗ ม.ค.๕๙	๕๕							๗ ก.ค.๕๐			
		วิ่งราวทรัพย์	๒	๐	๐	๑	๒	๑๒	๗ ก.ค.๕๐	๗๐							๙ ก.ค.๕๑			
		วิ่งราวทรัพย์	๒	๐	๐	๑	๒	๑๒	๙ ก.ค.๕๑	๗๐							๑๑ ก.ค.๕๒			
		วิ่งราวทรัพย์	๒	๐	๐	๑	๖	๐	๑๑ ก.ค.๕๒	๖๗							๑ พ.ย.๕๓	๘	เม.ย.	๕๓

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หลุยส์สงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งสุดท้าย (หลังอุทธรณ์โทษ)			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ		
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน
๓๙	น.ญ.โสภาวดี	พยายามลักทรัพย์ บุกรุก ลักทรัพย์ ลักทรัพย์	๑	๔	๐	๑	๔	๐	๓๐ พ.ย.๕๐							๓๐ มี.ค.๕๒				
			๑	๖	๐	๑	๖	๐	๓๐ มี.ค.๕๒	๑๕๓						๒๖ เม.ย.๕๓				
			๑	๖	๐	๑	๖	๐	๓๐ มี.ค.๕๒	๑๑๖						๒ มิ.ย.๕๓	๙	เม.ย.	๕๓	
๔๐	น.ญ.นพพร หรือแดง	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๕	๐	๐	๔	๕	๑๐	๑๑ เม.ย.๕๙	๐	๔	๐	๑๓	๐	๔	๒๗	๑๘ ก.ย.๕๓	๒๔	เม.ย.	๕๓
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี แทนค่าปรับ ๒๐๐,๐๐๐ บาท																	
๔๑	น.ญ.อัจฉรา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๖	๐	๐	๕	๔	๐	๒๔ พ.ค.๕๘	๐	๔	๑๑	๘	๐	๔	๒๗	๒๑ ก.ย.๕๓	๒๗	เม.ย.	๕๓
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี แทนค่าปรับ ๒๐๐,๐๐๐ บาท																	
๔๒	น.ญ.นพมาศหรือณพมาศ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่าย	๕	๐	๐	๔	๔	๑๕	๒๐ มิ.ย.๕๙	๐	๓	๑๐	๑๘	๐	๖	๒	๒ พ.ย.๕๓	๔	พ.ค.	๕๓
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี แทนค่าปรับ ๒๕๐,๐๐๐ บาท																	
๔๓	น.ญ.โรหนับ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่าย	๕	๐	๐	๔	๔	๑๕	๒๐ มิ.ย.๕๙	๐	๓	๑๐	๑๘	๐	๖	๒	๒ พ.ย.๕๓	๔	พ.ค.	๕๓
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี แทนค่าปรับ ๒๕๐,๐๐๐ บาท																	
๔๔	น.ญ.ฝีอะ หรือฝีอะ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทฯ) เพื่อจำหน่าย	๓	๐	๐	๓	๐	๐	๙ มิ.ย.๕๐	๐	๒	๑๑	๑	๐	๑	๔	๙ มิ.ย.๕๓	๖	พ.ค.	๕๓

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งหลังสุด (หลังอภัยโทษ)			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)	วันปล่อยตัวคุมประพฤติ		
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน		ปี	เดือน	วัน
๔๕	น.ญ.ฮารีซาหรือลีซ่า	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (๓,๔ - เมทิลลีนฯ) เพื่อจำหน่าย	๗	๖	๐	๕	๗	๑๖	๑๘ เม.ย.๔๘	๐	๕	๐	๑๙	๐	๖	๒๗	๓๐ พ.ย.๕๓	๗	พ.ค.	๕๓
			กักขังไม่เกิน ๒ ปี แทนค่าปรับ ๕๐๐,๐๐๐ บาท																	
๔๖	น.ญ.วารี	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ - เมทแอมเฟตามีน (เพื่อจำหน่าย)	๑๒	๖	๐	๙	๑	๑๒	๙ มี.ย.๔๕	๐	๘	๐	๑	๑	๑๑	๒๑ ก.ค.๕๔	๑๐	มี.ย.	๕๓	
๔๗	น.ญ.ยัณนทราหรือผนิทรา หรือผนิทรา	มีเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่าย และจำหน่าย	๑๕	๐	๐	๑๑	๘	๐	๒๕ พ.ค.๔๒	๐	๑๑	๒	๒๘	๐	๕	๒	๒๐ มี.ค.๕๔	๒๑	ส.ค.	๕๓
๔๘	น.ญ.สุภาวดี	ร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่าย	๒๕	๐	๐	๑๓	๖	๒	๑๙ ก.ย.๔๐	๐	๑๒	๑๑	๑๖	๐	๖	๒๑	๒๐ มี.ค.๕๔	๓๑	ส.ค.	๕๓
๔๙	น.ญ.ปริดาหรือเสาวลักษณ์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ - เมทแอมเฟตามีน (เพื่อจำหน่ายฯ)	๑๖	๐	๐	๑๐	๔	๑๔	๗ ธ.ค.๔๓	๐	๙	๘	๒๗	๐	๗	๒๒	๒๐ เม.ย.๕๔	๓๑	ส.ค.	๕๓
๕๐	น.ญ.อุ้มะ	มีเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายฯ	๒๕	๐	๐	๑๓	๖	๒	๙ เม.ย.๔๑	๐	๑๒	๔	๒๔	๑	๑	๘	๘ ต.ค.๕๔	๓๑	ส.ค.	๕๓
๕๑	น.ญ.ศิริลักษณ์	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ	๒๐	๐	๐	๑๒	๑๑	๑๗	๓ ส.ค.๔๑	๐	๑๒	๐	๒๘	๐	๑๐	๑๙	๑๖ ก.๕.๕๔	๓๑	ส.ค.	๕๓
๕๒	น.ญ.ลำมีะ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ - เมทแอมเฟตามีน (เพื่อจำหน่ายฯ)	๑๖	๐	๐	๑๐	๖	๑๓	๗ ธ.ค.๔๓	๐	๙	๘	๒๗	๐	๙	๒๑	๑๘ มี.ย.๕๔	๓๑	ส.ค.	๕๓
๕๓	น.ญ.เสมอ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่าย	๑๐	๘	๐	๖	๑๐	๒๙	๑๓ พ.ค.๔๗	๑๓	๖	๔	๓	๐	๖	๒๖	๒๕ มี.ค.๕๔	๓๑	ส.ค.	๕๓

สรุปรายงานการลดวันต้องโทษจำคุกประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

เรือนจำ/ทัณฑสถาน หญิงสงขลา

ที่	ชื่อ-สกุล	ความผิดฐาน	กำหนดโทษตามคำพิพากษา			กำหนดโทษครั้งหลังสุด (หลังอภัยโทษ)			นับแต่	หักขัง (วัน)	ต้องโทษมาแล้ว			เหลือโทษจำต่อไป			พ้นโทษ (ตามคำพิพากษา)			วันปล่อยตัวคุมประพฤติ		
			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน			ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน	ปี	เดือน	วัน
๕๔	น.ญ.จำเนียร หรือสาว	มีเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่ายฯ	๑๕	๐	๐	๙	๘	๒๑	๒๘ พ.ย.๔๔	๐	๘	๙	๖	๐	๑๑	๒๐	๑๖ ส.ค.๕๔	๓๑	ส.ค.	๕๓		
๕๕	น.ญ.รัตนา	ร่วมกันจำหน่ายเฮโรอีนฯ	๒๐	๐	๐	๑๒	๑๑	๑๗	๓ ก.ค.๔๑	๑๔	๑๒	๒	๒๑	๐	๘	๒๖	๑ มิ.ย.๕๔	๘	ก.ย.	๕๓		
๕๖	น.ญ.ณัฐวรรณหรือไหม	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทฯ) เพื่อจำหน่ายและพยายามจำหน่าย	๒	๐	๐	๑	๙	๐	๒๖ ก.พ.๕๒	๕๒	๑	๘	๑๔	๐	๐	๑๖	๒ ต.ค.๕๓	๑๖	ก.ย.	๕๓		
			กักขังได้เกิน ๑ ปี แต่ไม่เกิน ๒ ปี																			
			แทนค่าปรับ ๒๐๐,๐๐๐ บาท																			
๕๗	น.ญ.ชาลือหมะ	ร่วมกันมียาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายฯ	๒	๖	๐	๒	๒	๘	๑ ก.ย.๕๑	๔	๒	๐	๑๙	๐	๑	๑๙	๔ พ.ย.๕๓	๑๖	ก.ย.	๕๓		
๕๘	น.ญ.อาसान๊ะ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษฯ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย	๔	๐	๐	๓	๐	๐	๑๘ พ.ย.๔๘								๑๘ พ.ย.๕๑					
		พรบ.ยาเสพติดให้โทษฯ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่าย	๓	๐	๐	๒	๓	๐	๑๘ พ.ย.๕๑	๓	๔	๑๐	๕	๐	๑	๐	๑๖ ต.ค.๕๓	๑๖	ก.ย.	๕๓		
๕๙	น.ญ.หมีะ หรือตีมีะ	พรบ.ยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) เพื่อจำหน่ายฯ	๔	๑๖	๐	๔	๐	๒๔	๙ มี.ค.๕๐	๔๕	๓	๗	๒๖	๐	๕	๓	๑๖ ก.พ.๕๔	๑๖	ก.ย.	๕๓		
๖๐	น.ญ.สุรีย์พร หรือมิ่ง	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) จำหน่าย	๒	๐	๐	๑	๙	๐	๒๐ มี.ค.๕๒	๐	๑	๗	๒๙	๐	๑	๑	๑๗ ต.ค.๕๓	๑๖	ก.ย.	๕๓		
๖๑	น.ญ.เสาวนา	พรบ.ยาเสพติดให้โทษประเภท ๕	๓	๐	๐	๒	๕	๑๘	๑๐ พ.ค.๕๑	๐	๒	๔	๙	๐	๑	๙	๒๕ ต.ค.๕๓	๑๖	ก.ย.	๕๓		

ประวัติผู้เขียนเอกสาร

๑. นายกฤษณ์ กลั่นกรอง

ตำแหน่ง	กรรมการผู้จัดการ บริษัท กลั่นกรองอโต้เซอร์วิส จำกัด
ที่ทำงาน	บริษัท กลั่นกรองอโต้เซอร์วิส จำกัด เลขที่ ๕๕ ถนนศรีนครินทร์ แขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์	๐ ๒๗๒๑ ๘๕๔๑
โทรสาร	๐ ๒๗๒๑ ๘๕๔๑
ที่อยู่	๓๓๓ ซอยทินกร ถนนดินแดง แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
มือถือ	๐๘ ๑๘๑๕ ๘๑๕๒

๒. นายกรีธา สฟโชค

ตำแหน่ง	ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
ที่ทำงาน	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน ถนนมิตรไมตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์	๐ ๒๒๔๗ ๕๐๐๓
โทรสาร	๐ ๒๒๓๒ ๑๑๓๕
ที่อยู่	๙๐/๙๔ ถนนพุทธมณฑล สาย ๕ ตำบลบางระทึก อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
มือถือ	๐๘ ๔๔๓๘ ๗๑๓๓

๓. นางสาวชฎารัตน์ อนรรฆอร

ตำแหน่ง	เจ้าพนักงานปราบปรามการทุจริตเชี่ยวชาญ
ที่ทำงาน	สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เลขที่ ๓๖๑ ถนนนนทบุรี ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี
โทรศัพท์	๐ ๒๕๒๘ ๔๘๐๐ - ๔๙
โทรสาร	๐ ๒๕๒๘ ๔๙๕๗
ที่อยู่	๑๔๗ / ๑๖๐ หมู่ ๑ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
มือถือ	๐๘ ๙๘๑๘ ๕๑๔๕

๔. พลตำรวจตรี รัชชัย นิลานุช

ตำแหน่ง	ผู้บังคับการกองบังคับการอำนวยการ
ที่ทำงาน	กองบังคับการอำนวยการ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ เลขที่ ๙๐ หมู่ ๗ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
โทรศัพท์	๐๓ ๔๓๑ ๒๐๐๐
โทรสาร	๐๓ ๔๓๑ ๒๐๐๐
ที่อยู่	๑๖ / ๒ ซอยอินทามระ ๓๘ ถนนสุทธิสาร แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
มือถือ	๐๘ ๑๙๐๙ ๔๕๔๗

๕. นายธันว์ บุญยะตุลานนท์

ตำแหน่ง	ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสมุทรปราการ
ที่ทำงาน	ศาลจังหวัดสมุทรปราการ เลขที่ ๘ ถนนศรีสมุทร อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
โทรศัพท์	๐ ๒๓๘๙ ๕๕๒๓
โทรสาร	๐ ๒๓๘๗ ๑๘๑๐
ที่อยู่	๙๐ /๘๐ หมู่บ้านมณทนา วงแหวนรามอินทรา ซอยพระยาสุรเสนาห์ แขวงบางชัน กรุงเทพมหานคร
มือถือ	๐๘ ๑๘๔๐ ๓๖๕๑, ๐๘ ๓๑๒๒ ๓๔๕๖

๖. นางพรทิพย์ โชคสมัย

ตำแหน่ง	ผู้อำนวยการทัณฑสถานหญิงสงขลา
ที่ทำงาน	ทัณฑสถานหญิงสงขลา เลขที่ ๑๖๔ หมู่ที่ ๔ ถนนสงขลา – นาทวี ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
โทรศัพท์	๐ ๗๔๓๓ ๖๐๗๐ ต่อ ๑๐
โทรสาร	๐ ๗๔๓๓ ๖๐๗๐
ที่อยู่	๔/๓๗ หมู่ ๙ ถนนสามัคคี ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
มือถือ	๐๘ ๑๘๔๕ ๘๔๘๗

๗. นายไวพจน์ พูลิทธิ

ตำแหน่ง	ผู้ตรวจราชการกรมคุมประพฤติ
ที่ทำงาน	สำนักงานผู้ตรวจราชการกรมคุมประพฤติ กรมคุมประพฤติ อาคารเอ ชั้น 4 ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์	๐ ๒๑๔๓ ๐๖๒๔
โทรสาร	๐ ๒๑๔๓ ๘๘๑๒
ที่อยู่	๒๒ ซอยลาดพร้าว ๘๒ ถนนลาดพร้าว แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร
มือถือ	๐๘ ๑๙๐๙ ๐๐๔๓

๘. นางสาวสิริญา อินทามระ

ตำแหน่ง	อัยการผู้เชี่ยวชาญ
ที่ทำงาน	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๖ สำนักงานอัยการจังหวัดพระโขนง ชั้น ๒ ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์	๐ ๒๓๙๙ ๒๕๓๙ ต่อ ๖๑๕
โทรสาร	๐ ๒๓๙๙ ๒๕๓๙ ต่อ ๖๐๒
ที่อยู่	๔๘ / ๕ สุขุมวิทซีทีเรียลตี้ ซอยสุขุมวิท ๑๑ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
มือถือ	๐๘ ๑๙๑๖ ๘๒๙๘

๙. นายอนุสรณ์ ทองสำราญ

ตำแหน่ง	ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการธนาคารอาคารสงเคราะห์
ที่ทำงาน	ธนาคารอาคารสงเคราะห์ เลขที่ ๖๓ ถนนพระราม ๙ แขวงห้วยขวาง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์	๐ ๒๒๐๒ ๑๙๙๐
โทรสาร	๐ ๒๖๔๓ ๑๒๗๐
ที่อยู่	๒๔๑ / ๑ หมู่ที่ ๓ แขวงราษฎร์บูรณะ ซอยราษฎร์บูรณะ ๒๐ เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร
มือถือ	๐๘ ๕๔๘๕ ๔๐๐๗

๑๐. พันตำรวจเอก อังกูร คล้ายคลึง

ตำแหน่ง	รองผู้บังคับการกองตรวจราชการ ๑๐
ที่ทำงาน	กองตรวจราชการ ๑๐ สำนักงานจเรตำรวจ อาคารบี ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์	๐ ๒๑๔๒ ๑๑๐๘
โทรสาร	๐ ๒๑๔๓ ๙๒๒๓
ที่อยู่	๙ ซอยสุคนธ์สวัสดิ์ ๘ แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร
มือถือ	๐๘ ๑๖๔๓ ๙๐๓๙, ๐๘ ๓๙๔๕ ๗๓๓๖